

ສາທາລະນະລັດ
ກະຊວງຄາສັນສົມບັດ
ສປາສູງຖຸດແໜ່ງກິຈກາຮອສລາມ

คำชี้ແຈ້ງ

ຂໍ້ເທົ່າຈົງໃນຄາສັນອີສລາມ

ໂດຍ

ຄາສຕຣາຈາຣຍ් ດຣ. ມະຫຼຸດ ພັນຍື ຈັກໜຸກ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ກະຊວງຄາສຸມບັດ ສພາຊົງຊົມແໜ່ງກິຈການອີເສດຖານ

คำชี้แจง

ข้อเท็จจริงในศาสนาอิสลาม

๑๖

ศาสตราจารย์ ดร. มะห์มุด หัมดี ชักขอก

กรุงไครโตร

ສ.ປ. 1423 - ພ.ປ. 2545 – ຖ.ປ. 2002

คำนำ

ด้วยพระนามแห่งอัลเลาะห์ผู้ทรงกรุณาปราณีเสมอ

นับตั้งแต่กำเนิดของศาสนาอิสลาม ได้มีการต่อสู้ครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะยืนหยัดความจริงของศาสนา เนื่องจากว่าได้มีความพยายามที่จะบิดเบือน และลบล้างความจริงดังกล่าวมาโดยตลอด การต่อสู้ดังกล่าวนี้ จะคงมีอยู่ต่อไปจนกระทั่งถึงวันสิ้นโลก เนื่องจากว่าการต่อสู้ระหว่างความจริง และความเท็จความดีและความชั่วเป็นสิ่งที่ควบคู่กันชั่วนิรันดรและเริ่มตั้งแต่การสร้างมนุษย์และคงมีอยู่ต่อไปตราบเท่าที่มนุษย์ยังอยู่บนโลกนี้

อิสลาม เป็นศาสนาสุดท้ายที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแสดง การคลิไจ ในการติดต่อครั้งสุดท้ายระหว่างสวรรค์กับโลก ดังนั้น อิสลามจึงถูกคัดค้านมากกว่าศาสนาอื่นๆ ก่อนหน้านี้ ดังรายละเอียดปรากฏอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอân 5/48 การกล่าวหาศาสนา อิสลามเริ่มตั้งแต่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแสดงอภินิหารจนถึงทุกวันนี้ ในแง่ของเนื้อหาแล้วมีความคล้ายคลึงกัน หากจะมีความแตกต่างกันบ้าง ก็เฉพาะในเรื่องของการใช้ถ้อยคำ หรือในความพยายามที่จะให้ข้อกล่าวหาหนึ่นคูเหมือนเป็นเรื่องของวิชาการ ใน

ขณะเดียวกันบรรดานักปราชญ์และนักวิชาการมุสลิมต่างก็พยา
ยานที่จะทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ โดยการซึ่งแจ้งข้อเท็จจริง

ในการเขียนหนังสือเล่นนี้ ผู้เขียนมิได้มีเจตนาใดๆ ที่จะลด
ความสำคัญของผู้เขียนตำรา ก่อนหน้านี้ หากแต่ประสงค์ที่จะให้
หนังสือเล่นนี้สามารถซึ่งแจ้งข้อข้องใจต่างๆ ที่เกี่ยวกับศาสนา
อิสลามอย่างรอบคุณ และชัดเจน เพราะปัจจุบันปรากฏว่ามี
กระแสต่อต้านต่างๆ ในหลายรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้
อินเตอร์เน็ตเพิ่มขึ้น หนังสือเล่นนี้จึงได้รับการแปลเป็นภาษา
อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน รัสเซีย โดยภาษาอังกฤษนี้ สภาสูงสุด
กิจการอิสลามได้วางรองคำแปลภาษาปراกอุบลูในอินเตอร์เน็ต
แล้ว ผู้เขียนจึงประสงค์ที่จะให้หนังสือเล่นนี้ มีส่วนที่จะชักความ
เข้าใจผิดที่เกี่ยวกับศาสนาคำสั่งสอน และพระศาสตรของศาสนา
อิสลาม

ขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบแทนผู้ซึ่งอยู่เบื้องหลังของ
ความสำเร็จ

ศาสตราจารย์ ดร. มะห์มุด อัมดี ซักซูก

มุหarrim ๑๔๒๒ พฤศจิกายน ๒๐๐๑

คำนำ

ศาสนาอิสลามถือกำเนิดมาได้ 1424 ปีแล้ว มีพิธีศาสดามุ罕มัด (ช.ล.) เป็นศาสนาทูต และคนนับถือเกือบ 1.3 พันล้านคน แม้กระนั้นก็ตามยังมีบุคคลอิกจันวนหนึ่ง ที่ยังไม่เข้าใจศาสนาอิสลามอย่างถ่องแท้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ก่อการร้ายในสหราชอาณาจักร เมื่อวันที่ 11 กันยายน เมื่อปีที่แล้ว ได้ก่อความสับสนมากยิ่งขึ้น ดังนั้น เพื่อต้องการแก้ไขปัญหาความเข้าใจผิด ซึ่งส่วนหนึ่งได้มาจากการพยาบาลที่จะบิดเบือนอิสลามตั้งแต่ต้น กำเนิดของศาสนา ศาสตราจารย์ ดร. มะห์มุด อัมดี ชาครุก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศาสนาสมบัติแห่งสาธารณรัฐอาหรับ อียิปต์ จึงได้เขียนหนังสือเรื่อง “คำชี้แจงข้อเท็จจริงในอิสลาม” เป็นภาษาอาหรับโดยมีเจตนาที่จะให้สาธารณชนรับทราบถึง ปัญหานี้โดยทั่วไป

ในโอกาสที่ ดร. วรวิทย์ กนิษฐะเสน เอกอัครราชทูต ณ กรุงไคโร ได้นำหัวหน้าคณะทูตอาเซียนเข้าเยี่ยมคารวะรัฐมนตรี

กระทรวงศึกษาธิการ ได้รับฟังคำชี้แจงเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว
ได้มีการอบรมนักเรียนที่มีการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ
ต่างๆ ให้แก่บรรดาผู้รับฟังด้วย

โดยมีเป้าหมายที่จะให้สาธารณชนชาวไทยที่สนใจ หรือ
ต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับชาวมุสลิมได้มีโอกาสอ่านหนังสืออ้างอิง
เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม เอกอัครราชทูตฯ จึงคำริให้สถานเอก
อัครราชทูตฯ กรุงไกโร ร่วมกับสมาคมนักเรียนไทยไกโร จัดทำ
คำแปลและเรียบเรียงหนังสือดังกล่าวเป็นภาษาไทย โดยอาศัย
ฉบับภาษาอาหรับ เยอร์มัน และอังกฤษประกอบกัน

ท้ายสุดนี้ คณะผู้จัดแปลและเรียบเรียง ขอขอบคุณ
รัฐมนตรีศึกษาธิการที่ได้กรุณาอบรมนักเรียนที่
จัดพิมพ์หนังสือแปลฉบับภาษาไทยจำนวน 3,000 เล่ม โดยไม่คิด
ค่าตอบแทนแต่ประการใด

คณะจัดแปลและเรียบเรียง

กรุงไกโร

มิถุนายน 2545

คณะจัดแปลงและเรียนเรียง

1. ดร. วรวิทย์ กนิษฐะเสน
เอกสารราชทูต ณ กรุงไกโร ประธานกรรมการ
2. นายเอก จันทร์วิรัช
ที่ปรึกษา รองประธานกรรมการ
3. นายภานุค จุชาพุทธิ
เลขานุการ โท กรรมการและการเลขานุการ
4. นายกิษุ โภุ พูลทรัพย์
เจ้าหน้าที่ฝ่ายกองสุล กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
5. นายไพบูลย์ กา关怀
เจ้าหน้าที่ฝ่ายกองสุล กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
6. นายไพรัช ริดหมัด
นายกสมาคมนักเรียนไทยไกโร กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
7. นายอรรถสิติธี เซ็นเจริญ
สารานิยามสมาคมนักเรียนไทยไกโร กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

8. นางสาวครุณี เลาะນະ
ตัวแทนนักศึกษาไทยไคร กรรมการ
9. นางสาวสุวีณา อาโป
ตัวแทนนักศึกษาไทยไคร กรรมการ
10. นายมาโนช หมัดโน๊ต
ตัวแทนนักศึกษาไทยไคร กรรมการ

สารบัญ

หน้าที่

บทที่ 1 : พระมหาคัมภีร อัลกุรอ่าน.....	13
1. พระมหาคัมภีร อัลกุรอ่าน เป็นการคลื่น(วชี) จากพระผู้เป็นเจ้าหรือเป็นสิ่งที่มนุษย์ประพันธ์ขึ้น.....	13
2. คัมภีร อัลกุรอ่าน ถูกเลียนแบบมาจากศาสนาที่มี มาก่อนๆ จริงหรือ.....	17
3. จริงหรือที่คัมภีร อัลกุรอ่าน ไม่ได้นำสิ่งใหม่ๆ มาด้วย.....	20
4. ในการรวบรวมอัลกุรอ่าน มีการละทิ้งข้อ สงสัยเกี่ยวกับความถูกต้องของอัลกุรอ่านหรือไม่.....	22
บทที่ 2. พระศาสนานูร จำหมัด (ช,อ,).....	26
1. พระศาสนานูร จำหมัด ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระศาสดา เพื่อเผยแพร่องค์ความในให้ชาวอาหรับหรือมนุษยชาติทั่วโลก.....	26
2. อะไรคือสาเหตุที่ศาสดาแต่งงานกับผู้หญิงหลายคน.....	28
3. หัวคีบต่างๆ ของพระศาสดา เป็นสิ่งที่ถูกต้อง และเที่ยงแท้หรือไม่.....	31
4. หัวคีบต่างๆ ของพระศาสดา มีการขัดแย้งกันหรือไม่.....	35

บทที่ 3. การยึดครองดินแดนโดยอิสลาม ความจริงเกี่ยวกับจีชาต และประเด็นเกี่ยวกับความรุนแรง.....	39
1. อิสลามถูกเผยแพร่ด้วยความดานจริงหรือ.....	39
2. การยึดครองดินแดนต่างๆ โดยอิสลาม ถือเป็นรูปแบบของการล่าอาฆานนิคมจริงหรือไม่.....	42
3. อะไรคือจุดยืนที่เกี่ยวข้องกับการยึดครองที่เก่าแก่และการเพาห้องสมุดอเล็กซานเดรีย.....	44
4. อะไรคือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจีชาต.....	48
5. อิสลามส่งเสริมความคิดและการกระทำที่รุนแรงหรือไม่.....	52
6. อะไรคือที่ของอิสลามต่อพากหัวรุนแรง และการก่อการร้าย.....	57
บทที่ 4. อิสลามและปัญหาเกี่ยวกับมนุษย์.....	63
1. อะไรคือความผูกพันระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษย์.....	63
2. อะไรคือที่ของอิสลามที่มีต่อสติปัญญาของมนุษย์.....	66
3. อิสลามเป็นศาสนาที่เรียกร้องให้เชื่อใน เรื่องของชะตากรรมจริงหรือ.....	70
4. ทำที่ของอิสลามต่อประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน.....	73
5. อะไรคือทัศนะของอิสลามต่องานศิลป.....	78

บทที่ 5. อิสลามกับปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับสตรี.....	83
1. จริงหรืออิสลามกดขี่สตรีเพศ และปฏิบัติต่อสตรี อย่างไม่เป็นธรรม.....	83
2. จริงหรือที่สตรีต้องเป็นผู้ดูแลบุรุษเสมอไป.....	86
3. ทำไมสตรีจึงได้รับส่วนแบ่งมรดกน้อยกว่าบุรุษ.....	89
4. ทำไมคำให้การในศาลของสตรีมุสลิม ในฐานะพยานไม่เท่าเทียมกับคำให้การของบุรุษ.....	92
5. อิสลามมีทัศนะอย่างไรต่อการคaring ตำแหน่งสูงๆ ของสตรี... ..	94
6. ทัศนะของอิสลามที่มีต่อการคุกคามชิญของสตรีและสิทธิ ของนางที่เกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพ.....	96
7. จริงหรือที่การแต่งชุดชิญ ไม่เหมาะสมกับการใช้ชีวิตสมัยใหม่.....	99
8. เพราะเหตุใดอิสลามอนุญาตให้มีภาระทางกายคนได้.....	101
9. อิสลามห้ามไม่ให้สตรีมุสลิมสมรสกับคนต่างศาสนิกและ การกระทำดังกล่าวถือเป็นการกีดกันทางศาสนาจริงหรือ.....	104
บทที่ 6. เสรีภาพในการเชื่อถือ ความเป็นเอกภาพของ ประเทค มุสลิมและความล้าหลังของมุสลิมบางประเทศ.....	107
1. จริงหรือที่อิสลามต่อต้านเสรีภาพในการเชื่อถือ.....	107

2. ทำทีของมุสลิมที่มีต่อนายชัลมาณ รุชี เป็นเรื่อง	.....
ที่ขัดต่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นหรือไม่.....	110
3. จริงหรือที่การลงโทษทางกฎหมายในอิสลาม	
แสดงถึงความทารุณโหศร้าย.....	113
4. อะไรคือสาเหตุที่ทำให้มุสลิมนิความแตกแยกกันๆ	
ที่อิสลามเรียกร้องให้มีความเป็นเอกภาพ.....	117
5. จริงหรือที่อิสลามเป็นสาเหตุให้มุสลิมบาง	
ประเทศล้าหลัง.....	121
บทที่ 7. คำแนะนำประการเกี่ยวกับนักปฏิบัติอิสลาม.....	125
1. จริงหรือที่การถือศีลอด เป็นอุปสรรคต่อการผลิต.....	125
2. จริงหรือที่การออกจะกារตนนี้ คุณรู้	
มิโอกาสที่ดีมากกว่าคนอื่น.....	127
3. เหตุใดอิสลามจึงห้ามให้รับประทานเนื้อสุกร.....	129
4. เพราะเหตุใดอิสลามจึงห้ามให้ผู้ชาย ส่วนใส่	
เครื่องประดับที่ทำจากทองคำและเสื้อผ้าที่ทำจากผ้าไนน.....	132

บทที่ 1

พระมหาคัมภีร์อัลกุรอ่าน

หมวดที่ 1. พระมหาคัมภีร์อัลกุรอ่านเป็นการคลใจ (วี)⁽¹⁾ จากพระผู้เป็นเจ้าหรือเป็นสิ่งที่มนุษย์ประพันธ์ขึ้น

1. คัมภีร์อัลกุรอ่านเป็นคัมภีร์ของอิสลามที่ประมวลบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักศีลธรรม และจริยธรรมอิสลามอย่างครบถ้วน สามารถยืนยันได้ว่าคัมภีร์อัลกุรอ่านนั้น เป็นการคลใจจากพระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากข้อสงสัยใดๆ แล้ว การเชื่อมั่นและการสร้างรากในเรื่องดังกล่าวจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นยิ่ง

ด้วยเหตุนี้ ศัครูอิสลามทั้งในอดีตและปัจจุบันต่างใช้ความเพียรพยายามที่จะปฏิเสธความถูกต้องและที่มาของคัมภีร์อัลกุรอ่าน โดยพากกรำให้เจริญรุ่งปั้นความมกกะห์ที่ต่อต้านอิสลามในสมัยนั้น ໄค้ใช้ความพยายามที่จะปฏิเสธว่าคัมภีร์อัลกุรอ่าน ไม่ใช่การคลใจจากพระผู้เป็นเจ้า

---

(1) วี มีความหมายว่า การคลใจจากพระผู้เป็นเจ้า

ตามคำกล่าวอ้างที่ปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่าน ซูเราะห์ อัลฟูรอก่อน โครงการที่ 4 ความว่า “ แท้จริงอัลกุรอ่านนี้ มีใช้อันใด นอกจากการ โกหกที่มุ่งทำให้ได้กุญแจของและหมู่ชนอื่นๆได้ช่วยเขาในเรื่องนี้ ” และ โครงการที่ 5 ความว่า “ อัลกุรอ่านเป็นนิยายของประชาชาติสมัย ก่อนๆ ที่เขียนกันขึ้นแล้วถูกนำอ่านให้ขึ้นใจทั้งเวลาเช้าและเวลากลางคืน ” รวมทั้งการกล่าวว่าศาสตร์ความรู้ทางศาสนา ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่าน ซูเราะห์ อัล นะล์ โครงการที่ 103 ความว่า “ แท้จริงสามัญชนคนหนึ่ง สอนเขา ” หรือว่าแท้จริงอัลกุรอ่านนั้น เป็นผลงานของนักมายากล หรือพวกราษฎร์ โดยที่พวกราษฎร์มีจุดมุ่งหมายที่จะหาทาง ปฏิเสธว่า คัมภีร์อัลกุรอ่านไม่ใช่การคลื่นจากพระผู้เป็นเจ้าที่ ประทานผ่านศาสตร์ความรู้ทางศาสนา (ช.ล.) เพื่อเป็นทางนำแก่มวลมนุษย์ ชาติ

มีนักบูรพาคดีกลุ่มนหนึ่งที่มีอุดมคติต่ออิสลาม ได้สนับสนุนข้อ อ้างที่ผิดๆ ของพวกราษฎร์ให้วิเคราะห์ปั้นชาวเมกกะห์ โดยได้ใช้ ความพยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้คัมภีร์อัลกุรอ่าน ไม่ใช่เป็นการคลื่น จากพระผู้เป็นเจ้าที่ประทานผ่านศาสตร์ความรู้ทางศาสนา(ช.ล.) ทั้งที่ อัลกุรอ่านได้พิสูจน์แล้วว่า ไม่เป็นความจริง

มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ยืนยันอย่างชัดเจนว่า แท้จริง ศาสตร์ความรู้ทางศาสนา(ช.ล.) เป็นผู้ซึ่งไม่รู้หนังสือ เหตุนี้ท่านศาสตราฯ จึง

มองหมายให้เหล่าสาวก และผู้ไกลัดชีขาดบันทึกการคลื่นใจและหากว่าศาสตราฯ เป็นผู้รู้หนังสือแล้วคงไม่ว่านให้ผู้อื่นดำเนินการ การกล่าวหาพระศาสดาว่าได้นำเรื่องบางเรื่องในคัมภีร์เขียนและนำไปเบิลมาใช้ในคัมภีร์อัลกรอต่านนั้น ไม่ใช่เรื่องที่ผิดอย่างเดียวแต่เป็นเรื่องที่ไร้สาระและไร้เหตุผลสันดิษติ เพราะเป็นไปไม่ที่ผู้ที่ไม่รู้หนังสือจะสามารถอ่าน เข้าใจและถ่ายทอดเนื้อหาของคัมภีร์อื่นได้อย่างแจ่มแจ้ง จึงเห็นได้ชัดว่าข้ออ้างต่างๆ เหล่านั้นไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงหรือมีข้อพิสูจน์ใดๆ ได้เลย

2. พระศาสดามุขามมัค(ช.ล.) ทรงเผยแพร่ศาสนาอิสลามในนครเมกะห์เป็นเวลา 13 ปี ไม่ปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่าพระองค์ไม่เคยคิดต่อ กับชาวมิวเลียตลดอคระยะเวลาดังกล่าว สำหรับชาวคริสต์นั้น มีหลักฐานระบุว่าพระองค์ทรงเคยคิดตามถุงซื่อ อบี คอเล็บ เดินทางไปค้าขายที่ซีเรีย ในขณะนั้นพระองค์มีอายุ 9 ปี หรือ 12 ปีเท่านั้น โดยระหว่างที่กองครัววนหยุดพักพระศาสดาได้พับและสนทนากับนาทหลวงบูไยรีเพียงไม่กี่นาที เด็กอายุนิดนั้นจะเข้าใจหลักเกณฑ์ บทบัญญัติและพื้นฐานของศาสนาในระหว่างการพับปะร่วงสั้นๆ นั้นได้อย่างไร และพระเหตุใดที่นาทหลวงดังกล่าวจึงได้เลือกเด็กผู้ชายผู้นี้เป็นคู่สนทนากัน ทั้งที่มีผู้ใหญ่จำนวนมากในกองครัววน เพื่อให้รู้จักหลักการของศาสนา

คริสต์ นอกจากนั้นก็ยังมีคำถ้ามอิกว่าทำในพระศาสนาหมาหมัด
(ช.ล.) จึงต้องรออยเป็นเวลา 30 ปีเพื่อที่จะประกาศศาสนาอิสลาม

เรื่องดังกล่าวจึงเชื่อถือไม่ได้ นักบูรพาคดีผู้หนึ่งชื่อ Huart ได้
ปฏิเสธเรื่องดังกล่าวโดยสิ้นเชิงและเห็นว่าเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น โดย
กล่าวว่า เอกสารและบันทึกภาษาอาหรับที่ถูกค้นพบศึกษาและ
เผยแพร่นั้น ต่างระบุว่าข้อความข้างต้นนั้นเป็นข้ออ้างที่เลื่อนลอย

3. คัมภีร์อัลกุรอ่านนี้เป็นคัมภีร์ซึ่งสอนคล้องกับศาสนา
อิสลามที่มีการคลื่นจากพระผู้เป็นเจ้า และศรัทธาต่อพระผู้เป็นเจ้าองค์
เดียว โดยพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างในสากลจักรวาล ทุกสิ่ง
ทุกอย่างมาจากการของพระองค์ จึงจะต้องกลับไปหาพระองค์แต่เพียงผู้เดียว
อย่างไรก็ได้ อัลกุรอ่านได้ปฏิเสธคำสอนหลายประการของศาสนาอิว
และคริสต์ เหตุใดเล่าจึงมีผู้กล่าวว่าพระศาสนาหมาหมัด(ช.ล.) ถึงได้
เลียนแบบศาสนาอิวและคริสต์ ถ้าสมมุติฐานดังกล่าวเป็นความจริง ก็
ย่อมหมายความว่าความแตกต่างระหว่างศาสนาเหล่านี้ ไม่มี
ความหมาย ไม่มีคัมภีร์อื่นใดที่ระบบเนื้อหา ข้อเท็จจริงทาง
วิทยาศาสตร์ ในบทบัญญัติกว่า 1400 ปี เนื่องจากว่า สิ่งต่างๆ
เหล่านี้เพิ่งจะถูกค้นพบในกลางศตวรรษที่ผ่านมา เมื่อนักคารা
ศาสตร์ไม่สามารถที่จะใช้คำอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ เหล่านี้ทาง
วิชาการจึงได้ยอมรับว่าสิ่งเหล่านี้ เป็นผลของพระหัตถ์ของพระผู้

เป็นเจ้า ดังนั้น จะเป็นไปได้อย่างไรเล่าที่พระคาน瞌า ผู้ไม่รู้หนังสือ
จะสามารถมีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ล้ำหน้า นอกจากนี้คงกล่าวอ้าง
ไม่ได้ว่า แหล่งที่มาของข้อมูลเหล่านั้นเกิดจากคัมภีร์ของชีวะหรือ
คริสต์ ซึ่งนิได้กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว

ดังนั้น ที่มาของบทบัญญัติในคัมภีร์อัลกูรอ่าน จึงมีบ่อเกิดมา
จากพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพลาวนุภาพ และมิได้เกิดจากมนุษย์อย่างแน่
แท้

หมวดที่ 2. คัมภีร์อัลกูรอ่านลอกเลียนแบบมาจากศาสนาที่มี มาก่อน จริงหรือ?

1. ถ้าหากว่าคัมภีร์ อัลกูรอ่านได้เดียนแบบมาจากคัมภีร์ของ
ศาสนาที่มีมาก่อนหน้านี้ บรรดาผู้ที่มีชีวิตร่วมสมัยกับท่านคาน瞌า
และบรรดาผู้ที่ต่อต้านพระองค์จะนิ่งเฉยอยู่ได้อย่างไร แน่นอนพวก
เขากล่าวต้องกล่าวหาพระคาน瞌าในเรื่องนื้อย่างแน่นอน แต่
ปรากฏว่าพวกเขากล่าวตั้งกับนิ่งเฉย เนื่องจากข้อกล่าวหาเหล่านั้น
ไม่มีฐานและขาดหลักฐานที่จะมาลบล้าง เกี่ยวกับเรื่องนี้คัมภีร์อัล กูร
อ่านเอง ได้มีการกล่าวถึงข้ออ้างดังกล่าวนั้นด้วย ดังที่ข้าพเจ้าได้เคย
กล่าวมาครั้งหนึ่งแล้วในการโต้ตอบข้อสงสัยก่อนๆ (โปรดศูนย์เรื่องที่
อ้างมาแล้วในหน้าที่ 5 และ 6)

2. คัมภีร์อัลกุรอ่าน ได้ประมวลบทกฎหมาย บัญญัติ กฎหมายฯ คำสั่งและคำชี้แจง ซึ่งไม่เคยปรากฏอยู่ในคัมภีร์ของศาสนาอื่นก่อนหน้านี้ นอกจากนี้คัมภีร์อัลกุรอ่านยังได้รวมรวมรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวประวัติศาสตร์ความเป็นมาของประชาชาติก่อนๆ อีกด้วย ตลอดจนยังมีเรื่องราวที่เร้นลับ ซึ่งปรากฏขึ้นจริงตามที่อัลกุรอ่านได้แจ้งแก่เรา เช่น จุดจบของข้อพิพาทระหว่างชาวโรมันกับชาวเปอร์เซีย เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้พระศาสดามู罕มัด (ซ.ล.) ตลอดจนสาเหตุของพระองค์เอง และบรรดาชาวคัมภีร์ก่อนๆ ก็ยังไม่เคยล่วงรู้มาก่อนเลย

3. แท้จริงคัมภีร์อัลกุรอ่าน ส่งเสริมให้ศึกษาหาความรู้ ให้เกียรติผู้ที่ใช้สติปัญญา ดังนั้น สืบเนื่องมาจากคำสั่งสอนของศาสนาอิสลามดังกล่าว ชาวมุสลิมจึงสามารถสร้างอารยธรรมขึ้นมาได้ และสามารถทดแทนอารยธรรมก่อนๆ และดำรงอยู่ได้หลายศตวรรษ หากว่าคัมภีร์อัลกุรอ่านได้ลอกแบบอย่างของศาสนาอื่นๆแล้ว ใช้รากฐานเดียวกันกับศาสนาอิสลามก่อนๆ จึงไม่มีคำสั่งสอนและนิบทนาท เช่นเดียวกับศาสนาอิสลามเดิม

4. คัมภีร์อัลกุรอ่าน เป็นคัมภีร์ซึ่งมีเนื้อหาและสำนวน โวหาร ที่เป็นเลิศ หากว่าอัลกุรอ่าน ได้เลียนแบบมาจากคัมภีร์ของศาสนา ก่อนๆ แล้วก็จะต้องมีข้อความที่ขัดแย้ง ขาดความชัดเจน เพราะจะมี

แหล่งกำเนิดที่มาหลากหลายแห่งด้วยกัน นอกจากนั้นอัลกุร อ่านกี ได้กล่าวถึง การใช้เหตุผลของมนุษย์อยู่่เสมอ ปราศจากนิยายประรา ประราเรื่องเหลวไหล แท้จริงอัลกุร อ่านได้ตั้งอยู่่บนหลักฐานของ ข้อพิสูจน์ที่เด่นชัด นอกจากนี้ยังได้เชิญชวนให้ผู้ที่ไม่เห็นด้วย ดัง ปรากฏอยู่่ในซูเราะห์ อัล นา กอเราะห์ โองการที่ 111 ความว่า “จ กล่าวเด็ดมูอ์สามด้วว่า พวกรกท่านจะนำหลักฐานของพวกรกท่านมา ถ้า หากพวกรกท่านเป็นผู้ที่พูดจริง” และซูเราะห์อันนัมล โองการที่ 64 ความว่า “จ กล่าวเด็ดมูอ์สามดัค จ นำหลักฐานของพวกรกท่านมา หาก พวกรกท่านเป็นผู้สัตย์จริง”

5. ส่วนวัฒนธรรมก่อนอิสลามนั้น ซึ่งมีการกล่าวอ้างว่า คัมภีร์ อัลกุร อ่าน ได้ยึดเอามาด้วย มีหลักฐานที่ชัดแจ้งว่า อิสลาม ได้ปฏิเสธหลักการต่างๆ ก่อนอิสลาม ขนบธรรมเนียมที่ป่าเถื่อน และแบบอย่างที่ได้ยกเลิกไปแล้ว โดยได้นำหลักเกณฑ์ที่ถูกต้อง และแทนที่ความชั่วร้ายดังกล่าวด้วยหลักเกณฑ์ ขนบธรรมเนียม และแบบอย่างที่ดีงาม และเป็นที่แน่ชัดว่า ศาสนาอิสลาม ได้ปฏิเสธ ความเชื่อถือในบุคคลก่อนกำเนิดของศาสนาอิสลาม

หมวดที่ 3. จริงหรือที่คัมภีร์อัลกุรอ่านไม่ได้นำสิ่งใหม่ๆ มาด้วย

นอกเหนือจากเรื่องต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว ขอชี้แจงเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

1. แท้จริงคัมภีร์อัลกุรอ่านได้รวมเรื่องราวต่างๆ ซึ่งยังไม่เคยปรากฏในคัมภีร์อื่นๆ มา ก่อนเลย อัลกุรอ่าน ได้กล่าวถึงรายละเอียดของนบีซักการียา การให้กำเนิดบุตรของพระนางมารัยม(มาเรีย) และ การอุปการะเลี้ยงดูพระนางมารัยม โดยที่อัลกุรอ่าน ได้เล่าเรื่องราวของพระนางมารัยมทั้งชูเราะห์อย่างสมบูรณ์ ซึ่งไม่ได้กล่าวในคัมภีร์ ในเบลพันธสัญญาใหม่ ดังนั้นข้อมูลและเรื่องราวเหล่านี้พระศาสดาญ่าหมัด (ช.ล.) เอามาจากที่ได้

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับการอพยพของชาวบิวออกจากอียิปต์ว่า ติดของฟารโหร์เป็นผู้พบและรับนบีมูชา(โนเสส) เป็นบุตรบุญธรรม ในขณะที่อัลกุรอ่านยืนยันว่า เทศของฟารโหร์เป็นผู้พบและรับนูชา เป็นบุตรบุญธรรม ส่วนคัมภีร์ในเบลิกล่าวว่า สารูนเป็นผู้ปั้นรูปวัว ทองมาให้ชาวบิวมูชา ขณะ ที่อัลกุรอ่านว่า พากามารีเป็นผู้กระทำ ความผิดส่วนสารูนเป็นผู้บริสุทธิ์

3. ถ้าอัลกุรอ่าน ได้นำข้อความมาจากชาวบิวและคริสต์แล้ว เหตุใดศาสนาอิสลามจึงปฏิเสธพระบิดา พระบุตร และพระจิต ซึ่งถือ

ว่าเป็นรากฐานของศาสนาคริสต์ นอกจากนั้นอิสลามไม่ได้รับคำสั่งสอนที่เกี่ยวกับการจับอีชา(พระเยซู) ตรึงไม่ถูกเช่น การได้นบประและ การเชื่อว่าอีชาเป็นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า

4. อัลกรุอ่านได้กล่าวว่า บรรดาศาสดาของพระผู้เป็นเจ้าเป็นแบบอย่างทางด้านศีลธรรมของมุขย์ชาติ ในขณะที่คัมภีร์ใบเบิลพันธะสัญญาแก่ระบุว่า ศาสตราบາงของคือเป็นผู้กระทำนานั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ขัดต่อความเข้าใจในสถานะของความเป็นศาสดา ในทัศนะของอิสลาม (โปรดคูเรื่องของศาสดาลูต (Lot) กับธิดาในคัมภีร์ใบเบิลพันธะสัญญาแก่)

5. การปฏิบัติศาสนกิจในอิสลามที่กล่าวไว้ในอัลกรุอ่านนี้ เช่น การละหมาด การถือศีลอด การอุก叱กาศ และการทำ晌ย์ ตลอดจนรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการประกอบศาสนกิจ เรื่องต่างๆ เหล่านี้ไม่มีกล่าวในศาสนา ก่อนๆ เช่น การละหมาดห้าเวลา ในแต่ละวันตามเวลาที่กำหนด เป็นไปอย่างพิธีการที่เคร่งครัด การถือศีลอด ในแต่ละปี ซึ่งต้องดิ่นการกิน การดื่ม และความอยากต่างๆ ตั้งแต่พระราชบัตรขึ้นจนถึงตะวันตกดิน ชะกาด และวิธีการต่างๆ ที่จะใช้ช่วยเหลือผู้ยากจน วิธีการบริจาค สิ่งต่างๆเหล่านี้อยู่ภายใต้กฎหมายที่และประเภทของชะกาด ตลอดจนเรื่องการเดินทางไปประกอบพิธี晌ย์ การเวียนรอบกะบะห์ การพักที่ทุ่งอาราฟะห์ การ

เดินสะแหะระหว่างภูเขาช่องฟ้าและมีริเวอร์ การขวางเส้นทาง ฯลฯ ถ้าพิธีการต่างๆเหล่านี้เอามาจากศาสนาอื่น ขอทราบด้วยว่าเป็นศาสนาใด

หมวดที่ 4. การรวมรวมอัลกุรอ่าน มีการลงทะเบียนข้อสังสัยเกี่ยวกับความถูกต้องของคัมภีร์อัลกุรอ่านหรือไม่

1. พระศาสดาทรงคัดเลือกเหล่าบรรดาสาวกและผู้ใกล้ชิด ด้วยพระองค์เอง เพื่อที่จะบันทึกข้อความในอัลกุรอ่านเป็นลายลักษณ์อักษร โดยการบอกเล่าวิธีของพระผู้เป็นเจ้า ในกรณีผู้ใดบันทึกได้ใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ เท่าที่สามารถหาได้ในขณะนั้น ไม่ว่าจะเป็นหนังสัตว์ ไม้ เศษหิน หรือกระดูก แหล่งข้อมูลของอิสลามที่เชื่อถือได้ระบุว่ามีผู้จดบันทึกไว้ทั้งหมด 29 คน รวมทั้งท่านกอลีฟะห์⁽¹⁾ ทั้งสี่คือ

---

(1) กอลีฟะห์ หมายถึง ผู้ปกครองรัฐอิสลามที่เป็นตำแหน่งแทนพระศาสดาหลังจากพระองค์ท่านพระเจ้าอยู่หัวฯ ให้การเลือกตั้งและทำสักขีบารธรรม มีจำนวน 4 ท่าน คือ ท่านอาหมัดบخارี ท่านอุษมาน อินนิคอตตอน ท่านอุยามาน บินอัฟฟาน และท่านอาดี

อนุบัตร อุนาร อุ่มาน และอาลี นอกจากนี้ยังมี มูอาวียะห์ ชูเบร อิน นิลอาวน ชาอีด บินอาส อัมร อิน อาส อาบี บินกะ และเซด บิน ชาบิต

2. นอกจากมีการบันทึกวีแล้ว ยังมีการท่องจำ การอ่าน คัมภีร์อัลกุรอ่าน ซึ่งประเพณีนี้ยังคงมีอยู่ตระหนาทุกวันนี้ ในสมัยที่ ท่านพระศาสดายังมีชีวิตอยู่ ได้มีบรรดาสาวกของพระองค์หลาย ร้อยคนที่ท่องจำคัมภีร์อัลกุรอ่านอย่างขึ้นใจ พระศาสดาได้ทรง ตรัสว่าในช่วงเดือนรอมฎอนของทุกปีพระองค์ได้ทรงทบทวนอัล กุรอ่านต่อหน้าเทวทูตญี่บูล (กาเบรียล) ในเดือนรอมฎอนสุดท้าย ก่อนที่พระองค์จะสวรรคตนั้นท่านญี่บูลได้ทบทวน อัลกุรอ่าน ทั้งหมด 2 ครั้ง ด้วยเหตุนี้ ได้มีการจดบันทึกเป็นครั้งสุดท้ายในช่วง ปลายอายุของพระศาสดา ในการจดบันทึกดังกล่าวได้ปฏิบัติตาม บัญชาของพระศาสดา โดยทุกอย่างการอยู่ในลำดับตามที่พระองค์ ทรงประสงค์

3. หลังจากที่พระศาสดาทรงสวรรคตได้ 1 ปี บรรดาสาวกผู้ ที่ท่องจำ อัลกุรอ่านอย่างขึ้นใจ ได้เสียชีวิต จำนวน 70 คน ใน สมรภูมิอัล ญ่ามานะห์ กับพวkn ไซละนะห์ อัลกัชซาบ ท่านคอ ลีฟะห์อุนาร อินนิคอตอบ ได้เสนอให้เซด บินชาบิต ซึ่งเป็นหนึ่งใน บรรดาสาวกที่ได้จดบันทึกวีให้ทำการรวบรวมอัลกุรอ่านที่ได้จด

บันทึกไว้ตามที่ต่างๆ โดยได้จัดทำขึ้นใหม่ทั้งนี้เพื่อสะควรในการใช้ในโอกาสต่อไป ในการนี้ได้มีการวางแผนหลักเกณฑ์ในการรวบรวมอย่างเข้มงวด กล่าวคือจะไม่มีการถือว่าเอกสารเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของอัลกูร่าอ่านหากไม่ได้รับการยืนยันโดยพยานสองคนว่าเป็นข้อความที่พระศาสดาทรงบอกเล่าเอง บรรดาสาวกที่ท่องจำอัลกูร่าอ่านอย่างขึ้นใจจึงมีบทบาทสำคัญยิ่ง และเมื่อเชด บินชาบิต ได้เสร็จสิ้นภาระกิจการรวบรวมอัลกูร่าอ่านก็ได้ส่งมอบต้นฉบับให้แก่ท่าน koliphah อบูบักร์ และก่อนที่ท่านอบูบักร์จะถึงอสัญกรรมได้ส่งมอบให้แก่ koliphah อุนัร อินนิกอตตอน และก่อนที่ท่านอุนัรจะถึงแก่อสัญกรรมก็ได้ส่งมอบด้าน ฉบับดังกล่าวให้แก่พระนางชันเซาะห์บุตรสาวของคน

4. ภายใต้การปกครองของท่าน อุยามาน บินอัฟฟาน คือ koliphahองค์ที่สาม ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการประกอบด้วยผู้จากบันทึกสี่ท่านด้วยกันในจำนวนนี้มี เชด บินชาบิต รวมอยู่ด้วย คณะกรรมการดังกล่าวได้คัดลอก อัลกูร่าอ่านขึ้นมา 5 ฉบับ และได้จัดส่งไปยังครเมกะห์ นครมะดีนะห์ นครบัสระยะห์ นครคุไฟห์ และนครคามัสกัต โดยที่คณะกรรมการชุดดังกล่าวได้ยึดถือและทบทวนจากต้นฉบับที่พระนางชันเซาะห์เก็บรักษาไว้ โดยได้เปรียบเทียบกับอัลกูร่าอ่านที่ได้มีการทำท่องจำในสมัยที่พระศาสดายังมีชีวิตอยู่ นั้นก็

คือ อัลมุสัยฟ์ ที่ใช้อยู่ทุกหนแห่งในโลกอิสลาม ซึ่งเป็นแบบฉบับที่ไม่มีการแก้ไขใดๆ จนถึงทุกวันนี้ โดยที่ไม่มีมุสลิมผู้ใดโต้แย้งความถูกต้องของอัลกรอ่านดังกล่าวตลอดระยะเวลา 1400 ปีที่ผ่านมา

นักบูรพาคดีหลายคนรวมทั้ง Mr. Leblois และ Mr. Muir และผู้เชี่ยวชาญร่วมสมัยชาวเยอรมัน Mr. Rudi Paret ได้เขียนข้อเท็จจริงดังกล่าว โดยที่ Mr. Rudi Paret ได้เขียนในคำนำที่คุณแปลขึ้นว่า “เราไม่มีเหตุผลที่จะต้องสันนิษฐานว่า แม้เพียงของการเดินทางอัลกรอ่านทั้งหมดไม่ได้มาจากพระศาสดามุ罕มัด”

สิ่งที่ Mr. Paret ต้องการที่จะกล่าวก็คือ ภาษาหลังจากที่พระศาสดาสรรคตแล้ว ไม่มีบุคคลใด ได้เปลี่ยนแปลงข้อความที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์อัลกรอ่านเลย และได้มีการพิสูจน์แล้วว่า ไม่มีอัลกรอ่านฉบับอื่นๆ ที่แตกต่างไปจากอัลกรอ่านที่ได้จดบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในสมัยท่านคอเลี่ยฟ์อุษมานบินอัฟฟาน หากปรากฏว่าเหล่าสาวกของพระศาสดามีอัลกรอ่านฉบับอื่นแล้ว พากเขาก็คงจะแสดงออกมาให้เห็นแล้ว และจะต้องโต้แย้งกับฉบับที่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นทางการ แต่ปรากฏว่า ในประวัติศาสตร์อันยาวนานของอิสลาม ไม่การโต้แย้งใดๆ เลย ในทางตรงกันข้าม แม้แต่นิกายในอิสลามบางนิกาย เช่น นิกายอัล อะห์มادซึ่งเป็น

นิการยร่วมสมัยก็ยังยอมรับด้วยที่คัมภีร์อัลกรุอ่านเหมือนกับนิการย
อื่นๆ เช่นกัน

ນາທີ 2

พระศาสตรมหาอิริยาบถ (๒.๙.)

หมวดที่ 1. พระศาสนา มุ่งอิหมัด (ช.ล.) ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสนาเพื่อเผยแพร่องค์ความในเรื่องของความดีด้วยความชอบธรรม ให้ชาวอาหรับหรือนุษบยกิตติทั้งมวล

1. นับตั้งแต่พระศาสดามุ่ยามัด (ช.ล.) ทรงประกาศศาสนาอิสลามให้แก่นุชนุชาติ ในครั้งแรกนั้น พระองค์ทรงครรษṇว่า “แท้จริงดันเป็นศาสนาทุกของอัลเลาะห์ ที่ถูกส่งมา�ังพวกท่าน และเพื่อมนุชนุชาติทั้งมวล” ซึ่งหมายความว่าพระองค์เป็นผู้นำศาสนาเพื่อมนุชนุชาติทั้งมวล และมิได้กล่าวอ้างว่า อิสลามเป็นศาสนาของชาวอาหรับเพียงอย่างเดียวแต่เป็นศาสนาเพื่อมนุชนุชาติทั้งหมด และพระองค์ยังทรงครรษṇเน็นเสริมอีกว่า “ศาสดาองค์ก่อนๆ ถูกส่งมาเพื่อกล่อมชัณของเขางานนั้น แต่ดันถูกส่งมาเพื่อประชาชาติทั้งมวล”

2. ผู้ใดก็ตามที่อ่านคัมภีร์อัลกรอ่าน ด้วยความเข้าใจเดิ่ง จะพบว่าอัลกรอ่าน ได้เชิญชวนและเรียกร้องให้มนุษย์ทุกคนไปสู่ศาสนา

ของอัลเลาะห์ คุณลักษณะดังกล่าวเป็นเรื่องที่ชัดเจนสมอ่อนแสง
สว่าง ที่ปรากฏอยู่ในโครงการต่างๆ ซึ่งถูกประทานลงมา ณ นคร
เมกะห์ ก่อนที่พระศาสดาจะอพยพ ดังปรากฏหลักฐานในอัล กู
รอ่าน ซูเราะห์ อัลอันบียา โองการที่ 107 ความว่า “และเรามิได้ส่ง
เจ้ามาเพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ประชาชน
ทั้งหลาย” และในซูเราะห์อัลฟารีหะห์ ซึ่งเป็นซูเราะห์แรกในอัลกุร
อ่าน ความว่า “การสรรเสริญทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ ผู้
เป็นพระเจ้าของชาติโลก”

3. จากข้อเท็จจริงที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่าพระ
ศาสดาไม่ได้เปลี่ยนแปลงแผนการณ์ของพระองค์เลย หากแต่ได้
ปฏิบัติหน้าที่ตามศาสนาและบทบัญญัติของอิสลาม โดยเรียกร้อง
ตามขั้นตอน ซึ่งวิัฒนาการดังกล่าวเป็นเรื่องธรรมชาติ เนื่อง
จากว่าเป็นการยกยิ่งสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ศาสนา
นิสัย และประเพณีที่ฝังลึกซึ้งหากต่อการยกเลิก ในเริ่มแรกของการ
ก่อตั้งอิสลาม “ได้มีการปลูกฝังหลักการแห่งศรัทธาในดวงใจและ
จิตใจของมนุษย์ ซึ่งต่อมมาได้กลายเป็นรากฐานของบทบัญญัติที่
ค่อยๆเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตคน อิสลามได้ใช้วิธีการแบบนี้ ซึ่งค่อยๆ
นำไปสู่การห้ามคิ่มเครื่องคิ่มที่มีอัลกอฮอล์ ห้ามบุหรี่คั่วบการเก็บ
คอกเบี้ย การยกเลิกทาง ในช่วงระยะเวลาการเผยแพร่ในคร

เมกกะหันน์ ได้มีการเน้นเกี่ยวกับหลักการครรภาราเป็นหลักใหญ่ ส่วนในช่วงน้ำดีนั้น ได้เริ่มน้ำการบัญญัติรายละเอียดตามศาสตร์กำหนดคือไป

หมวดที่ 2. อะไรคือสาเหตุที่พระศาสดาแต่งงานกับผู้หญิงหลายคน

1. เมื่อพระศาสดามุ่ยามัด (ซ.ล.) มีพระชนมายุได้ 25 ปี ได้ทรงสมรสกับพระนางคอดียะห์ ซึ่งเป็นคู่สมรสแรกของพระองค์ โดยพระนางมีอายุมากกว่าพระองค์ 15 ปี และเคยแต่งงานมาแล้ว 2 ครั้ง พระองค์ได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกับพระนางเป็นระยะเวลานานถึง 28 ปี จนกระทั่งพระนางได้เสียชีวิต ท่านศาสดาก็ยังคงอยู่ช่วงระยะเวลาดังกล่าว จนเป็นเหตุให้กรรษนาบังท่านของพระองค์เกิดความรู้สึกอิจฉาในเวลาต่อมา

2. ชีวิตพระองค์ทั้งก่อนและหลังจากการรับการแต่งตั้งให้เป็นศาสดา เป็นที่ทราบกันดีว่า พระศาสดาไม่ใช่คนที่หมกมุ่นในเรื่องเพศ จะนั้นจะเป็นไปได้อย่างไรที่คนมีอายุมากกว่า 50 ปีแล้ว จะหมกมุ่นกับเรื่องดังกล่าว ทั้งๆที่พระศาสดาสมัยเป็นหนุ่ม พระองค์มีโอกาสมากที่จะตักตวงเรื่องนี้ได้เหมือนกับเพื่อนๆ ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่พระองค์ก็ไม่ได้สนใจอย่างสนิท ซึ่งในบรรดาภรรยา

ของพระองค์นั้น มีเพียงพระนางอาอีชาห์ผู้เดียวที่เป็นผู้หญิงพระ
ชนรย์ส่วนภรรยาคนอื่นๆ เป็นหน้ามายก่อน การแต่งงานของพระ
องค์นั้นเป็นการแต่งเพื่อมีเป้าหมายด้านมนุษยธรรมหรือด้วยเหตุผล
ที่จะปฏิบัติตามหลักการทางศาสนา . แต่ไม่ใช่ เพราะเหตุผลทางด้าน
ความใคร่

3. หลังจากพระองค์อยู่ในวัยเกิน 50 พรรษา พระองค์ได้
สมรสกับพระนางเชาดาห์ ธิดาของซัมอะห์ ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดา^๑
สาวกที่เป็นหน้ามาย และเป็นที่ทราบกันดีว่า พระนางเชาดาห์ไม่ได้
เป็นคนสวย ร่าเรว และไม่ได้มาจากการถูกหลอกที่สูงส่ง พระองค์ทรง
แต่งกับพระนางเพื่อช่วยเหลือและให้การเลี้ยงดูครอบครัวของสาวก
ของท่านผู้ซึ่งพลีชีพในหนทางของพระผู้เป็นเจ้า ส่วนการสมรสกับ^๒
พระนางอาอีชาห์ ซึ่งเป็นธิดาของอาบูบักร์ และพระนางชับเชาห์
ธิดาของอุมาร์ เพื่อเป็นการกระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น
กับบุคคลทั้งสอง

4. ในส่วนพระนางอุนมุชาลามะห์ พระนางเป็นหญิงหน้ามายที่
สูญเสียสามีในสังคրามอุหุด ทั้งๆที่พระนางมีอายุมาก แต่พระองค์ก็
ประสงค์ที่จะแต่งกับพระนาง ทั้งนี้ก็คือด้วยเหตุผลด้านมนุษยธรรม

ส่วนพระนางรอมละห์ ธิดาของอาบูซุฟيان ซึ่งอพยพไปยัง
เอธิโอเปียพร้อมกับสามีผู้ได้สถาปนาอิสลาม และหันไปนับถือ

ศาสนาคริสต์ ได้ลงทะเบียนไปโศบายนี้ให้การดูแล พระศาสดาจึงส่งสารไปยังกัมพธรียนายชาชี ผู้ครองประเทศเออธิโอเปีย ขอให้กัมพธรีฯ ส่งพระนางรอมหลักลับ เพื่อมีเจตนาที่จะช่วยเหลือพระนางให้รอดพ้นจากการถูกประหารชีวิต และพระองค์หวังว่า การสมรสกับพระนางนั้น จะทำให้บิดาของพระนางซึ่งมีอิทธิพลในนครเมกกะห์เข้ารับอิสลาม

พระองค์สมรสกับพระนางยาวยารียะ ธิดาของอัลชาเรส และเป็นหนึ่งในเชลยศึกที่ถูกจับในสมรภูมิอัลมุสตาลา กเนื่องจากบิดาของพระนางเป็นหัวหน้าเผ่า พระศาสดาจึงให้เกียรติและปกป้องพระนางจากการตกเป็นเชลยศึกด้วยการสมรสกับพระนาง และพระองค์ทรงเรียกร้องให้ข้ามุสลิมปลดปล่อยผู้เป็นเชลย และก็ได้รับการตอบสนอง

พระองค์ได้สมรสกับพระนางซอฟียะห์ ธิดาของหัวหน้าเผ่าขิวแห่งนานูการีเชาะ โดยพระองค์เปิดโอกาสให้พระนางเลือกที่จะสมรสกับพระองค์หรือกลับไปยังพวากของตน ซึ่งพระนางตัดสินใจที่จะสมรสกับพระศาสดา

5. พระศาสดาสมรสกับพระนางซับบัน ธิดาของยะชิน และมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของพระองค์ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะปฏิบัติตามบทบัญญัติของศาสนา โดยก่อนหน้านี้พระนางได้สมรสับ เชด บินชาบิด

บุตรบุญธรรมของพระศาสดา แต่การสมรสครั้งนั้นไม่ได้ยังบินและมีการห้ามร่างในเวลาต่อมา ประเพณีของอาหรับในสมัยนั้นห้าม “ไม่ให้ผู้ชายแต่งงานกับหญิงที่ได้ห้ามร่างกับบุตรบุญธรรมของตนเอง แต่ทั้งนี้พระศาสดาได้รับวิชาจากพระผู้เป็นเจ้าเพื่อยกเลิกข้อกล่าวหาดังกล่าว ดังปรากฏในอัล กุรอ่าน ซูเราะห์อัลอะชาบ ความว่า “และเมื่อเชดได้ห้ามกับนางแล้ว เราได้ให้เข้าแต่งงานกับนาง พื่อที่จะไม่เป็นที่ลำบากใจแก่บรรดาผู้ครัวทัชชาญในเรื่อง (ก) สมรสกับ) ภริยาของบุตรบุญธรรมของพวกรา เมื่อพวกราเขาย้ายกับพวนางแล้ว และพระบัญชาของอัลเลาะห์นั้น จะต้องบรรลุผลเสมอ”

หมวดที่ 3. ชะดี⁽¹⁾ ต่างๆ ของพระศาสดา เป็นสิ่งที่ถูกต้องและเที่ยงแท้หรือไม่

ด้วยปรากฏว่า มีนักบูรพาคดีชาวตะวันตก ชื่อ Goldzieher ยังคงสังสัยเกี่ยวกับชะดีของศาสนานุ darmack (ช.ล.) ว่า อาจจะไม่เป็นเรื่องที่ถูกต้องแท้จริง โดยเห็นว่า ชะดีคั่งกล่าว เป็นเพียงสิ่งซึ่งชาวมุสลิมได้คิดค้นมาเองในสมัยเริ่มแรกอิสลาม และต่อไปนี้ คือ การโต้ตอบข้อเคลื่อนแคลงสังสัยต่างๆ

(1) ชะดี หมายถึง ประเพณีการคำนินชีวิตของพระศาสดา (Tradition's of the Prophet life)

1. อะดีษ หรือ ชุนนะห์ เป็นบ่อเกิดของอิสลามที่มีความสำคัญอันดับสองรองลงมาจากคัมภีร์อัล กูรอ่าน ทั้งนี้ เนื่องจากพระศาสนา ทรงได้รับบัญชาในอัล กูรอ่าน ให้เผยแพร่สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าประทาน คลื่นมาให้แก่นุชนทั้งปวง และในขณะเดียวกัน ก็ได้บัญชาให้ศาสดาขายความ และอรรถาธิบายอัล กูรอ่าน ดังปรากฏ ในอัล กูรอ่าน ชูเราะห์ อัลมาอีดา โองการที่ 67 ความว่า “**﴿وَرَأَوْلَادُهُمْ أَكْثَرٌ**
إِنَّمَا يُنَزَّلُ مِنَ الْكِتَابِ مَا يُنَزَّلُ بِالْحُكْمِ” จงประกาศสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า จากพระเจ้าของเจ้า และเจ้า
เจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็มิได้ประกาศสารส์ของพระองค์ และอัลເລາ�
นั้น จะทรงคุ้มกันเจ้าให้พ้นจากนุழຍ์ แท้จริงอัลເລາ�นั้น ไม่ทรง
แนะนำพวกรที่ปฏิเสธครรภ์ฯ” และในชูเราะห์ อัลนาห์ โองการที่ 44
ความว่า “**قُلْ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ**” ด้วยหลักฐานทั้งหลายที่ชัดแจ้ง และคัมภีร์ต่างๆที่ศักดิ์อิทธิ
และเราได้ให้อัลกูรอ่านแก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้ชี้แจง (ให้กระจោង) แก'
มนุษย์ ซึ่งสิ่งที่ได้ถูกประทานมาแก่พวกรา และเพื่อพวกราจะได้
ไตร่ตรอง” และในโองการที่ 64 ความว่า “**وَمَا أَنْهَا بِكُمْ**” แต่เราไม่ได้ให้คัมภีร์นี้ลง
มาแก่เจ้า เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อให้เจ้าชี้แจงให้แจ่มแจ้งแก่พวกราใน
สิ่งที่พวกราขัดแย้งกัน และเพื่อเป็นการชี้แนวทางและเป็นเมตตาแก'
หมู่ชนผู้ครรภ์ฯ” และการอրรถาธิบายอัลกูรอ่านดังกล่าว ก็คืออะดีษ
และแนวทางปฏิบัติของพระศาสนา ซึ่งรวมถึงคำพูด พฤติกรรม และ
การยอมรับของท่าน โดยที่พระศาสนาเอง ได้ชี้แจงถึงความจำเป็นที่

จะต้องปฏิบัติตามหัวคิยของท่าน ซึ่งปรากฏอยู่ในสุนทรพจน์คำลาครั้งสุดท้าย ก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ ว่า “ข้าพเจ้าได้ทิ้งสองอย่างไว้ให้กับพวกร้าน และหากพวกร้านยึดถือและปฏิบัติตามทั้งสองอย่างนี้แล้ว พวกร้านจะไม่มีวันหลงทาง นั้นก็คือ อัลกุรอ่าน และแนวทาง(หะดี) ของฉัน”

2. ถึงแม้จะมีการยอมรับกันว่า มีหัวคิยหลายเรื่อง ที่มิใช่เป็นของพระศาสนาทั้งหมด แต่ทว่า นักวิชาการอิสลาม ได้ระบุหนังสือเรื่องนี้อยู่เสมอ โดยนักวิชาการเหล่านี้ ได้ตรวจสอบความถูกต้องของหัวคิยต่างๆ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ คัมภีร์อัลกุรอ่านได้วางหลักเกณฑ์สำหรับการวินิจฉัยดังหลักฐานปรากฏในอัลกุรอ่าน ซึ่งเราห้ามอ้างอิงนี้ โองการที่ 6 ความว่า “อัลครัฟราหันทั้งหลาย หากคนชั่วนำเข้าไว้ใดๆ มาแจ้งแก่พวกรเจ้า พวกรเจ้าก็จะสอบสวนให้แน่ชัด” ในการพิจารณาถึงความถูกต้องของหัวคิยนี้ ต้องคำนึงถึงบุคลิก อุปนิสัย ตลอดจนความประพฤติทางศีลธรรมของทุกคน ที่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรายงานหัวคิยของพระศาสนา และวิธีการดังกล่าววนี้ ได้ถูกนำมาใช้สำหรับพัฒนาการของการค้นคว้าทางค้านประวัติศาสตร์

3. สืบเนื่องมาจากความสำคัญของหัวคิย ที่มีต่อศาสนา

อิสลาม บรรดานักวิชาการจึงได้ใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะรักษา หะดีษให้มีความถูกต้อง โดยจำแนกหะดีษที่แท้จริง ออกจากหะดีษ ปลอมเป็นส่วนๆไป จากนั้น จึงได้ก่อตั้งสาขาวิชาขึ้นใหม่เพื่อศึกษา วิชาหะดีษเป็นการเฉพาะ โดยสาขาวิชาดังกล่าวนั้น คือวิชาที่ว่าด้วย คุณลักษณะของผู้รายงาน วิชาที่ว่าด้วยการสืบสายหะดีษ ในการนี้ พระศาสดา ทรงเตือนผู้ซึ่งกล่าวข้อความที่เป็นเท็จ มีการกระทำที่ไม่ ดีต่อตนว่า “ผู้ใดที่ตั้งใจที่จะกล่าวเท็จต่อฉัน ก็จงเตรียมหาที่พักพิงใน นรก”

4. ในบรรดานักวิชาการทั้งหลาย ที่ได้อุทิศตนกับควาหะดีษที่ แท้จริงของพระศาสดานั้น คือ ท่านอิหม่ามอัลบุคอรี (มีชีวิตอยู่ ในช่วงปี ก.ศ. 810-870) เป็นผู้ที่ได้รวบรวมหะดีษไว้มากกว่าครึ่งล้าน เรื่อง แต่หลังจากที่ได้รับการตรวจสอบอย่างละเอียดและในเชิง วิชาการแล้ว คงเหลือเก้าพันเรื่องที่ถือว่าเป็นหะดีษที่แท้จริง

อย่างไรก็ตามในจำนวนเก้าพันหะดีษนั้น มีหลายเรื่องที่มี ข้อความซ้ำซ้อนกัน จึงตัดให้เหลือประมาณ 3000 หะดีษ

5. ผลจากการพยายามอย่างที่สุดของนักวิชาการหะดีษที่ ทุ่มเทกัน ควาการตรวจสอบ ความถูกต้องแท้จริงของหะดีษ และเป็น ที่ยอมรับเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีหนังสือเพียงหนกเล่มที่ได้รวบรวมหะดีษ โดยตรง คือ ซอเหียะอัลบุคอรี ซอเหียะมุสลิม ชูนันอัลนีชาอี ชูนันอา

บีความ ชูนันอัรครัมมีชี และชูนันอินโนมายะ นอกจานนี้ยังมีเอกสาร
ทางวิชาการเผยแพร่อีกมากหลายของผู้แต่งชาวมุสลิม ที่ได้เขียนเรื่อง
หะดีษต่างๆ ที่ถูกปฏิเสธ จึงเป็นเรื่องที่ชัดเจนว่า นักวิชา การมุสลิม
หลายคน ได้ให้ความสำคัญกับการรวบรวมหะดีษที่แท้ จริงเป็น
อย่างมาก และเป็นเรื่องที่ไร้เหตุผลที่ยังมีผู้สังสัยในเรื่องดังกล่าว
ต่อไป

หมวดที่ 4. หะดีษต่างๆ ของพระศาสดามีการขัดแย้งกันหรือ ไม่

ด้วยปรากฏว่า มีการอ้างหะดีษต่างๆ ที่ขัดแย้งกัน จึงขอ
อธิบายนี้ดังต่อไปนี้

1. กัมภีร์อัลกรอ่าน ได้เรียกร้องให้มุสลิมเชื่อฟังพระศาสดา
เกี่ยวกับเรื่องนี้ อัล กรอ่าน ได้ระบุไว้ในซูเราะห์ อัลหัชด โองการที่ 7
ความว่า “และอันใดที่รอซูลได้นำมายังพวงเข้า ก็จงยึดเอาไว้ และ
อันใดที่ก่านได้ห้ามพวงเข้า ก็จงละเว้นเสีย” และในซูเราะห์
อันนิชา โองการที่ 80 ความว่า “ผู้ใดเชื่อฟังรอซูล แน่นอนหากเชื่อ
ฟังอัลเลาะห์แล้ว” บทหะดีษต่างๆ จะมีข้อความที่พระศาสดาทรง
อนุญาตหรือห้ามไม่ให้เรากระทำ ด้วยเหตุนี้ หะดีษจึงเป็นส่วน

สำคัญของศาสนาอิสลาม และหากไม่มีการปฏิบัติตามก็เท่ากับเป็นการดำเนินการที่ขัดต่ออัลกุรอ่าน

2. ภายนอกจากที่นักวิชาการมุสลิมได้ศึกษามาเป็นระยะเวลาหลายศตวรรษแล้ว เกี่ยวกับการจำแนกหะดีษ์ที่แท้จริง ออกจากหะดีษ์ที่ไม่แท้จริง ดังที่เราได้เคยกล่าวมาแล้ว ในบทก่อนหน้านี้ แต่อย่างไรก็ต้องมีการละเลยไม่ปฏิบัติตามหะดีษ์ไม่ได้ เนื่องจากหะดีษ์นั้น เป็นบ่อเกิดที่มีความสำคัญอันดับที่สองในศาสนาอิสลาม จึงจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนของหะดีษ์ โดยเฉพาะหนักถึงการกันครัวทางศาสนาอิสลามว่า มีการจำแนกหะดีษ์ที่แท้จริงออกจากหะดีษ์ที่ขัดแย้งกันได้แล้ว

3. หะดีษ์ของพระศาสดา เป็นการขยายความในคัมภีร์อัลกุรอ่าน เช่นช่วงมุสลิมจะต้องละหมาดทุกวันตามพิธีการที่ปรากฏในรายละเอียดตามหะดีษ์ แต่ทว่า พิธีการดังกล่าวที่นี้ ไม่ได้ระบุในอัลกุรอ่าน นอกจากนี้ ยังมีอิทธิพลเรื่องที่สามารถอธิบายได้ด้วยตัวบทหะดีษ์

4. คัมภีร์อันศักดิสิทธิ์ในศาสนาที่มีการนับถือพระผู้เป็นเจ้า ก่อนอิสลาม ได้จารึกไว้ในลักษณะเช่นเดียวกับการบัญญัติหะดีษ์ ทั้งนี้ไม่มีผู้ที่ครรภาราในศาสนาดังกล่าว คือศาสนาเยวิ และคริสต์ ถูกบังคับให้ลงทะเบียนศาสนาของตน เนื่องจากมีข้อขัดแย้งหรือยังขาดการ

ตรวจสอบ ดังนั้น ในกรณีเช่นนี้ ควรจะมีการตรวจสอบประเพณีใน
ศาสนาดังกล่าวว่า ถูกต้องหรือไม่ประการใด ซึ่งในกรณีของศาสนา
อิสลามนั้น นักวิชาการมุสลิมได้ดำเนินการมาแล้ว ดังแต่หดาย
ศตวรรษก่อนหน้านี้

*****

บทที่ 3

การยึดครองดินแดนโดยอิสลาม ความจริงเกี่ยวกับ สังคมมีชาติ และประเด็นเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรง หมวดที่ 1. อิสลามเผยแพร่ด้วยความดabraจริงหรือ

1. หลักเกณฑ์พื้นฐานที่กำหนดในคัมภีร์อัล กุรอ่าน ก็คือสิทธิเสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนา ดังปรากฏในอัล กุรอ่านซูเราะห์ อัลบากอเราะห์ โองการที่ 259 ความว่า “ไม่มีการบังคับใดๆ (ให้นับถือ) ในศาสนาอิสลาม” ศาสนาอิสลามได้เน้นการนับถือศาสนาว่า เป็นเรื่องของเสรีภาพของมนุษย์ที่มีความศรัทธาอย่างไร เรื่องนี้มีปรากฏอยู่ในอัล กุรอ่านในซูเราะห์ อัลกะฟี โองการที่ 29 ความว่า “สัจธรรมนั้นมาจากการผู้เป็นเจ้าของพวงเข้า ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็ องศรัทธา และผู้ใดประสงค์ก็จะปฏิเสธ” อัล กุรอ่านได้กล่าวว่า ศาสนาควรเป็นศาสนาทุต มีภาระที่จะเผยแพร่ข่าวสารของพระผู้เป็นเจ้า แต่ไม่ได้รับมอบหมายให้บังคับมนุษย์ให้นับถือศาสนาอิสลาม ดังปรากฏในซูเราะห์ยุนุส โองการที่ 99 ความว่า “เจ้าจะบังคับมวลชน จนกว่าพวงเขาจะเป็นผู้ศรัทธากระนั้นหรือ” และในซูเราะห์อัลฟารีษะ โองการที่ 22 ความว่า “เจ้ามิใช่ผู้มีอำนาจเหนือพวงเขา” และ ในซูเราะห์ อัลชูรอ โองการที่ 48 ความว่า “แต่ถ้าพวงเขาผิดนหลังให้

(ไม่ยอมรับการเรียกร้อง) ดังนั้น เรามิได้ส่งเจ้ามายังพวกเขา เพื่อ เป็นผู้คุ้มกันรักษา” โดยจากการดังกล่าวเหล่านั้นได้บัญญัติไว้อย่าง ชัด เจนว่า อัล กรุอ่าน ไม่มีการบังคับให้มีการนับถือศาสนาอิสลาม

2. อิสลามได้กำหนดพิธิการต่างๆ ที่ชาวมุสลิมจะต้องปฏิบัติ ตาม หากประสงค์ที่จะเผยแพร่ศาสนาอิสลาม พิธิการดังกล่าวในนี้มี ประภูมิอยู่ในอัลกรุอ่าน ซึ่งบัญญัติให้การเผยแพร่ศาสนาอิสลามนั้น เป็นไปด้วยความเฉลี่ยวฉลาด และการเทคโนโลยีที่น่ารับฟัง ดังปรากฏ ในอัลกรุอ่านในชูเราะห์อัลนะห์ โองการที่ 125 ความว่า “จะเรียก ร้องสูญแనวทางแห่งพระเจ้าของสูเจ้าโดยสุขุม และการตักเตือนที่ดี และจะตอกย้ำพวกขาดด้วยสิ่งที่ดีกว่า” และในชูเราะห์อัลนากอ ระหว่าง โองการที่ 83 ความว่า “และจะพูดงานแก่เพื่อนมนุษย์อย่างดี” อัลกรุอ่านมีวรรคตอน (อายะห์) ไม่น้อยกว่า 120 วรรคตอนที่ได้ เน้นถึงบทบาทพื้นฐานสำคัญของนุ่มนวลและสุขุม และปล่อยให้ ผู้ที่ถูกชักชวนตัดสินใจว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธ หลัง จากที่พระ ศาสนาอิสลาม โดยการชักชวนอย่างนุ่มนวลและสุขุม และปล่อยให้ ชาวเมืองเมกกะห์ว่า “ท่านมีเสรีภาพแล้ว” และพระองค์ก็ไม่ได้ บังคับให้พวกเขารับอิสลาม

3. ชาวมุสลิมไม่เคยบังคับให้ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม หรือคริสต์ ยอมรับนับถือในศาสนาอิสลาม เกี่ยวกับเรื่องนี้ท่านอุmar บินคอต ตอบ ผู้ซึ่งเป็นຄอลีฟะห์องค์ที่สอง ได้ให้หลักประกันแก่ชาวคริสต์ในนครเบรูชาเลื้มที่จะใช้ริวิตของคนเอง ได้อย่างมั่นคง โดยมีศาสนสถานไม่ทางเขน และจะไม่คุกความสิทธิใดๆทางศาสนาของเขา ภายหลังจากพระศาสดาอพยพไปยังน้ำมารดีนนะห์แล้ว ทรงบัญญัติ ในธรรมนูญการปกครองฉบับแรกว่า ชาวบิวเป็นชาติที่อยู่ร่วมกับชาวมุสลิมในประเทศเดียวกัน โดยประสงค์ได้ให้สิทธิแก่ชาวบิวที่จะปฏิบัติศาสนกิจของตน ได้อย่างอิสระ

4. ในหนังสือเรื่อง “Allah ist ganz anders” (อัลเลาะห์ทรงเป็นอย่างอื่นโดยสิ้นเชิง) นาง Sigrid Hunke นักบูรพาคดีชาวเยอรมัน ได้ปฏิเสธว่าศาสนาอิสลามเผยแพร่ด้วยความดี และได้เขียนบทความไว้ว่า “การมีขันติธรรมของชาวอาหรับมีบทบาทสำคัญต่อการเผยแพร่ของศาสนาอิสลาม ซึ่งเป็นเรื่องที่ขัดต่อข้อกล่าวหาว่า ศาสนาอิสลามได้เผยแพร่ด้วยไฟและความดี ในข้อความอีกตอนหนึ่งของหนังสือคั้งกล่าว นางได้เขียนว่า ชาวคริสต์และบิว ได้เปลี่ยนศาสนาของตนด้วยความสมัครใจ

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า กองทหารมุสลิมไม่เคยบุกรุก และยึดครองเอเชียได้หรือແටฟ์ริกาตะวันตก แต่ศาสนาอิสลามได้

ขยายและองกงานในประเทศไทยที่อยู่ในภูมิภาคเหล่านั้น หลังจากที่ พ่อค้าชาวมุสลิมได้เดินทางไปค้าขาย พวกราชฟื้นฟูสิลิมซึ่งมีจิตใจไฟ ต้นติดได้สร้างความประทับใจให้แก่พลาเมืองในประเทศไทยดังกล่าว โดย ประชาชนของประเทศไทยที่อยู่ห่างไกลเหล่านั้น ได้สังเกตเห็นการ กระทำ ความมีศีลธรรมตลอดจนพฤติกรรมของชาวมุสลิม จึงค่อยๆ ยอมรับนับถือศาสนาอิสลามในที่สุด

หมวดที่ 2. การยึดครองดินแดนต่างๆ โดยอิสลามถือเป็นรูปแบบของการล่าอาณา尼คมจริงหรือไม่

1. การยึดครองดินแดนโดยชาวมุสลิม ไม่ถือว่าเป็นรูปแบบ ของการล่าอาณา尼คอมอย่างสิ้นเชิง เพราะการล่าอาณา尼คอมนั้นเป็น การปักครองโดยการขุดร่องทรัพย์สมบัติ และทรัพยากรทั้งค้านการ เกษตรและอุตสาหกรรม โดยยังจะละเลยที่จะพัฒนาเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และอารยธรรมในดินแดนที่ถูกยึดครองอีกด้วย ประวัติศาสตร์เป็นที่ประจักษ์ทราบว่า ผู้ยึดครองชาวมุสลิม เป็นผู้ที่ทรงไว้ ซึ่งความยุติธรรม และการปักครองของชาวมุสลิมตั้งอยู่บนพื้นฐาน ของความเที่ยงธรรมและขันติธรรม อันคลุเชิบ ปัจจุบันคือ ประเทศไทย เป็น เศรษฐร่องและเจริญในทุกๆ ด้านในสมัยที่ชาวมุสลิมปัก ครอง อีกทั้งเหนือกว่าประเทศไทยอื่นๆ ในสมัยนั้น เนื่องจากว่า

ได้รับวัฒนธรรม และความก้าวหน้าทางวิชาการที่ชาวอาหรับเป็นผู้เริ่มนماใช้ โดยปัจจุบันยังสามารถเห็นได้จากสถาปัตยกรรม และอารยธรรมอิสลาม

2. ในประเทศที่ชาวมุสลิมยึดครอง มีการเรียกเก็บภาษีเพื่อใช้ในการป้องกันรัฐมุสลิมจากศัตรู ดังนั้นทุกคนที่ได้เข้าทะเบียนในกองทัพจึงได้รับการยกเว้นจากการเสียภาษีดังกล่าว Sir Thomas W. Amold ได้กล่าวว่า ชนเผ่าชาวคริสต์ที่พำนักอยู่ไกล้า กับอัลตอบกียะห์ อยู่ร่วมกับชาวมุสลิมอย่างสันติ ได้ประกาศว่า ในกรณีที่มีสงคราม ชาวคริสต์เหล่านี้ พร้อมที่จะสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กับชาวมุสลิม หากได้รับการยกเว้นการเสียภาษี

3. การสู้รบในหนทางของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะปล้นสะคมทรัพย์สมบัติของเชลยในสงคราม เป็นสิ่งที่อิสลามห้ามไว้ และถือว่าเป็นอาชญากรรม ครั้งหนึ่งได้มีผู้เรียนถามพระศาสดาว่า มีความคิดเห็นอย่างไรในเรื่องนี้ พระองค์ทรงตอบข้าสั่ง 3 ครั้ง ว่า “เขาจะต้องถูกปฏิเสธที่จะได้รับรางวัลจากพระผู้เป็นเจ้า”

4. การยึดครองของอาณานิคมตะวันตกกับการยึดครองของชาวมุสลิมนั้น แตกต่างกันมาก เพราะข้อกล่าวหาที่ว่า การยึดครองของชาวมุสลิมนั้น มุ่งที่จะรักษาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเป็นข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูล โดยสิ้นเชิง ผู้เขียนจึงขอยกตัวอย่างเพียงแค่ตัวอย่าง

เดียวในบรรดาหลายๆ ดัวอย่างว่า การยึดครองของชาวมุสลิมนั้น ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายทางเศรษฐกิจ หากแต่จุดมุ่งหมายนั้นอยู่ที่ศาสนา เป็นสำคัญ มีสนธิสัญญาสันติภาพฉบับหนึ่ง ลงนามโดย คอลิด บิน วาลิด กับพวกประชาชนเมืองต่างๆ ใกล้กับเมืองเอิร์ท HIRD ซึ่งมี ข้อความว่า “หากพวกเราราชามุสลิมปกป้องท่านจากศัตรู ท่าน จะต้องชำระภัย แต่หากไม่ประสงค์ที่จะได้รับความคุ้มครอง ก็ไม่ ต้องชำระภัย” สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ ชาวมุสลิมได้คืนภัยให้แก่รายภูร ที่อยู่ในเขตยึดครองที่ซีเรีย เนื่องจาก ว่าในสมัยนั้น ท่านอุมร อินนี คอลดอน ไม่สามารถที่จะปกป้องคืนแคนนี้ได้ เพราะเหตุว่าชาว มุสลิมต้องทำการบ้านกับฝ่ายหนึ่ง ในขณะเดียวกัน ดังนั้น นาย คอลิด บินวาลิด จึงได้เขียนถึงรายภูรที่อยู่ในซีเรียว่า “พวกเราฝ่าย ปกครองของคืนเงินให้แก่พวกท่าน เนื่องจากการที่เคยเรียกเก็บเงิน ภัยจากพวกท่านนั้น ก็เพื่อต้องการที่จะคุ้มครองพวกท่าน แต่เมื่อ ไม่สามารถให้การคุ้มครองพวกท่านได้ จึงขอคืนเงินดังกล่าวแก่ท่าน ที่คงลงกันไว้ก็สำหรับเฉพาะกรณีที่ราชานะสังคมและสามารถ คุ้มครองพวกท่านได้”

หมวดที่ 3. อะไรคือจุดยืนที่เกี่ยวข้องกับอารยธรรมที่กำગ់
และการเผยแพร่องค์ความอเล็กษาณเดรีย

1. ไม่เป็นเรื่องที่ถูกต้องเลยที่ว่า ชาวมุสลิมไม่เคารพอารยธรรมที่เก่าแก่ ในความเป็นจริงปรากฏว่ามุสลิมได้ประโภชน์จากสิ่งที่ดีงามจากอารยธรรมเหล่านั้น โดยมีการแปลคำรามภาษาต่างๆ เช่น คำรามภาษากรีก เปอร์เซีย อินเดีย และอื่นๆ มาเป็นภาษาอาหารน เพราะมุสลิมเชื่อว่า ความรู้เฉพาะด้าน ประสบการณ์ และคำสั่งสอนของทุกชาติจะเป็นประโภชน์ต่อมุขชาติ สมควรที่จะหาประโภชน์จากอารยธรรมเหล่านี้ เกี่ยวกับเรื่องนี้พระศาสดามุ罕หมัด (ซ.ล.) ได้ทรงตรัสไว้ว่า “จงศึกษาหัวใจความรู้ ถึงแม้มีจะอยู่ไกลถึงเมืองจีนก็ตาม” ซึ่งหมายความว่า จำเป็นจะต้องศึกษาหัวใจความรู้ แม้ว่าความรู้จะอยู่ในคืนแคนที่มีความครั้งชาต่างกัน และแม้มีจะอยู่ไกลแสนไกลก็ตาม โดยในสมัยนั้น ชนชาวอาหารมีความคิดว่า จีนเป็นคืนแคนที่ไกลที่สุดในโลก

2. อิบัน รุชดี นักปรัชญาอิสลาม ได้บรรยายจุดยืนของอิสลาม ต่ออารยธรรมที่เก่าแก่ว่า “อิสลามอนุญาตให้ค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือเก่าๆ ตราบใดที่หนังสือเหล่านั้น มีเป้าหมายที่ไม่ขัดต่ออิสลาม ในแง่ความคิด ทางสติปัญญา ความรู้ และข้อมูลที่มีอยู่ก่อนนั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องยอมรับตราบใดที่ไม่ขัดต่ออิสลาม และต้องขอบคุณต่อข้อมูลเหล่านั้น” และได้กล่าวเสริมอีกว่า “เราจงวิเคราะห์ในสิ่งที่คนรุ่นก่อนๆ พูด และยืนยันในหนังสือเหล่านั้น หากว่าสิ่ง

เหล่านั้น ถูกต้อง ตรงกับสิ่งที่มีอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอ่าน เราต้องยอมรับและขอบคุณพวากษา และหากมีสิ่งที่ขัดต่ออัลกุรอ่าน เรายังคงหลีกเลี่ยงออกจากห่างเสีย และจะให้อภัยพวากษาในสิ่งที่พวากษาไม่รู้”

3. มีข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่ยืนยันว่า นุสลิมไม่ได้เป็นผู้เผยแพร่องรมุคอดเล็กชานเครีย แต่ถูกกล่าวหา และถูกป้ายสี อย่างไม่ถูกต้อง โดยผู้ป้ายสีดังกล่าว มุ่งหวังที่จะทำลายภาพพจน์ของอิสลาม ศัตtruของอิสลาม ได้ปล่อยข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยไม่มีข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำ เป็นผลทำให้คนทั่วไปเชื่อกันว่า ข่าวลือดังกล่าว เป็นความจริง การปล่อยข่าวลือดังกล่าว กระทำให้ช่วงศตวรรษที่ 13 ซึ่งเป็นช่วงสงครามครูเสด (สงครามระหว่างอิสลามกับคริสต์) งานถึงทุกวันนี้ ก็ยังมีการปล่อยข่าวลือเรื่องนี้ ทั้งๆ ที่มีนักประวัติศาสตร์ที่มองโลกแห่งความเป็นจริง ได้ออกมาบันยันว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องเท็จ ไม่มีมูลความจริงแม่นยำแน่นอย ตามข่าวลือดังกล่าว ได้กล่าวว่า ท่านอุมาร์ อินบุคุตตอน ซึ่งเป็นคอเลิฟะห์ องค์ที่สอง ได้สั่งให้เผยแพร่องรมุคอดเล็กชานเครีย โดยมีการอ้างคำพูดของท่านอุมาร์ว่า “ถ้าหนังสือที่มีอยู่ในห้องสมุดเหล่านี้ ได้รวมสิ่งที่มีอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอ่านแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรต่อไปอีก และเราไม่ต้องการมัน และหากว่าหนังสือเหล่านี้ ค้านกับอัลกุรอ่าน ก็จำเป็นที่

จะต้องทำลายมันเสีย” มีบางรายงานได้กล่าวว่า มีชาวอาหรับนุส林
ได้ใช้หนังสือในห้องสมุดเป็นเชื้อเพลิงสำหรับการต้มน้ำในห้อง
อาบน้ำสาธารณะเป็นเวลาถึงหกเดือน แต่ทว่ามีการพิสูจน์แล้วว่า
ท่านอุมาร์ ไม่เคยสั่งการเช่นนั้น

4. นักบุรพาคดีชาวเยอรมัน ผู้หนึ่ง ชื่อ Sigrid Hunke ได้เขียน
ไว้ในหนังสือที่มีชื่อว่า (อัลเลาะห์นั้น เป็นอย่างอื่นโดยสิ้นเชิง) โดย
หนังสือดังกล่าวสามารถพิสูจน์ได้ว่าในสมัยที่อาหรับยึดครองอเล็ก
ซานเครียในปี ค.ศ. 641 ไม่มีห้องสมุดที่อเล็กซานเครียแล้ว
ห้องสมุดดังกล่าวได้ถูกเผาไปก่อนหน้านี้หลายร้อยปีแล้ว และที่อเล็ก
ซานเครียไม่มีห้องอาบน้ำสาธารณะดังกล่าวอยู่ด้วย หนังสือดังกล่าว
ยังได้แจ้งอีกว่า ห้องสมุดเก่าแก่แห่งวิทยาลัยนั้น ได้ถูกสร้างขึ้นที่
อเล็กซานเครีย โดยกษัตริย์ Patimus ที่ 1 ประมาณ 300 ปีก่อน
คริสตศักราช และถูกเผาในปีที่ 47 ก่อนคริสตศักราช เมื่อครั้งที่
Julius Ceasar ยึดครองเมืองดังกล่าว และพระราชินีโอลิพตรา ได้
บูรณะห้องสมุดดังกล่าวขึ้นมาใหม่ โดยนำหนังสือจาก Bergamum มา
บรรจุไว้ด้วย

5. การทำลายห้องสมุดจนราบคาบ ได้เกิดขึ้นในราชวงศ์ Caracalla
ที่ 3 พระจักรพรรดิ Caracalla ได้สั่งปิคนิวทายาลัยโดยที่พวกร้าวแรง
ทางศาสนาได้ทำลายห้องสมุดในปี ค.ศ. 272 เพราะพวกร้าวว่า

ห้องสมุดนั้น เป็นผลิตผลของพากที่กราบไหว้พระเจ้าหลายองค์ (รูปปั้น ไฟ พระอาทิตย์ ลม ต้นไม้ เป็นต้น) ในปี ก.ศ. 391 ผู้นำศาสนาพากษาทอลิกคนหนึ่งชื่อ Theophilos ได้อวัยคำแนะนำให้จักรพรรดิ Theodosios ออกพระราชบัญญัติอนุมัติให้ทำลายห้องสมุดที่เหลืออยู่ และเผาหนังสือที่มีอยู่ประมาณ 3 แสนเล่ม มีจุดประสงค์ที่จะก่อสร้างโบสถ์ขึ้นมาแทนที่ การทำลายห้องสมุดได้เกิดขึ้นอีกครั้งในศตวรรษที่ 5 โดยผู้สอนศาสนาที่กราบไหว้พระเจ้าหลายองค์

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า จากตัวอย่างข้างต้นที่เกี่ยวข้องกับการเผาห้องสมุดด้วยความตั้งใจ วิธีการพยาบาลนิบดีเบื่องประวัติศาสตร์ที่จะทำลายซึ่งเสียงของอิสลามและชาวมุสลิม และพยาบาลทำให้อิสลามมีภาพพจน์ที่เป็นปฏิปักษ์กับวิชาความรู้และอารยธรรม ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วพวกเขารับรู้สุทธิจากการกล่าวหาโดยสิ้นเชิง

หมวดที่ 4. อะไรคือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการจีชาดในอิสลาม

1. จีชาด เมื่อมีการแปลเป็นภาษาต่างประเทศแล้ว โลกตะวันตกได้ให้ความหมายของจีชาดว่า สงครามอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งในอิสลามไม่ได้ให้ความหมายของจีชาดว่า สงครามศักดิ์สิทธิ์ ในทางศาสนาบัญญัติอิสลามได้ให้ความหมายของคำ จีชาดว่า สงครามที่

บุคคลธรรมและสังคมที่อยู่บุคคลธรรม ความหมายของคำว่า จีชาด นั้นหมายความว่า การเสียสละด้วยความพ่ายแพ้ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท กล่าวคือ ประการแรกหมายถึงการต่อสู้กับตัวเราเอง ประการที่สองหมายถึงสังคมอันชอบธรรม

ในอิสลามได้ให้ความหมายการต่อสู้เพื่ออาชานะตัวเอง นั้นคือ จีชาดใหญ่ หมายถึงการขัดเกลากิเลสความชั่ว การอาชานะต่อสิ่งที่เป็นภาระการปลดปล่อยตัวเองจากอนามัยมุขต่างๆ เช่น ความเกลียดชังต่อผู้อื่น ความอิจฉาริษยา เพื่อทำให้ตัวผู้ปฏิบัติเองมีความใกล้ชิดต่อพระผู้เป็นเจ้า

ส่วนความหมายที่สองอิสลามได้ให้ความหมาย จีชาดเล็กหมายถึงการทำสังคมที่ชอบธรรม การทำสังคมที่ชอบธรรมนั้นตามบทบัญญัติอิสลามหมายถึงการทำสังคมเพื่อป้องกันตัวเอง โดยมีเป้าหมายที่จะต่อต้านการโจรตีของศัตรูเท่านั้น ดังมีหลักฐานปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่านอย่างชัดแจ้งเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยท่องคัมภีร์อัลเลาะห์ “ได้ทรงอนุญาตให้บรรดา มุสลิมต่อสู้กับศัตรูผู้รุกราน ดังปรากฏในอัลกุรอ่าน ซูราห์ อัลชัจญ์ โองการที่ 39 ความว่า “สำหรับบรรดาผู้(อุกโจนตินั้น) ได้รับอนุญาตให้ต่อสู้ได้ เพราะพวกเขากูกบ่มแหง” และในซูราห์อัลนาบกอเราะห์ โองการที่ 190 “และพวกเข้าชิงต่อสู้ศัตรูในการของอัลเลาะห์ที่บูรพาผู้ที่ทำร้ายพวกเจ้า

และจงอย่ารุกราน แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์ไม่ทรงขอบผู้รุกราน”
จากโองการทั้งสองดังกล่าวข้างต้น ได้ระบุอย่างเด่นชัดแล้วว่า
พระองค์อัลเลาะห์นั้น ทรงอนุญาตบรรดามุสลิมให้ทำการต่อสู้
ป้องกันตนเอง และอิสลามยังห้ามให้รุกรานผู้อื่นอิกด้วย แท้จริง
พระองค์อัลเลาะห์ทรงกริ่วผู้รุกราน และได้ระบุในอัลกุรอ่านซู
เราะห์ อัลนากอเราะห์ โองการที่ 194 ความว่า “ดังนั้น ผู้ใดละเมิด
ต่อพวกเจ้า ก็จะละเมิดต่อเขาเช่นกันที่เขาจะละเมิดต่อพวกเจ้า”

อิสลามห้ามการสู้รบและการนองเลือดอย่างเด็ดขาด แต่หาก
เป็นสู้รบเพื่อป้องกันตนของก็เป็นสิ่งที่อิสลามอนุญาต ดังปรากฏใน
อัลกุรอ่านซูเราะห์ อัลนากอเราะห์ โองการที่ 216 ความว่า “การสู้
รบได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้า ทั้งๆ ที่มันเป็นที่รังเกียจแก่พวกเจ้า”
และการเปิดฉากโจมต่อผู้อื่น เป็นสิ่งที่อิสลามห้ามอย่างเด็ดขาด

3. ถึงแม้ว่า จิชาด มีความหมายว่า การสู้รบเพื่อป้องกัน
ศาสนาและคนของนั้น ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะสำหรับการสู้รบใน
สมรภูมิเท่านั้น แต่เป็นจิชาดต่อทรัพย์สมบัติ จิตใจ และการสู้รบทั้ง
ความคิด และแสวงหาหนทางต่างๆ เพื่อเป็นการตอบโต้ศัตรูในทุก
รูปแบบ โดยมีจุดประสงค์เพื่อปกป้องสังคมอิสลามและหลักการ
ครรภ�性ของหมู่ชนในสังคมให้รอดพ้นจากการทำร้ายของศัตรู

ซึ่งเรื่องต่างๆ ดังกล่าวเป็นสิทธิอันชอบธรรมสำหรับทุกชนชาติ และสูญแทรกแซงจากข้อตกลงระหว่างประเทศในปัจจุบัน

4. เมื่อศัตรูมุสลิมต้องการสร้างสันติภาพ และหยุดการหลั่งเลือด อิสลามก็กำชับมุสลิมให้ยอมรับสันติภาพนั้น ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่านในซูเราะห์อัลอัมฟາล โองการที่ 61 ความว่า “และหากพวกเขาร่อนอ่อนมาเพื่อการประนีประนอมแล้ว เจ้าก็จงโนนอ่อนตามเพื่อการนั้นด้วย และจะมอบหมายแด่อัลເلهah’ئิด” ยิ่งกว่านั้น อิสลามยังเรียกร้องให้มุสลิมอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสันติ และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับพวกเขain ในขณะที่มั่นใจว่าพวกเขางะไม่ทำร้าย มุสลิม ซึ่งจะพบเห็นได้ว่าอัลกุรอ่าน กำชับให้มุสลิมเชื่อมความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างยุติธรรม และสันติ ดังปรากฏในซูเราะห์ อัลมนุะยินะห์ โองการที่ 8 ความว่า “อัลເلهah’ئิได้ทรงห้ามพวกเจ้า ก็ยกับบรรดาผู้ที่มิได้ต่อต้านพวกเจ้าในเรื่องคำสา那 และพวกเขามิได้ขับไล่ออกจากบ้านเรือนของพวกเจ้าในการที่ พวกเจ้าจะทำความดีแก่พวกเข และให้ความยุติธรรมแก่พวกเข แท้จริงอัลເلهah’ ทรงรักผู้มีความยุติธรรม” ซึ่งอัลกุรอ่าน อธิบายให้เราทราบว่า เป้าหมายของอิสลามคือเผยแพร่อิสลามและอภัยโทษระหว่างมนุษย์ พร้อมทั้งเกื้อกูลกันเพื่อก่อให้เกิดความสงบสุข

อย่างไรก็ตามจะพบเห็นว่า อิสลามเป็นศาสนาที่ส่งเสริมความรุนแรง ชาตินิยม และการก่อการร้าย ซึ่งขอกล่าวหาดังกล่าวไม่มีหลักความจริง ซึ่งไม่มีในพื้นฐานของอิสลามและตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง อิสลามเป็นศาสนาแห่งความเมตตาปราณีและสันติภาพ ซึ่งเราจะอธิบายเพิ่มเติมในสองหมวดที่เหลือต่อไป

หมวดที่ 5. ศาสนาอิสลามส่งเสริมความคิดและการกระทำที่รุนแรงหรือไม่

1. อิสลามเป็นศาสนาที่สอนให้มีความกรุณาปราณี และส่งเสริมให้มีความยุติธรรม และสันติภาพ นอกจากนั้นอิสลามยังพิทักษ์รักษาเสรีภาพ เกียรติยศและความมีศักดิ์ศรี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นเพียงคำวัญแต่เป็นหลักการที่อิสลามขึดเหนี่ยวอยู่ด้วย พระผู้เป็นเจ้าทรงได้ส่งศาสดามุ罕มัด(ช.ล.) ดังปรากฏในคัมภีร์อัล กูร อ่านซูเราะห์อัลอันบีชา โองการที่ 107 ความว่า " และเราไม่ได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ประชาชนทั้งหลาย" และพระศาสดาทรงครั้งสั่นเดียวกันว่า "ตัวฉันเองได้ถูกส่งมาเพื่อทำให้บรรยานบันทึกสูงส่งนั้นสมบูรณ์ยิ่ง" และอิสลามยังอนุญาตให้มุขย์สามารถเลือกเชื่อได้ รวมทั้งเรื่องของความเชื่อใน

พระผู้เป็นเจ้าหรือปฏิเสธการเชื่อถือความดังนี้หลักฐานปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอ่านซูเราะห์อัลกะฟี โองการที่ 29 ความว่า “ และจะกล่าว เกิดมุขมั่นหมัด สัจธรรมนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น ผู้ใดประสงค์ที่จะครองราชและผู้ใดประสงค์จะปฎิเสธ แท้จริง เราได้เตรียมไฟนรกไว้สำหรับพวกธรรม ซึ่งกำแพงของมันล้อมรอบพวกเข้า และถ้าพวกเขาร้องขอความช่วยเหลือก็จะถูกช่วยเหลือด้วยน้ำฝนอันน้ำ กองแตงเดือดลวกใบหน้า มันเป็นน้ำดื่มที่ชื้วช้ำและเป็นที่พำนักที่แลวrary”

การเชิญชวนให้นับถือศาสนาอิสลามนั้น เป็นเรื่องของการ เชิญชวนจิตใจคน โดยการเรียกร้องอย่างนิมนต์nod และด้วยการสอนหนา อย่างฉันท์มิตร ไม่ใช่วิธีการบังคับบุญเจ็บใจฯ ในหลักการครรภาราของ อิสลาม ได้เรียกร้องให้บรรดาชาวมุสลิมรักษาความยุติธรรม และ เสรีภาพ โดยห้ามสิ่งอยุติธรรมใดๆ ตลอดจนการหารูณ การน้อ รายภูร์บังหลวง การกระทำการใดๆ ที่ชั่วร้ายอันเป็นการส่งเสริม ความชั่วให้อยู่ในระดับเดียวกับความคิดดังปรากฏใน อัลกุรอ่าน ซู เราะห์ฟุซซิลัต โองการที่ 34 ความว่า “ความดีและความชั่วนั้นหาก่า เที่ยมกันไม่ เจ้าของขับไล่(ความชั่ว) ด้วยสิ่งที่มันดีกว่าแล้วเมื่อนั้นผู้ที่ อยู่ระหว่างเจ้ากับระหว่างเขาเคยเป็นอริกันก็จะกลับกลายเป็นเพื่อน นิตรที่สนิทกัน” เมื่อครั้งที่พระศาสดามุ罕มัด(ซ.ล.) ได้รับซัมภานะ

เห็นอีกฝ่ายหนึ่งว่า “พระองค์ทรงให้อภัยแก่นุบุคคล
เหล่านั้น แม้ว่าพวกเขามิเคยติดตามประหัตประหาร พระองค์ก็ตาม
โดยได้ทรงกล่าวว่า “พวกท่านมีเสรีภาพที่สมบูรณ์แล้ว”

2. มีการเปรียบเทียบกันระหว่างความครั้งท้าในศาสนา
อิสลามและสันติภาพ ในภาษาอาหรับคำว่าอิสลาม และسلام นั้น
แปลว่า สันติภาพ และมาจากรากศัพท์เดียวกัน พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
บอกถึงคุณลักษณะของพระองค์เองในคัมภีร อัล กูรอานว่า พระองค์
เป็นผู้สันติ เมื่อบรดาณุสลิมทักษะกันก็จะทักษะกันด้วยการให้
سلام (อัลسلامมุอะลัยกุน แปลว่าขอความสันติจงประสบแด่ท่าน)
เสมือนเป็นการเตือนอยู่เสมอว่า ความสันตินี้เป็นหลักการหนึ่ง
ที่คัญของอิสลามที่จะต้องรักษาไว้ในจิตใจของนุสลิมทุกคน นุสลิม
ทุกคนเมื่อละหมาดวันละ 5 เวลา ก็จะจงการละหมาดลงด้วยการให้
سلام โดยการหันหน้าไปทางขวา และหันหน้าไปทางซ้ายพร้อมกับ
กล่าวسلام (ความสันติ)

3. จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่า อิสลามเป็น
ศาสนาที่รักความสันติ โดยไม่เปิดช่องให้ใช้ความรุนแรง ความบ้า
ระห่า การก่อการร้าย หรือการโจมตีบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น
ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ก็ตาม คำสั่งสอนและหลักการของอิสลามมุ่งที่จะ

พิทักษ์รักษาสิทธิมนุษยชนซึ่งหมายรวมถึงสิทธิในชีวิต ครอบครัว
ความเชื่อ ความคิด และทรัพย์สิน

หลักการศรัทธาในอิสลามห้ามไม่ให้มีการทำร้ายผู้อื่น ซึ่ง
การทำร้ายผู้อื่นนั้นเปรียบเสมือนการทำร้ายมนุษยชาติ ซึ่งมีหลักฐาน
ปรากฏในคัมภีร์อัล กรอ่าน ชูเราะห์มาอีดะห์ โองการที่ 34 ความว่า
“แท้จริงผู้ใดมาชีวิตหนึ่งโดยมิใช่กดแทนอีกชีวิตหนึ่ง หรือมิใช่น้อง
จากบ่อนทำลายในแผ่นดินแล้ว ก็ประหนึ่งว่าเขาได้มำนุษย์ทั้ง
มวล” ดันนันปัจเจกชนจึงเป็นเรื่องของมนุษยธรรมและความ
ห่วงใยของศาสนาอิสลามในเรื่องการพิทักษ์รักษามนุษยธรรม จึง
ปรากฏอยู่ในการที่มนุษย์คนหนึ่งให้ความเคารพต่อมนุษย์อีกคนหนึ่ง
โดยการเคารพถึงเสรีภาพ ความมีศักดิ์ศรี และสิทธิมนุษยชนของเขา
พระศาสดาได้ทรงตรัสไว้ตอนหนึ่งว่า “มุสลิมนั้นห้ามที่จะมีการของ
เลือด ลักษณะ หรือทำลายเกียรติภูมิของมุสลิมด้วยกัน” นอกจาก
นั้นพระศาสดายังทรงตรัสอีกว่า “ผู้ใดที่ทำลายล้างผู้ซึ่งนับถือพระผู้
เป็นเจ้า จะไม่ได้รับการให้อภัยในเรื่องของการทำร้ายนั้นในวัน
พิพากษา”

ศาสนาอิสลามได้เรียกร้องให้ทุกๆ ประชาชนต้องร่วมกันด้วย
สันติวิธี อีกทั้งให้มุสลิมปฏิบัติต่อผู้ที่ไม่ได้เป็นมุสลิม ด้วยความ
บุคคลธรรม ดังมีหลักฐานปรากฏในอัล กรอ่าน ชูเราะห์ที่ 60 โองการที่

8 ความว่า “พระองค์อัลเอาจ์ มิได้ทรงห้ามพวกลเข้าเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่มิได้ต่อต้านพวกลเข้าในเรื่องศาสนา และพวกลเขามิได้ขับไล่พวกลเข้าออกจากบ้านเรือนของพวกลเข้า ในการที่พวกลเข้าจะทำความดีแก่พวกลเขา และให้ความยุติธรรมแก่พวกลเขา แท้จริงอัลเอาจ์ทรงรักผู้ที่มีความยุติธรรม”

4. ความรับผิดชอบที่จะรักษาสามาชิกของประชาชนICA เป็นความรับผิดชอบของทุกคนในประเทศนั้นๆ การรับผิดชอบร่วมกันจึงเป็นหนทางเดียวที่จะให้เกิดความมั่นคง และเสถียรภาพเพื่อที่จะไม่ให้มีการโกรกินกัน มีอันตรายมาคุกคาม และเพื่อไม่ให้เกิดความเสื่อมธรรมลง ในอีกด่อนหนึ่งพระศาสดาได้ทรงเบริญเทียนพวกราทุกคนสมอนกับบุคคลที่นั่งอยู่ในเรือลำเดียวกัน โดยมีคนจำนวนหนึ่งอยู่บนคาดฟ้าของเรือ ในขณะที่คนอีกกลุ่มนั่งอยู่ภายใต้เรือลำนั้น เมื่อคนที่อยู่ในเรือต้องการนำที่จะดื่ม จึงขึ้นไปหาคนที่อยู่บนคาดฟ้าแล้วบอกว่า เขาสามารถที่จะหน้าดื่มได้โดยการเจาะรูที่ห้องเรือ ซึ่งในการกระทำเช่นนั้น เขายังไม่ต้องการที่จะทำลายบุคคลที่อยู่ข้างบน ดังนั้น หากบุคคลที่อยู่บนคาดฟ้าไม่ห้ามพวกลเขาทุกคนจะจะจนน้ำตาเลย แต่หากพวกลเข้าห้ามไม่ให้เจาะรูที่ห้องเรือ ทุกคนก็จะปลอดภัย

หมวดที่ 6. อะไรคือท่าทีของอิสลามต่อพวกรัฐนแรง และการก่อการร้าย

1. อิสลามคือศาสนาแห่งสันติภาพและขันติธรรม ดังนี้ผู้ซึ่งนับถือศาสนาอิสลามจึงไม่ควรอย่างยิ่ง ที่จะประพฤติดุณขัคแม้ยังกับหลักขันติธรรมดังกล่าว ยิ่งกว่า นั้น ไม่มีแหล่งกำเนิดใดๆ จากอัลกุรأنและหนังสือของพระศาสดาที่บ่งชี้ไปในทิศทางดังกล่าว การเรียกร้องในอิสลามที่ปราภูอยู่ในอัลกุรأنได้เชิญชวนด้วยวิธีการที่เคลื่อนล้ำค่าและนิมนโนด ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะถือได้ว่าไร้ขันติธรรมแต่ประการใด ดังปรากฏในอัล กุรأن ชูเราะห์อัลนะห์ โองการที่ 125 ความว่า “**จะเรียกร้องสู่แนวทางแห่งพระเจ้าของสูเจ้าโดยสุขุม และการตักเตือนที่ดี และจะโต้แย้งพวกราชาด้วยสิ่งที่ดีกว่า แท้จริงพระเจ้าของเขานั้น พระองค์ทรงรู้ดียิ่ง ถึงผู้ที่หงส์จากทางของพระองค์และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในหนทางที่ถูกต้อง**” ด้วยเหตุนี้เรา才เห็นว่า พระศาสดาเองก็ทรงตรัสต่อชาวเมกกะห์ที่ปฏิเสธการเรียกร้องไปสู่อิสลามดังปรากฏในคัมภีร์อัล กุรأن ชูเราะห์ อัลกาฟูรุน ความว่า “**สำหรับพวกร้านก็คือศาสนาของพวกร้าน และสำหรับฉันก็คือศาสนาของฉัน**”

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับศาสนาที่เชื่อถือในพระเจ้า ก่อนที่จะมีศาสนาอิสลามนั้น อิสลามได้เรียกร้องให้มุสลิมทุกคนเคารพต่อ

ศาสตรองค์ก่อนๆ จากพระศาสนาขึ้นหน้า ซึ่งเรื่องดังกล่าว เป็นส่วนหนึ่งแห่งหลักการศรัทธาของอิสลามอีกด้วย ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกรุอ่าน ซูเราะห์ อัลนากาเราะห์ โองการที่ 136 ความว่า “พวงเข้าจงกล่าวเผล เราได้ศรัทธาต่ออัลเลาะห์ และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เรา และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก้อิบรอหิม และอิษามาแอล และอิสาหาก และยะกุน และบรรดาวงศ์วานเหล่านั้น และสิ่งที่มุชา และอีชาได้รับ และสิ่งที่บรรดาคนบี้ได้รับจากพระเจ้าของพวงเขา พวงเรามีได้แบ่งแยกระหว่างท่านหนึ่งท่านใดจากเขนเหล่านั้น และพวงเราจะเป็นผู้สวามิภักดิ์ต่อพระองค์เท่านั้น” ซึ่งความดังกล่าวในโองการนี้ ได้มุ่งที่จะให้มีการลำดับความแตกต่างระหว่างพระศาสนาด้วย ซึ่งถือได้ว่า เป็นลักษณะของความใจกว้าง ซึ่งไม่มีในศาสนาอื่นนอกจากอิสลาม ดังนั้นจึงเป็นไปได้หรือที่ศาสนาเช่นนี้จะถูกกล่าวหาว่า ไร้ขันติธรรม และความอดทน

3. อิสลาม ได้เรียกร้องให้มุขย์ทุกคนอยู่ด้วยกันนั้นทั้มทր แม้มจะมีความแตกต่างกันก็ตาม ดังปรากฏคัมภีร์อัลกรุอ่าน ซูเราะห์ อัลหูจรอญญ์ โองการที่ 13 ความว่า “อ้อ มุขยชาติทั้งหลาย แท้จริง เราได้สร้างพวงเจ้าจากเพศชายและเพศหญิง และเราได้ให้พวงเจ้าแยกเป็นฝ่ายและคระภูมิเพื่อจะได้รู้จักกัน แท้จริงผู้มีเกียรติยิ่งในหมู่พวงเจ้า ณ อัลเลาะห์นั้น คือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในหมู่พวงเจ้า

แท้จริงอัลเดาะห์นันเป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน” เช่นกัน อิสลามได้เรียกร้องให้มุสลิมใช้ชีวิตความเป็นอยู่ กับผู้ที่ไม่ใช่มุสลิม ดังปรากฏในอัลกุรอ่าน ซูเราะห์ อัลบานุต้าฮินะห์ โองการที่ 8 ความว่า “อัลเดาะห์ไม่ได้ทรงห้ามพวงเข้าเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ไม่ได้ต่อต้าน พวงเข้าในเรื่องศาสนา และพวงเขามิได้ขับไล่พวงเข้าออกจากบ้านเรือนของพวงเข้า ในการที่พวงเข้าจะทำความดีกับพวงเขา และให้ความยุติธรรมแก่พวงเขา แท้จริงอัลเดาะห์ทรงรักผู้ที่มีความยุติธรรม”

4. อิสลามได้เรียกร้องมุสลิมให้อภัยผู้ที่กระทำความผิดต่อเขา ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่าน ซูเราะห์ อัลบากอเราะห์ โองการที่ 237 ความว่า “และการที่พวงเข้ายักโหงไห้นั้น เป็นสิ่งที่ใกล้แก่ความยำเกรงมากกว่า” ยิ่งกว่านั้น อิสลามได้เรียกร้องให้มุสลิมสร้างความดี ทั้งที่ผู้อื่นเป็นผู้ผิด โดยหวังว่าสักวันหนึ่ง สัตtruผู้ผิดจะกลایมาเป็นมิตร ดังปรากฏหลักฐานในอัลกุรอ่าน ซูเราะห์ ฟุซซิลัต โองการที่ 34 ความว่า “และความดี และความชั่วนั้น หากเท่านี้ยังกันไม่ เจ้าจะขับไล่ (ความชั่ว) ด้วยสิ่งที่มันดีกว่า แล้วเมื่อนั้น ผู้ที่ระหว่างเข้ากับระหว่างเขาเคยเป็นอริกัน ก็จะกลับกลাযเป็นเยี่ยงมิตรที่สนิทกัน”

5. ในหนังสือพระศาสดาทรงครั้งส่วนไว้ว่า “จะทำให้ง่าย อย่าทำให้เป็นเรื่องยาก จนออกกล่าวแต่เรื่องดี อย่าบอกกล่าวแต่เรื่องร้าย”

คำพูดของพระศาสดานี้ มุ่งที่จะละเว้นไม่ให้มีการเกลียดชังซึ่งกัน และกัน และค่ารังอยู่ในขันติธรรม โดยปฏิเสธความรุนแรงทุกรูปแบบ รวมทั้งการก่อการร้ายด้วย อิสลามถือว่า การผ่าคนเพียงคนเดียว เสมือนกับการผ่าคนทั้งโลก ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่าน ซูเราะห์อัลมาอีดะ โองการที่ 22 ความว่า “แท้จริงผู้ฆ่าชีวิตหนึ่งโดยมิใช่เป็นการขาดเชือกชีวิตหนึ่ง หรือมิใช่เนื่องจากการบ่อนทำลายในแผ่นดินแล้ว ก็ประหนึ่งว่า เขายได้ม่านมุขย์ทั้งมวล”

6. ดังนั้น การกล่าวหาว่า อิสลามสนับสนุนการก่อการร้าย จึงเป็นข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูลความจริงแต่ประการใด ถ้าหากมุสลิมทุกคนเป็นพวกหัวรุนแรง หรือพวาก่อการร้าย ก็มิได้หมายความว่า อิสลามจะต้องรับผิดชอบ ต่อการกระทำของคนเหล่านั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องแยกคำสั่งสอนเกี่ยวกับเรื่องขันติธรรม และความยุติธรรมของอิสลาม ออกจากพฤติกรรมของมุสลิมนางคนที่ขาดความรับผิดชอบและขันติธรรม เราจำเป็นที่จะต้องระลึกเสมอว่า ความคิดที่รุนแรงและการขาดขันติธรรมนั้น ไม่ได้จำกัดอยู่ที่ศาสนา หนึ่งศาสนาใดเป็นการเฉพาะ หากแต่การก่อการร้ายนั้นเป็นปรากฏการณ์ระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นเรื่องจริงที่สามารถเห็นได้ในปัจจุบัน ดังนั้น จะเป็นไปได้อย่างไรที่มีการกล่าวหาว่า อิสลามเป็นศาสนาที่

สนับสนุนการก่อการร้าย ในเมืองการก่อการร้ายเป็นปราภการที่
สาคลที่ไม่ได้เกิดขึ้นกับศาสนานั่นคือศาสนาได้เป็นการเฉพาะ

*****

บทที่ 4

อิสลามและปัญหาเกี่ยวกับมนุษย์

หมวดที่ 1. อะไรคือความผูกพันระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษย์

1. พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาให้เป็นตัวแทนบนโลก พระองค์ทรงเนรมิตจักรวาลดลอดจนสรรพสิ่งที่อยู่ระหว่างแผ่นดินกับชั้นฟ้า และทรงมอบหมายให้มนุษย์เป็นผู้พัฒนาโลกนี้ ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่าพระองค์ทรงมีความประสงค์ที่จะให้มนุษย์เป็นจ้าวแห่งจักรวาลนี้ ในขณะเดียวกันพระองค์ก็ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้มนุษย์ลืมความจริงว่ามนุษย์คือบ่าวของพระองค์ ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าเป็นบ่าวหรือทาสรับใช้ พระองค์อัลเลาะห์ทรงให้อิสระเตรียมภัยอย่างสมบูรณ์ในการที่จะเชื่อฟังหรือปฏิเสธต่อพระองค์ จะครั้นหนาหรือไม่ครั้นหนาก็ตาม ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่าน ซูเราะห์อัลกะฟี โองการที่ 29 ความว่า “[†]จงกล่าวเด็ดมุ่งหมายด้วยที่จริงด้วยธรรมนี้น้ำจากพระผู้เป็นเจ้าของพวงกห่าน ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็จงครั้นหนาและผู้ใดคิดประสงค์ก็จงปฏิเสธ” การมีอิสระเตรียมน้ำจากพระผู้เป็นเจ้าของพวงกห่าน ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็จงครั้นหนาและผู้ใดคิดประสงค์ก็จงปฏิเสธ และ

เสรีภาพในการเลือกวิถีชีวิตของตน
รับผิดชอบต่อการกระทำต่างๆของตน
ในอัลกุร อ่าน ชูราห์อัลญาซียะห์ โองการที่ 15 ความว่า “ผู้ใด
กระทำความดีจะได้แก่ตัวของเขานองและผู้ใดกระทำความชั่วก็จะ
ตกหนักแก่ตัวของเขานอง”

2. ในบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างหัง helyan นั้นพระองค์อัลเดาะห์ทรง
โปรดปรานและให้เกียรติมุนย์มากที่สุด ดังมีหลักฐานระบุในกัมภีร์
อัลกุร อ่าน ชูราห์ อัลอิสเราะห์ โองการที่ 70 ความว่า “และโดย
แน่นอน เราได้ให้เกียรติแก่ถูกหทานของอาdam” ความโปรดปราน
และความมีเกียรติที่พระองค์ทรงมอบให้แก่มุนย์นั้น เป็นสิ่งซึ่ง
ตรงกันข้ามกับความเหี้ยดหายนและการคุกคาม เมื่อพระองค์ทรง
สร้างมุนย์นั้น ได้ทรงเสกเป่าวิญญาณให้แก่มุนย์ และได้ทรง
บัญชาให้บรรดาลาอีกะห์ (เทวทูต) แสดงความระดับมนุษย์ด้วยการ
สุหยุด (ก้มลง) ดังปรากฏหลักฐานในอัล กุร อ่าน ชูราห์อัลยาษูร
โองการที่ 29 มีความว่า “ดังนั้น เมื่อชาได้ทำให้เขามีรูปร่างสมส่วน
และเป่าวิญญาณจากข้ามข้าไปในตัวเขา อะนั้นพวงเข้าจังก้มสุหยุดต่อ
เขา” ในขบวนการเป่าวิญญาณนี้ถือได้ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น
ยิ่งระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษย์ และมนุษย์ทุกคนนั้น จึงย่อมมี
วิญญาณของตนที่ผูกพันกับพระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ ด้วยการตรำหนัก

ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงต้อง^{ดังบทบัญญัติที่ปรากฏอยู่}
ดังบทบัญญัติที่ปรากฏอยู่

ว่าพระผู้เป็นเจ้านั้นทรงอยู่กับคนทุกชนะ ไม่ว่าในสถานที่ใดก็ตาม ค้างอัลกรุ่อ่านได้แจ้งไว้ในชูเราะห์อัลชาดีด โองการที่ 4 ความว่า “และพระองค์ทรงอยู่กับพวกเจ้าไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่แห่งหนใดก็ตาม”

3. คัมภีร์อัลกรุ่อ่านได้บัญญัติไว้ว่าพระองค์อัลເລາເຫັນໜີ້ ทรงใกล้ชิดกับมนุษย์ยิ่งกว่าเส้นเลือดชีวิต ดังปรากฏในอัลกรุ่อ่านชูเราะห์กอฟ โองการที่ 16 ความว่า “และโดยແນ່ນອນ ເຮົາໄດ້ນັງເກີດ ມານຸຍິ່ນມາ ແລະເຮົາຮູ້ດີຍິ່ງທີ່ຈົດໃຈຂອງເຫັນເກະຕະບະແກ່ເຫຼາ ແລະ ເຮົາເຫັນໄກລື້ອີຍິ່ງກວ່າເສັ້ນເລືອດໜີ້ວິດຂອງເຫັນເສີຍອີກ” และพระองค์กີ່ ทรงตอบรับในการร้องขอของมนุษย์ ดังปรากฏในชูเราะห์ อัลนาກອ Reese โองการที่ 186 ความว่า “และເນື່ອນ່າວຂອງບ້າຄາມເຈົ້າລຶ້ງຂ້າ ແລ້ວກີ່ຈົດຕອນເຄີດວ່າ ແກ້ຈົງບ້ານໜີ້ໂກລ້ ບ້າຈະຕອນຮັບຄໍາວິງວອນ ຮ້ອງຂອງຜູ້ວິງວອນ ເນື່ອເຫັນເວັນດ່ອນຂ້າ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂາງຕອນຮັບບ້າເຄີດ ແລະ ຄຣັກຫາຕ່ອນຂ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຂາຈະໄດ້ອູ້ໃນກາງທີ່ ຖຸກຕ້ອງ” และพระองค์ทรงเมตตาต่อນ່າວຂອງพระองค์อย่างหาที่ เปรียบไม่ได้ ดังปรากฏในชูเราะห์ อัล อะรอฟ โองการที่ 156 ความว่า “และการເອັນດູມຕາຂອງບ້ານໜີ້ ກວ້າງຂວາງທີ່ຫຼຸກສິ່ງໜີ້ບ້າຈະ ກໍາຫນຄົນໃຫ້ແກ່ບໍຣາຜູ້ຢໍາກຮງ” อัล ກຽມ ອັນທຽນบัญญัติເກີ່ຍວກັນ ຄຸນລັກນະຂອງพระผู้เป็นเจ้าໄວ້ວ່າເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ 1 ຄຣັງ ຜູ້ມີອຳນາຈ 2

ครั้ง ผู้ทรงอำนาจ 6 ครั้ง ผู้ทรงเมตตา 57 ครั้ง ผู้ทรงกรุณา 115 ครั้ง
ผู้ทรงกรุณามetc 114 ครั้ง ผู้ทรงเมตตาฯ 4 ครั้ง ผู้ทรงอภัย 10
ครั้ง คุณลักษณะต่างๆ ที่ได้กล่าวมานี้ย่อมเป็นสิ่งที่บ่งชี้ให้เห็นถึง
ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง และแน่นแฟ้นระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษย์
นั้น คือความผูกพันที่ใกล้ชิด ความเมตตา และการตอบรับคำวิงวอน
พระองค์ทรงรักมนุษย์ยิ่งกว่ามารดาธารักบุตรเสียอีก และนี่คือสิ่งที่
มุสลิมทุกคนต้องสำนึกรอยู่ในจิตใจของตนเองตลอดกาล

หมวดที่ 2. อะไรคือทำที่ของอิสลามที่มีต่อสติปัญญาของ มนุษย์

1. อิสลามเป็นศาสนาเดียวที่ได้ยกระดับและให้ความสำคัญ
ต่อสติปัญญาของมนุษย์ โดยสติปัญญานี้เองที่ทำให้มนุษย์มีความ
สำนึกระหว่างน้ำที่ความรับผิดชอบ สติปัญญาทำให้มนุษย์รู้จักผู้สร้าง
รู้จักความเรียนลับต่างๆ ที่มีอยู่ในจกรวาล และรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของ
พระผู้เป็นเจ้า คัมภีร์อัลกุรอ่านได้กล่าวถึงสติปัญญาของมนุษย์และ
ส่งเสริมให้มนุษย์ใช้ความคิดในการวิเคราะห์เกี่ยวกับจกรวาล และ
ไตรตรองถึงสิ่งที่มีอยู่ในจกรวาล ให้ทำการศึกษาเพื่อที่จะนำประ
โยชน์ต่างๆ ที่มีอยู่และนำความพากสูต่างๆ มาสู่มนุษย์ชาติทั่วปวง
อิสลามไม่มีข้อบทใดๆ ที่ห้ามไม่ให้มนุษย์ใช้สติปัญญา ในทางตรง

กันข้าม อิสลามกลับเป็นศาสนาที่ส่งเสริมให้มีการใช้สติปัญญาและไม่ได้คัดค้านความจริงในเชิงวิชาการ

2. อิสลามได้เรียกร้องให้มุนุษย์ใช้สติปัญญาและเหตุผลเพียง พอ จึงไม่เห็นด้วยและทำหนับุคคลซึ่งไม่ใช้สติปัญญาในการไตรตรองพิจารณาสิ่งต่างๆ ซึ่งคัมภีร์อัลกุรอ่านได้กล่าวถึงบุคคลเหล่านี้ ในชูเราะห์ อัลอะอรอฟ โอลจารที่ 179 ความว่า “ แน่นอนเราได้บังเกิดสำหรับภูษะอันนัม (นรก) ซึ่งมากมายจากภูนิ⁽¹⁾ และมนุษย์ โดยที่พวกเขามีหัวใจซึ่งพวกเขามิใช้มันทำความเข้าใจ และพวกเขามีตา ซึ่งพวกเขามิใช้มันมอง พวกเขามีหู แต่พวกเขามิใช้มันฟัง ชนเหล่านี้แหล่บเปรียบประหนึ่งปศุสัตว์ ใช้แต่เท่านั้น พวกเขานี่เป็นผู้หลงผิดยิ่งกว่า ชนเหล่านี้แหล่บ พวกเขาก็อืดอั้นท่อ ”

---

(1) ภูน หมายถึง สิ่งมีชีวิตที่พระผู้เป็นเจ้าสร้างขึ้นมา มีลักษณะใกล้เคียงกับมนุษย์ แต่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นภูนได้ แต่ภูนสามารถมองเห็นมนุษย์ได้ มนุษย์และภูน เท่านั้น ที่จะได้รับการพิพากษาให้เข้าสวรรค์หรือตกนรก ในวันพื้นคืนชีพ

นอกจากนี้ อัลกรุอ่านขังเห็นด้วยว่าผู้ที่ไม่ใช้สติปัญญาของคนเองนั้นถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีบาปอิกด้วย ดังคำกล่าวของพวกที่ปฏิเสธได้กล่าวในวันปรโตร กินชูเราะห์อัลมูลกุ โครงการที่ 10 ความว่า “และพวกเขากล่าวอีกว่า หากพวกราฟงและใช้สติปัญญา ให้ครัวญ พวกราก็จะมีได้ม้าอยู่ปืนชាលนรกอย่างนี้ดอก”

3. ในความเชื่อของอิสลาม ได้ชี้ให้มุขย์เห็นว่า พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นผู้สร้างจักรวาลและโลกนี้ จำเป็นที่มุขย์จะต้องรู้จักใช้สติปัญญาของคนในการหาประโยชน์ เพื่อนำความพากสุกมาสู่มวลมนุษยชาติ ดังบทบัญญัติในชูเราะห์สูด โครงการที่ 61 ความว่า “พระองค์ทรงบังเกิดพวกราฟเจ้าจากแผ่นดิน และทรงให้พวกรท่านพำนักอยู่ในนั้น” และในชูเราะห์อัลญาซียะห์ โครงการที่ 13 ความว่า “และพระองค์ทรงทำให้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน เป็นประโยชน์แก่พวกราฟเจ้าทั้งหมดนี้มาจากพระองค์ แท้จริงในการนั้น แผ่นดินย่อมเป็นสัญญาณสำหรับหมู่ชนผู้ไกรครัวญ”

ดังนั้นจักรวาลทั้งหมด จึงเป็นแหล่งที่มนุษย์สามารถใช้สติปัญญาของเข้าได้โดยไม่มีขอบเขตจำกัด ทั้งนี้เพื่อนำประโยชน์ความผาสุก มาสู่มวลมนุษยชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นประโยชน์คือมนุษย์ย่อมเป็นสิ่งที่อิสลามให้การส่งเสริมสนับสนุน

4. บทบัญญัติเกี่ยวกับศาสนาในอิสลามเป็นสิ่งที่มุสลิมทุกคนจะต้องเคารพและปฏิบัติตาม แต่มนุษย์มีสิทธิเสรีภาพในการที่จะใช้ความพยายามเกี่ยวกับการงานและการของโลกนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องของโลกนั้นมนุษย์ย่อมมีเสรีภาพในการใช้สติปัญญา เสนอ กล่าวคือมนุษย์สามารถซึ่งขาด ตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ได้อย่างอิสระ เช่นปัญหาในเรื่องของกฎหมายเป็นต้น เกี่ยวกับเรื่องนี้พระศาสดาทรงกล่าวไว้มีความว่า “พวกท่านรู้เรื่องของพวกท่านในโลกนี้อย่างดี” เสรีภาพในความคิดและการค้นคว้าทางด้านวิชาการในอิสลามกว้างขวางยิ่ง และเป็นสิ่งซึ่งเป็นหลักประ กันในความเป็นมนุษย์ ครานฯ ไม่ขัดต่อความศักดิสิทธิ์ในความเชื่อ และหลักเกณฑ์ของศาสนา คัมภีร์อัลกุรอ่าน ตลอดจนประดิษฐ์ของพระศาสดา ดังนั้นความพยายามใดๆ ที่จะเปลี่ยนแปลงข้อความอันศักดิสิทธิ์ดังกล่าว หรือจะตัดแปลง หรือทำให้เป็นเรื่องคลอกบนขันไม่เพียงแต่จะเป็นสิ่งที่ห้ามแต่อย่างเดียวเท่านั้น หากแต่การกระทำดังกล่าวเป็นบาปอันใหญ่หลวงที่จะให้อภัยไม่ได้

หมวดที่ 3. อิสลามเป็นศาสนาที่เรียกร้องให้เชื่อในเรื่องของ ชาติกรรมจริงหรือ

1. ผู้ใดที่อ่านคัมภีร์ อัลกุรอ่านอย่างไตร่ตรองพิจารณาอย่างรอบคอบ จะเห็นได้ว่า โง่การต่างๆ ในอัลกุรอ่าน ได้ระบุส่งเสริม และเรียกร้องให้มุขย์ประกอบอาชีพ ชีวิตคือการทำงานและหากไม่ทำงานชีวิตก็ไร้ความหมาย ดังนั้น โง่การต่างๆ ในอัลกุรอ่านมีหลายตอนที่ได้กล่าวถึง การครัวเรือน การประกอบอาชีพ และการกระทำความดี การกระทำความดีนั้นรวมถึงการที่มุขย์ประกอบอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่เกี่ยวกับศาสนาหรือทางโลกก็ตาม สิ่งที่สำคัญในที่นี้ก็คือ การกระทำดังกล่าวนั้นจะต้องเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ชาติและการละเว้นที่จะประกอบความชั่ว อัลกุรอ่านได้แจ้งไว้อย่างชัดเจนในชูเราะห์อัลเตาบะห์ โองการที่ 105 ความว่า “และจะกล่าวก็ได้ (มุ罕หมัด) ว่า พวกท่านจะทำงานเกิดแล้ว พระองค์อัลเลาะห์จะทรงเห็นการทำงานของพวกท่าน และร่อชูด ของพระองค์และบรรดาบุตรมุนีก็จะเห็นด้วย” นอกจากนี้อัลกุรอ่านยังเรียกร้องและส่งเสริมให้มุสลิมทำงานแม้กระทั้งวันศุกร์ซึ่งเป็นหยุดทางศาสนาอิสลามก็ตาม ดังปรากฏในชูเราะห์อัลญูมอะห์ โองการที่

10 ความว่า “ต่อเมื่อการละหมาดวันศุกร์ได้สิ้นสุดลงแล้ว ก็จะแยก
บ้ายกันไปแสวงหาความโปรดปรานของอัลเลาะห์”

2. จะเห็นได้ว่าท่านศาสตราได้สนับสนุน และเรียกร้องให้
มนุษย์ประกอบอาชีพกระทำงวดินที่สุดท้ายของชีวิต ดังคำกล่าวของ
ท่านที่ว่า “เมื่อวันเดินโลกมาถึงและในมือของท่านมีต้นไม้เล็กๆ อยู่กี
องปฐกมัน” อันนี้ย่อมหมายความว่าแม้แต่วินาทีสุดท้ายของชีวิตก็
จะประกอบอาชีพ และแท้จริงท่านศาสตราได้ทรงปฏิเสธผู้ที่ทำการ
ละหมาดอยู่ในมัสยิดทั้งวัน โดยให้ผู้อื่นเป็นผู้คูแลเรื่องอาหารการกิน
พระองค์ทรงสรรเสริญผู้ที่ทำงาน และประกอบอาชีพด้วยตัวของ
ตัวเอง และยังทรงสรรเสริญคนที่ทำงานว่าเป็นคนที่พระองค์อัล
เลาะห์และรอชูลของพระองค์ทรงรักให้รึยัง

3. ท่านศาสตรมหา้มัด (ช.ล.) ทรงเป็นแบบอย่างแก่บรรดา
มุสลิมทุกคน ตามที่ได้เจริญไว้ในคัมภีร์อัล คูรอ่าน พระองค์ทรง
ทำงานเกี่ยวกับการวางแผนบริหารงาน และทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วย
ความรอบคอบและด้วยความพยายามเด็ดขาด จนนั้นก็ได้ตะวักก้าลง
ลันเลาะห์ (มอบหมายให้เป็นงานของอัลเลาะห์)

4. ตะวักก้าลงลันเลาะห์ หมายถึง ความไว้วางใจที่มนุษย์พึง
ได้รับจากพระผู้เป็นเจ้านั้นต้องภายหลัง จากที่ได้ทำงานและดำเนิน
การทุกอย่างลุล่วงอย่างดีที่สุด ดังนั้นการที่จะพึงพาพระผู้เป็นเจ้า

โดยที่ไม่ได้ทำงานอะไรเลยหรือทำอย่างไม่เต็มที่ จึงเป็นเรื่องที่ไม่ได้รับการยอมรับในอิสลาม เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงช่วยเหลือผู้ที่ไม่ได้พยายามช่วยตัวเองก่อน ดังปรากฏในซูเราะห์เราะอี โองการที่ 11 ความว่า “แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์จะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงสภาพของกลุ่มนคนใด จนกว่าพวกราชาจะเปลี่ยนแปลงสภาพของพวกราชวงศ์”

ท่านคอลีฟะห์อุมาร อินัน กอตตอบได้แสดงความไม่พอใจอย่างยิ่งกับชายกลุ่มนหนึ่งที่ใช้เวลาของตนและหมาดอยู่ในมัสยิด โดยให้ผู้อื่นทำงานเพื่อตน และเป็นคนคงจัดการเรื่องอาหารมาให้ ท่านคอลีฟะห์ได้กล่าวประโภคที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า “แท้จริงเงินและทองนั้นจะไม่ตกลงมาจากฟากฟ้าเหมือนฝนตก” คำพูดดังกล่าวสอดคล้องกับชะตีของพระศาสดาที่มีความหมายว่า “หากพวกราชท่านทำการตะวักกัดลั้นแล้วห์ สิทธิในการมอง หมายนั้นก็ถือค่าตอบแทนแก่พวกราช เสมือนกับที่ก่ออกจากรังไปหา กินแต่เข้าและกลับมาด้วยห้องอันอิ่มหนำสำราญ” เรื่องนี้หมายความว่า จงประกอบอาชีพเสมือนกับนกที่ออกจากรังในยามรุ่งอรุณ ด้วยความเบิกบานและห้องอันว่างเปล่า และกลับเข้ามาในตอนค่ำด้วยห้องอันอิ่มหนำสำราญ

หมวดที่ 4. ทำทีของอิสลามต่อประชาธิปไตยและลัทธิ มนุษยชน

1. อิสลามเป็นศาสนาที่บุกเบิกในเรื่องสิทธิมนุษยชน และมี
จุดยืนที่จะให้ความคุ้มครองสิทธิมนุษยชนดังกล่าว ทุกคนที่ได้
ศึกษากฎหมายอิสลาม (ชารีอะห์) กฎหมายจะคุ้มครองสิทธิขึ้น
พื้นฐานของมนุษย์ อันได้แก่ สิทธิในชีวิต ความเชื่อ ความคิดเห็น
ทรัพย์สิน และครอบครัว ดังนั้นการละเมิดสิทธิมนุษยชนใดๆ เป็น
เรื่องต้องห้ามในอิสลาม ดังจะเห็นได้จากคำพูดของท่านอุมาร์ อิบัน
คอตตอบ (คอเลี่ฟะห์องค์ที่สอง) ว่า “ทำไม่พากท่านจึงจับมนุษย์ให้
เป็นทาส แม้ว่าเขาจะได้เกิดมาอย่างอิสรภาพเสรี”

2. สิทธิมนุษยชนในอิสลามดังอยู่บนพื้นฐาน 2 ประการ
กล่าวคือ

1. หลักการว่าด้วยความเสมอภาคของมนุษย์
2. หลักการแห่งเสรีภาพสำหรับมนุษย์

ในส่วนของเรื่องว่าด้วยความเสมอภาคในอิสลามนั้น ได้
อาศัยพื้นฐานสองอย่างคือ การที่มนุษย์มีแหล่งกำเนิดมาจากที่
เดียวกันและมนุษย์มีศักดิ์ศรีเท่ากัน ในส่วนที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิด
นั้น อิสลามสอนว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างมนุษย์จากวิญญาณ
เดียวกัน โดยคนทุกคนเป็นพี่น้องกันในครอบครัวใหญ่ ที่ปราศจาก

ความเหลื่อมล้ำด้านชนชั้น ความแตกต่างระหว่างบุคคลไม่มีผล
กระทบดอถก焉จะเป็นมนุษย์ด้วยกัน เพราะความแตกต่างนั้น มี
ไว้เพื่อที่จะได้รู้จักซึ่งกันและกัน มีศีลธรรมต่อกัน และทำงานร่วมกัน
ดังหลักฐานปรากฏในอัลกรุอ่าน ชูเราะห์ อัลหุญรือต โองการที่ 13
ความว่า “อิมมนุษย์ทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชาย
และเพศหญิง และเราได้ให้พวกเจ้า แยกเป็นผู้ชายและครรภ์ เพื่อจะได้
รู้จักกัน แท้จริงผู้ที่มีเกียรติยิ่งในหมู่พวกเจ้า ณ อัลเดาะห์นั้น คือผู้ที่มี
ความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า”

ประการที่สองสำหรับความเสมอภาคนั้น ได้แก่ ความมี
ศักดิ์ศรีที่พระผู้เป็นเจ้าประทานให้มนุษย์ทุกคน พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
สร้างมนุษย์โดยไม่คำนึงถึงสถานะ หรือความมั่งมี ความแตกต่างที่มี
อยู่ระหว่างมนุษย์ ย่อมไม่กระทบต่อแหล่งที่มา หรือสถานะซึ่งเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันและเหมือนกัน ความแตกต่างที่มีอยู่ระหว่าง
มนุษย์ในโลกนี้ น่าจะเป็นสิ่งซึ่งทำให้มนุษย์ได้ทำความรู้จักซึ่งกัน
และกัน และให้ความร่วมมือกันในวิธีชีวิตที่แตกต่างกัน

พื้นฐานที่สองได้แก่ พื้นฐานที่เกี่ยวกับความเสมอภาคและ
เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเกียรติภูมิ และความมีศักดิ์ศรีที่พระผู้เป็นเจ้าประ
ทานให้แก่มนุษยชาติ ดังปรากฏในชูเราะห์ อัลอิสรอedd โองการที่ 70
ความว่า “และโดยแน่นอน เราได้ให้เกียรติสูงหวานของอาdam” พระ

ผู้เป็นเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นตัวแทนของพระองค์ในโลกนี้ และทรงได้บัญชาให้เทวทูตแสดงความการะต่อมนุษย์ ดังนั้นมนุษย์จึงเป็นผู้ซึ่งมีสถานะที่เหนือกว่าทุกสิ่ง พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานเกียรติภูมิ และศักดิ์ศรีให้แก่มนุษย์โดยไม่มีข้อยกเว้น เพื่อจะได้ปกป้องมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนจน คนรวย ผู้ปกครองหรือผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองก็ตาม ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงมีสิทธิเท่าเทียมกัน ตามทัศนะของพระผู้เป็นเจ้า และตามนัยของกฎหมาย

หลักการที่สอง ได้แก่ สิทธิมนุษยชนคือการให้เสรีภาพแก่มนุษย์เพื่อจะได้ดำเนินการตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า โดยพระองค์ได้สร้างมนุษย์เพื่อให้เป็นผู้พัฒนาโลก และสร้างอารยธรรม มีความรับผิดชอบที่จะปกครองโลก อย่างไรก็คือความรับผิดชอบไม่สามารถที่จะมีได้หากปราศจากเสรีภาพ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงให้มนุษย์เลือกเองว่าจะครรภารหรือปฏิเสธ ดังปรากฏใน อัลกุรอ่าน ซูเราะห์อัล กะห์ฟ โองการที่ 29 ความว่า “สัจธรรมนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้าของพวกเจ้า ดังนั้นผู้ใดประسังค์ก็งครรภาร และผู้ใดประสังค์ก็งปฏิเสธ”

3. การพิพากษาคดีความศาสนาอิสลาม ต้องยึดถือพื้นฐานของความยุติธรรม และการปรึกษาหารือ (ชูรอ) เกี่ยวกับเรื่องนี้ คัมกีร อัล กรุอ่าน ได้บัญญัติในซูเราะห์อัลนะห์ โองการที่ 90 ความว่า

“แท้จริงอัลเดาห์กรงใช้ให้รักษาความยุติธรรมและทำดี” และในชูเราะห์อัลนิชาอ์ โองการที่ 58 ความว่า “และเมื่อพวงเข้าตัดสินระหว่างผู้คน พวงเข้าก็จะต้องตัดสินด้วยความยุติธรรม” โองการในอัล กูรอ่านได้กล่าวถึงเรื่องนี้หลายตอน ส่วนการป्रึกษาหารือ (ชูรอ) นี้เป็นหลักการที่จะต้องปฏิบัติตาม และในช่วงที่พระศาสดามุ罕หมัดไม่ได้รับการคลาย (วะซี) จากพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงใช้วิธีการป्रึกษาหารือกับสาวกโดยได้ปฏิบัติตามเสียงข้างมาก ซึ่งคัวอ่ายางเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือการสูรนที่สมรภูมิอุฐุค กล่าวคือ พระศาสดาทรงมีทัศนะว่า ชาวมุสลิมไม่ควรที่จะออกไปสูรน แต่ทว่าเสียงส่วนใหญ่เห็นว่าควรทำการสูรน และในที่สุดมุสลิมก็ได้รับการประชัย แม้กระนั้นก็ตามคัมภีร์อัล กูรอ่านก็ยังยึดถือหลักการเกี่ยว กับชูรอ (การหารือ) และปรากฏในชูเราะห์อาลาอิมرون โองการที่ 159 ความว่า “ดังนั้น จงอย่าให้แก่พวงเขาอิด และจงอย่าให้แก่พวงเขาด้วย และจงปรึกษาหารือกับพวงเขาในกิจ การทั้งหลาย” ดังนั้น แนวความคิดของนักนิติศาสตร์ส่วนน้อยมีความเห็นว่าการป्रึกษาหารือไม่ใช่สิ่งที่จำเป็น เป็นแนวคิดที่ยอมรับไม่ได้ เพราะขั้คต่องบนบัญญัติในอัลกูรอ่านและแนวปฏิบัติของศาสดา

อย่างไรก็คือ สำหรับการป्रึกษาหารือในหลักของชูรอ นั้น จะกระทำการกันโดยวิธีการโคนนี้ เป็นเรื่องที่ชาวมุสลิมตกลงกันเองได้

ดังนั้นหากเข้าประสงค์ที่จะให้การปรึกษาหารือเป็นอย่าง ที่นิยมกัน ในปัจจุบันศาสนาอิสลามก็จะไม่ขัดข้อง เพราะความสำคัญอยู่ที่ ความยึดหยุ่นตามกาลสมัยและสถานที่ และการพัฒนาการระหว่าง ประเทศตนที่เห็นสมควร จากข้อความดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ศาสนาอิสลามไม่เพียงแต่ส่งเสริม และพิทักษ์สิทธิมนุษยชนเท่านั้น หากแต่ยังคำนึงถึงการใช้หลักของการปรึกษาหารือตามแบบชูรอ ซึ่งก็เป็นเรื่องประชาธิปไตย ในความหมายปัจจุบันนั่นเอง

4. ศาสนาอิสลามยอมรับให้มีการแสดงความคิดเห็นหลากหลาย ฝ่าย และอนุญาตให้มีการวินิจฉัยแม้แต่ปัญหาขัดแย้งในศาสนา แต่ ทั้งนี้ผู้ที่ทำการวินิจฉัย จะต้องมีคุณสมบัติที่ครบถ้วนตามหลักการ วินิจฉัย ซึ่งหากคำวินิจฉัยของเขานไม่ถูกต้อง เขายังไตรับผลตอบ แทนของความพยายามดังกล่าว หากคำวินิจฉัยถูกต้องเขาก็จะได้รับ ผลตอบแทนเป็นทวีคูณ

แนวทาง (มัชชับ) ของนักวิชาการค้านกฎหมายอิสลาม ยังมี ทัศนะที่แตกต่างกัน แต่ทว่าไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าศาสนา อิสลามห้ามนิให้มีความเห็นที่แตกต่างกัน ในทางตรงกันข้าม อิสลามอนุญาตให้มีความคิดเห็น ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีขีดจำกัด เพียงแต่ขอให้ความคิดเห็นเหล่านั้นเป็นไปเพื่อความอยู่ดีกินดี ความ มั่นคง และสันติสุขของสังคมอย่างจริงจัง

หมวดที่ 5. อะไรคือทัศนะของอิสลามต่องานศิลป์

1. อิสลามเป็นศาสนาที่ชื่นชมความสวยงามและเรียกร้องให้ทุกๆ อย่างไปสู่ความสวยงาม ดังที่ศาสตราจารย์หมัด (ช.ล.) ได้ทรงครั้งไว้ว่า “แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์นั้นทรงสร้างงามยิ่ง และพระองค์ทรงโปรดปรานความสวยงาม” ศิลปะคือการสร้างสรรค์ในสิ่งสวยงามซึ่งไม่ขัดต่ออิสลาม อย่างไรก็ต้องเป็นศาสนาที่ให้ความสำคัญด้านศิลธรรมมากกว่าด้านความสวยงาม ประเด็นนี้มีได้หมายความว่าอิสลามต่อต้านงานศิลป์ แต่อิสลามเห็นว่าความสวย งามนั้น ขอมีขึ้นอยู่กับศิลธรรม นี่คือทัศนะหลักของอิสลามที่มีต่อศิลปะในทุกๆ แขนง จึงมีมาตรฐานในอิสลามเกี่ยวกับงานศิลป์ทุกแขนง กล่าวคือ “สิ่งที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นสิ่งที่ผิด”

ในคัมภีร์อัล กุรุอ่านมีหลายโองการที่กล่าวถึงความสวยงาม ในสากลจักรวาลและความสมบูรณ์ของการสร้าง ซึ่งมีปรากฏอยู่ในชูเราะห์ อัลอิจญะเราะห์ โองการที่ 16 ความว่า “และโดยแน่แท้ เราให้มีหมู่ดวงดาวในท้องฟ้า และเราได้ประดับมันให้สวยงามแก่นรรคาผู้เฝ้ามอง” และในชูเราะห์ อัล นะห์ล โองการที่ 6 ความว่า “และในตัวมันมีความสวยงามสำหรับพากเจ้าขณะที่นำมันกลับจากทุ่งหญ้าและ

หมวดที่ 5. อะไรคือทัศนะของอิสลามต่องานศิลป์

1. อิสลามเป็นศาสนาที่ชื่นชมความสวยงามและเรียกร้องให้ทุกๆ อย่างไปสู่ความสวยงาม ดังที่ศาสตร์นูร์汗มัค (ช.ล.) ได้ทรงครั้งไว้ว่า “แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์นั้นทรงส่งงานยิ่ง และพระองค์ทรงโปรดปรานความสวยงาม” ศิลปะคือการสร้างสรรค์ในสิ่งสวยงามซึ่งไม่ขัดต่ออิสลาม อย่างไรก็คืออิสลามเป็นศาสนาที่ให้ความสำคัญด้านศิลปกรรมมากกว่าด้านความสวยงาม ประเด็นนี้ได้หมายความว่าอิสลามต่อต้านงานศิลป์ แต่อิสลามเห็นว่าความสวยงามนั้นขอมีขึ้นอยู่กับศิลปกรรม นี่คือทัศนะหลักของอิสลามที่มีต่อศิลปะในทุกๆ แขนง จึงมีมาตรฐานในอิสลามเกี่ยวกับงานศิลป์ทุกแขนงกล่าวคือ “สิ่งที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นสิ่งที่ผิด”

ในคัมภีร์อัล กุรุอ่านมีหลายโองการที่กล่าวถึงความสวยงามในสากลจักรวาลและความสมบูรณ์ของการสร้าง ซึ่งมีปรากฏอยู่ในชูเราะห์ อัลชิจญูเราะห์ โองการที่ 16 ความว่า “และโดยแน่แท้ เราให้มีหมู่ดวงดาวในท้องฟ้า และเราได้ประดับมันให้สวยงามแก่บรรดาผู้เฝ้ามอง” และในชูเราะห์ อัล นาห์ด โองการที่ 6 ความว่า “และในดัวมันมีความสง่างามสำหรับพวงเข้าขยะที่นำมันกลับจากทุ่งหญ้าและ

ขณะที่นำมันออกไปเลี้ยง” และในชูเราะห์ฟุกศิลัด โองการที่ 12 ความว่า “ดังนั้นพระองค์ทรงสร้างมันสำเร็จเป็นชั้นฟ้าทั้งเจ็ดในระยะเวลา 2 วัน และทรงกำหนดในทุกๆชั้นฟ้าหน้าที่ของมัน และได้ประดับห้องฟ้าแห่งโลกนี้ด้วยดวงดาวทั้งหลาย และเป็นการป้องกันนั้นคือการกำหนดแห่งพระผู้ทรงอำนาจและผู้ทรงรอบรู้ยิ่ง” ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า อิสลามปฏิเสธงานศิลปะซึ่งแสดงออกถึงความสวยงามแม้แต่น้อย แต่ทว่าถ้าสิ่งเหล่านั้นขัดต่อศีลธรรมอิสลามก็จะปฏิเสธและไม่ยอมรับเช่นกัน

2. เมื่อเรียบเรียงจากสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วจะเห็นว่า หากเป้าหมายของงานศิลปะคือการส่งเสริมสติปัญญา และความรู้สึกที่จะเอียดอ่อนอิสลามก็ไม่ขัดข้อง อย่างไรก็ได้หากศิลปะและงานศิลป์เหล่านั้นอยู่นอกขอบเขตหรือเป้าหมายดังกล่าว กลับไม่ก่อให้เกิดการสร้างสรรค์ใดๆไปในทางที่ดี และในทางตรงกันข้ามกลับทำลายและขัดต่อศีลธรรม อิสลามก็ยอมรับไม่ได้อย่างแน่นอน

3. หากคนคริสต์และบทเพลงที่มีเนื้อร้องที่คือจะเอียดอ่อน มีทำนองพระพริงมีจังหวะที่นุ่มนวล มีเสียงร้องที่ไพเราะ อิสลามก็ไม่ปฏิเสธครบถ้วนที่อยู่ในขอบเขตของศีลธรรม เว้นแต่จะเป็นบทเพลงที่ส่งเสริมให้ผู้คนกระทำการใดๆ อันขัดต่อศีลธรรม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ผู้ใดก็ตามที่แสวงหาศิลปะ เพื่อประเทืองความรู้สึก

ค้านจิตใจ อิสلامเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าชมเชยยิ่ง พระศาสนาไม่ได้ห้ามการร้องเพลง การเล่นดนตรีทราบใดที่ไม่ขัดต่อศีลธรรม ท่านศาสดาทรงชมเชยเสียงของ อภี นูชา อัล อัชอารี ซึ่งมีเสียงที่ໄพเราะมาก และพระองค์ทรงเลือกจากบรรดาสาวกผู้ที่มีเสียงໄพเราะให้ทำหน้าที่เป็นผู้อชาานในการเชิญชวนให้มาละหมาดเมื่อได้เวลา ครั้งหนึ่งในวันตรุษ (วันอีด) ท่านอนุบักร ได้เข้าไปหาพระนางอาอิชะห์บุตรสาวและเป็นภรรยาของศาสดา ในขณะนั้นมีหญิงรับใช้สองคนกำลังร้องเพลงและตีกลอง ท่านอนุบักร ได้ห้ามการกระทำการดังกล่าวแต่ท่านพระศาสดาได้คัดค้านการกระทำการของอนุบักร โดยกล่าวว่า “จะปล่อยให้นางทั้งสองร้องร้องเพลงไปเฉิดเพราะวันอีด⁽¹⁾” (วันแห่งการรื่นเริง) นอกจากนี้ยังมีรายงานอื่นอีกมากที่ท่านศาสดาไม่ห้ามการร้องรำทำเพลงซึ่งระบุได้ว่า การร้องรำทำเพลงทราบใดที่ไม่ขัดต่อศีลธรรมนั้นเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้

---

(1) วันอีด หมายถึง วันตรุษตามศาสนาอิสลาม

4. ส่วนการเดินรำ ศาสนาอิสลามได้แยกการเดินรำระหว่างผู้หญิงออกจากผู้ชาย แต่ทว่าอิสลามก็ไม่ขัดข้องหากการเป็นการเดินรำบำเพ็ญเมือง พระศาสดาทรงอนุญาตให้พระนางอาอีชะหัด การเดินรำของชาวซาบะ (ชาวเอธิโอเปีย) เนื่องในงานวันอีด การทำผู้หญิงเดินรำคือหน้าผู้หญิงนั้นเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ แต่ห้ามเดินคือหน้าผู้ชาย ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเย้ายวนอันจะนำไปสู่พฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรม

5. การแสดงละครนั้นเป็นสิ่งที่กระทำได้ทราบได้ท่องยูในขอบเขตของศีลธรรม ไม่มีความสามารถปฏิเสธว่าการแสดงละครนั้นสามารถมีบทบาทที่สำคัญ หากเป็นการสะท้อนถึงปัญหาของสังคม หรือเป็นการเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ นอกจากนั้นความบันเทิงที่สมเหตุสมผลเป็นสิ่งที่กระทำได้ รวมถึงการถ่ายภาพด้วย ซึ่งถือได้ว่าในปัจจุบันถ่ายเป็นปัจจัยที่จำเป็นและขาดไม่ได้ในชีวิตประจำวัน

6. ส่วนการทำรูปปั้น มีตัวบทระบุอย่างชัดแจ้งในคัมภีร์อัลกูร
อ่านว่าห้ามการกระทำดังกล่าว ซึ่งสืบเนื่องมาจากการในสมัยอิสลามยุค
เริ่มต้นที่คนส่วนใหญ่บูชารูปปั้น

* * * * *

บทที่ 5

อิสลามกับปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับสตรี

หมวดที่ 1. จริงหรืออิสลามกดขี่สตรีเพศและปฏิบัติต่อสตรีอย่างไม่เป็นธรรม

1. ก่อนกำเนิดศาสนารากฐานอิสลาม บรรดาสตรีได้ใช้ชีวิตอยู่ในสภาพที่ลำเค็ง ถูกเอกสารดูแลเปรียบในทุกๆ ด้าน โดยไม่ได้รับสิทธิ หรือเสรีภาพใดๆ ในการแสดงออกทางด้านความคิดทั้งสิ้น อิสลามได้ปลดปล่อยให้พ้นจากสภาพที่ชั่วร้ายเหล่านั้น ตลอดจนความอิสระมั่นคงต่างๆ และอิสลามได้ยกสถานภาพทางสังคมให้สตรีมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อิสลามได้ให้สิทธิต่างๆ แก่สตรี เช่นเดียวกับบุรุษ และได้ผนวกสิทธิต่างๆ ของสตรีให้อยู่ในบทบัญญัติอิกดวย

2. อิสลามได้บัญญัติว่าหญิงและชายนั้นถูกสร้างมาจากการชีวิตเดียวกัน ดังปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอ่าน ซูเราะห์ อัลนิชาอ์ โองการที่ 1 ความว่า “**มนุษย์ชาติทั้งหลาย จงยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้าของพวงเข้าที่ได้บังเกิดพวงเข้ามามาจากชีวิตหนึ่ง (คือศาสตราจัม ซึ่งเป็นมนุษย์คนแรกที่ถูกบังเกิดมาจากดิน)**” ทั้งชายและหญิงจึงเท่าเทียมกันในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการเห็นอกว่าไครในเกียรติภูมิที่

พระผู้เป็นเจ้าประทานมาให้ก็เท่าเทียมกัน ดังปรากฏในอัล คูร อ่าน ในชูเราะห์อัลอิสเราะห์ โองการที่ 70 ความว่า “ และโดยแน่นอน เราได้ให้เกียรติแก่สุก豁านของอาดัม (คือให้เกียรติเห็นอีกว่าสิ่งที่สุกสร้างอันๆ ด้วยการประทานสติปัญญา วิชาความรู้ การพูด การสนทนา และให้ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลเป็นประโยชน์แก่พวก世人) สักดิศริในความเป็นหญิงและชายนั้นเท่าเทียมกัน เมื่ออัลคูร อ่าน กล่าวถึงมนุษย์หรือสุก豁านของอาดัม อัลคูร อ่านจะหมายถึงผู้ชาย และผู้หญิง แต่ถ้าจะเจาะจงคนหนึ่งคนใดจะใช้คำว่า “ อัลริษฎาล ” หมายถึงผู้ชายและ “ อัลนิชาอ์ ” หมายถึงผู้หญิง

3. พระศาสดามุหัมมัด(ซ.ล) ได้อธิบายลักษณะความสัมพันธ ระหว่างชายและหญิง ดังปรากฏตามหะดีษ⁽¹⁾ ที่ว่า “ หญิงและชายนั้น เสมือนพี่น้องกันในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ ” การกล่าวถึง ความสัมพันธ โดยการเปรียบเทียบว่าเป็นพี่น้องกันนั้นเป็นสิ่งที่บ่งชี้ ถึงความเท่าเทียมกัน และมีแหล่งกำเนิดที่เหมือนกัน ในทศนะของ พระผู้เป็นเจ้าแล้ว หญิงและชายนั้นเท่าเทียมกัน ไม่มีความแตกต่าง กัน นอกจากการทำคุณงามความดี ดังปรากฏในอัล คูร อ่าน ชูเราะห์ อัลนะล โองการที่ 97 ความว่า “ ผู้ใดที่ปฏิบัติคุณงามความดีไม่ว่าชาย หรือหญิงก็ตาม โดยที่เขาเป็นผู้ครรภชา ดังนั้นเราจะให้เขาดำรงชีวิตที่ดี และแน่นอน เราจะตอบแทนพวก世人ซึ่งรางวัลของพวก世人ที่ดียิ่ง ”

กว่าที่พวกเข้าได้เคยกระทำไว้” พระผู้เป็นเจ้าจะทรงรับการขอพรของผู้หันยัง เช่นเดียวกับทรงรับการขอพรของผู้ชาย และจะทรงรักษาคุณงามความดีของหญิงและชายอย่างเท่าเทียมกันอีกด้วย ดังปรากฏในคัมภีร์ อัล กูร อ่าน ซูเราะห์ อัลอาตุร อิมรอน โองการที่ 195 ความว่า “ และพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาก็ทรงตอบรับการขอพรของพวกเขา แท้จริงข้าจะไม่ทำให้คุณงามความดีของผู้คนนั่งผู้ใดสูญเสียไปในหมู่พวกเข้าไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็ตาม โดยที่บางส่วนของพวกเข้านั้นมาจากการอิกลางส่วน (หมายถึงว่า มนุษย์นั้นไม่ว่าหญิงชายมีความเท่าเทียมกันประหนึ่งคนคนเดียวกัน เพราะต่างก็สืบสายเลือดมาจากกันและกัน ซึ่งมาจากอดีตผู้เป็นมนุษย์คนแรกของโลก)

4. จากการอธิบายบทบาทของผู้หันยังในอิสลามโดยอาศัยแหล่งที่มาทั้งสองคือคัมภีร์ อัลกูร อ่าน และ อะดีyah พิสูจน์ให้เห็นได้ว่าอิสลามไม่ได้คัดจี้บนแห่งศรีแม่แต่น้อย แต่ยังให้สิทธิอิสรภาพเสรีแก่ศรีอีกด้วย จึงจำเป็นที่จะต้องแยกศาสนาอิสลามซึ่งเป็นศาสนาที่เปิดกว้าง ออกจากประเพณีที่งมงายกับความประพฤติที่ไม่ดีของมุสลิมบางคน การพิจารณาอย่างเป็นธรรมทางอิสลามนั้นจะต้องแยกประเด็นสองอย่างที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นออกจากกัน การที่ศรีมุสลิมบางสังคมมีฐานะค่าตัวอย เป็นเรื่องที่สืบเนื่องมาจากการ

รู้เท่า ไม่ถึงการณ์ของคนผู้นั้น ไม่ใช่มาจากหน้าที่ตามศาสนาริสต์ลาม ซึ่งบุคคลเหล่านั้นไม่ได้ปฏิบัติตาม เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอชี้แจงว่า มีศตรีจำนวนมากในสหรัฐอเมริกาถูกสามีทารุณ นอกจากนั้น ยังปรากฏว่า ศตรีในโลกตะวันตกอีกจำนวนมากที่ได้รับการปฏิบัติในทางที่ไม่ดี ในสมัยยุคกลาง เป็นต้น

หมวดที่ 2. จริงหรือที่ศตรีต้องตามบุรุษเสมอไป

1. อิสลามให้ศตรีมีความเป็นอิสรภาพจากบุรุษอย่างเต็มที่ในด้านการจับจ่ายใช้สอย ดังนั้นศตรีจึงมีเสรีภาพในการจับจ่ายใช้สอย มีสิทธิในการขาย การซื้อ การให้หรือการลงทุน ฯลฯ ซึ่งไม่ต้องได้รับความยินยอมจากบุรุษ โดยมีเงื่อนไขว่าศตรีผู้นั้นจะต้องมีศศิ สัมปชัญญะตามนัยทางกฎหมาย ไม่มีความสามารถจะเอาทรัพย์สิน ของนางไปได้ไม่ว่าจะเป็นสามีหรือคนอื่น หรือญาติผู้ชายก็ตาม ตราบใดที่ไม่ได้รับอนุญาต

2. ห้ามนิให้ผู้ชายหรือแม่แต่ผู้เป็นบิดาใช้อำนาจบังคับให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับชายอื่นที่เชอไม่ได้รัก การแต่งงาน จำเป็นจะต้องได้รับความยินยอมจากหล่อน ครั้งหนึ่งปรากฏว่า มีหญิงสาวได้มาหาพระศาสดามุ罕มัด (ซ.ล.) และร้องเรียนว่า บิดา

ของนางบังคับให้นางแต่งงานกับylanของพ่อ เพียงเพื่อจะยกระดับทางสังคมของตนแต่นางเกลียดผู้ชายคนนั้น พระศาสดาจึงได้เรียกบิชาของนางมา และให้นางตัดสินใจอย่างอิสระในการเลือกว่าจะรับการแต่งงานหรือจะปฏิเสธการแต่งงาน แต่นางได้ตัดสินใจรับการแต่งงานดังกล่าวพร้อมทั้งกล่าวว่า ท่านขอชูฉลุลເລາທ໌ແທ້ງຈິດນັ້ນປະສົງກໍທີ່ຈະເລືອດຕາມໃຈບິດຂອງພັນ ແຕ່ທວ່າຈິດນັ້ນຕ້ອງການໃຫ້ຮຽດສຕ່ຣີທ່ານວ່າ ໃນເຮື່ອງການແຕ່ງງານນັ້ນບິດໄນ່ສາມາດທີ່ຈະບັນດັບບຸຕຸຮ່າວຂອງຕົນໄດ້ ທັນນີ້ຕ້ອງອູ່ທີ່ຄວາມພອໃຈຂອງນາງ ບິດໄນ່ມີອໍານາຈບັນດັບໃຫ້ບຸຕຸສ້າວໃນເຮື່ອງການຕົນແຕ່ງງານ

3. ສຕ່ຣີກີ່ອຫຼັນສ່ວນຊີວິດຂອງສາມີໃນກະຍອບກະຮວວ ແລະໃຫ້ການເລື່ອງຄູນບຸຕຸ ຈຶ່ງເປັນໄປໄນ່ໄດ້ທີ່ຊີວິດກະຍອບກະຮວວຈະມີຄວາມສຸຂະພາບ ປະສົບຄວາມສໍາເຮົ່ງ ໂດຍປ່າສາກຄວາມຮ່ວມມືອ່າງທັງສອງຝ່າຍ (ບຸຮຸຢະແລສຕ່ຣີ) ຮ້າກປ່າສາກສຕ່ຣີແລ້ວຊີວິດກະຍອບກະຮວວຈະບັດຄວາມມັ້ນຄົງ ແລະໃນທາງຕຽບກັນໜ້າມເດືອກ ກີ່ຈະບັດຄວາມອົບອຸ່ນ ພຣະ ຄາສດາທຽບຕຽບສ່ວ່າ “ທັງໝົງແລະໝາຍຈະຕ້ອງມີຄວາມຮ່ວມຜິດຂອນຮ່ວມກັນ” ດັ່ງນະຄີຍທີ່ວ່າ “ທັງໝົງແລະໝາຍຈະຕ້ອງຮ່ວມຜິດຂອນຕ່ອສິ່ງທີ່

อยู่ในความคุ้มของพวกราช อีหม่าน⁽¹⁾ จะต้องรับผิดชอบคู่ผู้ตาม
ผู้ชายจะต้องรับผิดชอบคู่ครอบครัวของเขาระบุญได้ความคุ้มแล้ว
ของเขา ผู้หญิงจะต้องรับผิดชอบคู่บ้านและสามีของหล่อน”

ความผูกพันและความรับผิดชอบของศตรีในที่นี้ ปฏิเสธข้อ
กล่าวหาอย่างสิ้นเชิงที่ว่า หญิงจะต้องตามชายเสมอไป ทั้งนี้ เพราะ
ความรับผิดชอบจะไม่เกิดขึ้นหากปราศจากอิสรภาพ และอิสรภาพ
นั้นจะไม่อุ้งคារได้อำนาจใดๆ

4. บุรุษไม่มีสิทธิที่จะห้ามศตรีไม่ให้ใช้สิทธิอันชอบธรรม
ของคนในเรื่องต่างๆ เช่นบุรุษไม่มีสิทธิจะห้ามศตรีไม่ให้เข้าไป
ปฏิบัติศาสนกิจในมัสยิดได้ ดังที่พระศาสดา(ซ.ล.)ได้ตรัสเกี่ยวกับ
เรื่องนี้ว่า พระองค์อัลเลาะห์ทรงตรัสว่า “พวกร้านทั้งหลายอย่าห้าม
มิให้บรรดาศตรีไปละหมาดในมัสยิด”

---

(1) อีหม่าน หมายถึง ผู้นำและผู้ปกครองในชนชั้นมุสลิม

ดังนั้น เมื่อปรากฏว่ามีบุคลิกนิยมบางคนที่ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติอิสลามเกี่ยวกับสิทธิของศตรูนั้น ก็เป็นพระเหตุว่าเขาเหล่านั้นไม่ทราบเรื่องดังกล่าว หรืออาจจะตีความหลักการที่บุคคลธรรมและการเคารพต่อสิทธิมนุษยชนไปในทางที่ผิด

หมวดที่ 3. ทำไมศตรีจึงได้รับส่วนแบ่งมรดกน้อยกว่าบุตร

1. ในบุคก่อนอิสลามนั้นผู้หญิงไม่สิทธิที่จะได้รับมรดกเลยอย่างไรก็ต้องอิสลามให้ให้สิทธิดังกล่าวแก่ผู้หญิง แม้ว่าจะมีชาวอาหรับจำนวนมากในสมัยนั้นเห็นว่า ผู้หญิงไม่ควรที่จะมีสิทธิในการรับมรดกใดๆตาม เพราะเหตุว่าพวกเขามีความเห็นว่าสิทธิในการรับมรดกนี้เป็นสิทธิของผู้ชาย ด้วยเหตุที่ผู้ชายเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองผู้พันธ์และต่อสู้กับศัตรู

ในหลายๆ กรณีที่อิสลามได้ให้ผู้ชายรับมรดกมากกว่าผู้หญิง ซึ่งได้มีการกล่าวไว้ในคัมภีร์อัลกรอ่าน ในชูเราะห์อัลนิชาอ์ โองการที่ 11 ความว่า “พระองค์อัลเดาะห์ทรงสั่งพวกเจ้าไว้วันถูกุของพวกเจ้าว่า สำหรับเพศชายนั้นจะได้รับ (จะรับมรดกของบิดาหรือมารดาท่ากับพื้นท้องของขาที่เป็นหญิงสองคน กล่าวคือ สูกผู้ชายจะได้มากกว่าสูกผู้หญิงสองเท่า ทั้งนี้หลังจากที่จ่ายทรัพย์ไปตามพินัย กรรมและใช้หนี้สิน และหลังจากที่ผู้มีสิทธิรับมรดกคน

อื่นๆ ได้รับกันไปแล้ว) เท่ากับส่วนได้ของเพศหญิงสองคน” เมื่อมาพิจารณาอย่างผิวเผิน ก็จะมีความรู้สึกว่ามีการจำกัดสิทธิของผู้หญิงโดยไม่ให้ความเป็นธรรมแก่นาง แต่ความแตกต่างดังกล่าว ไม่เกี่ยวกับการให้สิทธิของบุตรชายหนือสตรี ทั้งนี้นั่นอยู่กับความรับผิดชอบที่ไม่เท่าเทียมกัน

2. อิสลามให้ผู้ชายเป็นผู้มีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูบุตร ภรรยา และสมาชิกในครอบครัว ที่ไม่สามารถหาเลี้ยงตนเองได้ ในขณะที่ผู้หญิงไม่ต้องดูแลผู้อื่นในด้านการเงินนอกจากตัวเอง ซึ่งหมายความว่า ครรภ์หนึ่งของมรดกที่ผู้ชายได้รับนั้นเป็นส่วนที่ต้องใช้จ่ายสำหรับเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นภรรยา บุตร ธิดา บิดา มารดา รวมทั้งบุคคลที่อยู่ภายใต้การปกครอง บุคคลเหล่านี้ไม่มีทางอื่นที่จะได้มาซึ่งปัจจัยยังชีพ ในที่นี้หมายความว่าผู้ชายมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ในการเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว ส่วนผู้หญิงไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ นอกจากตัวเอง และมีสิทธิอย่างเต็มที่ในมรดกที่นางได้รับ ในเรื่องนี้จึงสรุปได้ว่าการที่ผู้หญิงได้รับส่วนแบ่งมรดกน้อยกว่าผู้ชายนั้นไม่ใช่เป็นการกดจี้แต่อิสลามได้กำหนดหน้าที่ของผู้ชายในการรับผิดชอบมากกว่าผู้หญิง ด้วยเหตุนี้ผู้ชายจึงได้รับส่วนแบ่งดังกล่าวมากกว่าผู้หญิง

3. “ได้ปรากฏในคัมภีร์อัล กูร อ่านถึงกรณีพิเศษที่สักส่วน
มรดกของผู้หญิงเท่ากับผู้ชายตามบทบัญญัติอิสลาม ดังปรากฏในชู
เราะห์ อัลนิชาอ์ โองการที่ 12 ความว่า “และสำหรับพวกเจ้าที่จะ
ได้รับครึ่งหนึ่งจากสิ่งที่บรรดาภรรยาของพวกเจ้าทิ้งไว้ หากว่าพวก
นางไม่มีบุตร แต่ถ้าหากพวกนางมีบุตร พวกเจ้าจะได้รับหนึ่งในสิ่ง
จากสิ่งที่พวกนางได้ทิ้งไว้ ทั้งนี้เรลังจากพินัยกรรมที่นางได้สั่งเสีย
มันไว้ หรือหลังจากหนี้สิน และสำหรับพวกนางนั้นจะได้รับหนึ่งใน
สิ่งจากสิ่งที่พวกเจ้าทิ้งไว้ หากพวกเจ้าไม่มีบุตร แต่ถ้าหากว่าพวกเจ้า^{มีบุตร}พวกนางก็จะได้รับหนึ่งในแปดจากสิ่งที่พวกเจ้าทิ้งไว้ ทั้งนี้
หลัง จากพินัยกรรมที่เขาสั่งเสียมันไว้ หรือหลังจากหนี้สิน” ใน
กรณีดังกล่าว เป็นกรณีของหญิงและชายที่ไม่มีบุตรได้เสียชีวิตลง
แต่ทว่ามีน้ำชายหรือน้ำสาว ในกรณีเช่นนี้ทั้งสองฝ่ายจะได้รับมรดก
เท่าเทียมกัน อีกกรณีหนึ่งก็คือ เมื่อสามีซึ่งภรรยาของเขายังได้เสียชีวิต^{และมีบุตรสาวกับเขา} หรือบุตรสาวที่ติดมาจากการสามีอื่นในกรณี
เช่นนี้บุตรสาวดังกล่าว จะได้รับมรดกมากกว่าสามีถึงสองเท่า นอก
จากนี้ยังมีกรณีอื่นๆ ที่เกี่ยวกับความขัดแย้งในระหว่างสามาชิกใน
ครอบครัวอีกด้วย

ของอิสลามมาใช้ เพื่อจัดปัญหาการขัดแย้งระหว่างผู้มีสิทธิ
รับมรดก

ได้มีการยื่นขันจากครุลอิฟคาห์⁽¹⁾ ของอียิปต์แจ้งว่า มีพี่น้องชาวอียิปต์ที่นับถือศาสนาคริสต์ได้นำหลักการเกี่ยวกับเรื่องมรดก

หมวดที่ 4. ทำไมคำให้การในศาลของสตรีมุสลิมในฐานะพยานไม่เท่าเทียมกับคำให้การของบุรุษ

1. เมื่อศาสนาอิสลามได้วางกฎเกณฑ์ที่ว่าคำให้การของผู้ชายในฐานะพยานนั้นเท่ากับคำให้การของผู้หญิงสองคน ขอให้เข้าใจว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป เพราะมีบางกรณีที่มีการยอมรับคำให้การของผู้หญิงและปฏิเสธคำให้การของผู้ชาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคำให้การนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศของผู้ให้การ แต่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้ของเขา

---

(1) ครุลอิฟคาห์ หมายถึง องค์กรทางศาสนาในประเทศอียิปต์ ทำหน้าที่ตัดสินข้อปัญหาด้านศาสนาอิสลาม

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับการค้าขายนั้น เช่น การซื้อ การขาย
หรือกิจการอื่นๆทางด้านการเงิน โดยทั่วไปจะสังเกตได้ว่าประสบ
การณ์ของผู้หญิงมีขีดจำกัด เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชาย ด้วยเหตุนี้อัล
กูรอ่านจึงได้ชี้เน้นว่า คำให้การของผู้ชายคนเดียวนั้นเท่ากับ
คำให้การของผู้หญิงสองคน ในกรณีดังกล่าวจะไม่ได้มายความว่า
ผู้หญิงจะไม่ได้รับความไว้วางใจหรือถ้อยกว่าผู้ชาย และผู้หญิง
อาจจะมีประสบการณ์เช่นเดียวกับชายก็ได้ ผู้พิพากษายาจจะ
ยอมรับคำให้ การของผู้หญิงคนเดียว หากเห็นว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้อง
ยิ่งกว่านั้นจะไม่มีผู้พิพากษาผู้ใดยอมรับคำให้การของผู้ชาย ดังนั้นผู้
ที่ไม่รู้หนัง สือและขาดประสบการณ์ และปฏิเสธคำให้การของ
ผู้หญิงที่มีการศึกษาและประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงาน

3. เกี่ยวกับเรื่องนี้อิسلامได้กำหนดถึงแบ่งมุนทางธรรมชาติ
โดย ทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม สภาพทั่วไป ตลอดจนความ
ทรงจำของผู้หญิงที่มีความอ่อนไหวมากกว่าผู้ชาย และก็เป็นไปได้
ว่าผู้หญิงจะเห็นอกเห็นใจต่อจำเลย ซึ่งอาจจะมีอิทธิพลต่อการให้
การโดยไม่ตั้งใจได้ ด้วยเหตุนี้อิسلامจึงเน้นว่าคำให้การของผู้ชาย
คนหนึ่งเท่า กับการให้การของผู้หญิงสองคน ซึ่งหมายความว่าถ้า
หญิงคนใดคนหนึ่งสำคัญผิด อีกคนหนึ่งก็สามารถจะเดือนหรือ
แก้ไขนางได้ ดังที่ อัลกูรอ่านได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในซูราห์ที่

อัลปากอเราะห์ โองการที่ 282 ความว่า “และพวกเจ้าจะให้มีพยาน
เขียนสองนาย จากบรรดาผู้ชายในหมู่พวกเจ้า แต่ถ้ามิปรากฏว่า พยาน
ทั้งสองนั้นเป็นชาย ให้มีผู้ชายหนึ่งคนกับผู้หญิงสองคนจากผู้ที่พวก
ท้าพึงใจในหมู่พยานทั้งหลาย”

หมวดที่ ๕ อิสลามมีทัศนะอย่างไรต่อการดำเนินการดำเนินการ ของสตรี

๑. อิสลามไม่ได้ลิตรอนสิทธิของสตรีในการดำเนินการดำเนินการ
สำคัญๆ โดยสตรีมุสลิมมีสิทธิที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำเนินการ
แทนที่เมื่อสามกับอุปนิสัย ประสบการณ์ และคุณสมบัติ มี
นักวิชาการมุสลิมบางคนมีความเห็นว่า สตรีไม่มีสิทธิที่จะดำเนิน
การดำเนินการสำคัญๆ นั้น ได้ยึดถือจากคำกล่าวของพระศาสดา(ช.ล.)
ที่ว่า “บรรดาผู้ซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของผู้หญิง จะไม่ประสบ
ความสำเร็จ” พระศาสดาได้กล่าวคำพูดดังกล่าวเมื่อได้รับทราบว่า
รายภูรของเปอร์เซียได้เลือกพระธิดาของกษัตริย์กรีสราเป็นกษัตริย์
คำพูดดังกล่าว จึงเป็นคำพูดที่นักนิติศาสตร์อิสลามบางคนตีความ
หมายผิด โดยได้ศึกษาความคิดเห็นของสตรีทุกคนที่ดำเนินการดำเนินการ

ในขณะเดียวกันให้ระลึกถึงกัมภีร์อัลกุรอ่าน ซูเราะห์ที่ 27
(อัล นัมล) ที่กล่าวสรรเสริญราชินีแห่งเมืองสะบะ โดยได้ยกย่องใน

ความเฉลี่ยวฉลาด และมีปัญญาไหวพริบที่เป็นเลิศของนาง คำชุม เผยดังกล่าวว่า “ แสดงให้เห็นว่าอิสลามให้เกียรติและเคารพต่อสิทธิของสตรีที่เป็นราชินีในแผ่นดิน ”

2. นักวิชาการอิสลามในแต่ละยุคแต่ละสมัยได้มีความเห็นเกี่ยวกับสตรีที่มีอิทธิพลต่อการงานหรือมีกิจกรรมใดๆ ด้วยความเคารพและชื่นชมต่อพวกเธอ อีหม่าน อิบัน尼 ชาเซ็ม มีความเห็นว่า สตรีบ่อมมีสิทธิที่จะเป็นผู้ปกครองรัฐได้ นอกจากนั้น ท่าน อีหม่าน อิบันนีฟะห์ เป็นผู้ที่มีความเห็นเช่นเดียวกับ อิบันนี ชาเซ็ม และขณะเดียวกัน อีหม่าน อิบันนี ยาเรร อัล ตาบารี ได้กล่าวว่า สตรีบ่อมมีสิทธิที่จะเป็นผู้พิพากษาในเรื่องต่างๆ ที่บุรุษสามารถพิพากษาได้โดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ นอกจากนี้มีรายงานอีกว่า ท่านคอตีฟะห์ อุมาร์ บิน คอตตอน (คอตีฟะห์ที่สูง) ได้แต่งตั้งพระนางอัล ซอฟาร์ บุตรีของ อับดุลเลาะห์ อัล มักชูมียะห์ ให้เป็นผู้ทำหน้าที่ขาดค้านราคาก และ การซั่ง วัด ดวง ในตลาดมาดีนะห์ ซึ่งจะต้องอาศัยความชำนาญและความแม่นยำทางค้านค้าสนาและทางโลก ”

3. แม้ว่าอิสลามจะไม่ลิตรอนสิทธิสตรีที่จะดำรงตำแหน่ง สำคัญๆ หากมีคุณสมบัติที่เหมาะสม อย่างไรก็ดีสตรีก็ไม่ควรที่จะละเลยหน้าที่อันดับแรกของตน ที่มีต่อครอบครัว กล่าวคือ หน้าที่ที่มีคู่สามีและบุตร เพราะครอบครัวเป็นรากฐานของสังคม และการ

จะเดินหน้าที่ที่มีต่อครอบครัว ย่อมนำไปสู่การทำลายครอบครัวและสังคมโดยรวม ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับสตรีที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การทำงาน จะต้องรับผิดชอบงานบ้านทั้งหมดในฐานะที่เป็นภรรยาและแม่ ทั้งนี้เพื่อสวัสดิการของครอบครัวและเพื่อสังคมโดยรวม

หมวดที่ 6. ทัศนะของอิสลามที่มีต่อการคุณอิญานของสตรี และสิทธิที่เกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพ

1. อิญานคือการแต่งกายที่ศาสนาอิสลามบังคับสำหรับสตรี มุสลิม เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการเกี้ยวพาราสีและลูกรบกวนจากบรรดาบุรุษที่ไม่มีความรับผิดชอบ ดังนั้นการคุณศีรษะ(อิญาน) จึงมีไว้เพื่อปักป้องเกียรติภูมิและความมีศักดิ์ศรีของสตรี และการคุณอิญานก็ได้เป็นอุปสรรคต่อการเคลื่อนไหว หรือการประกอบกิจการอะไรเลย อิสลามไม่ได้บังคับให้สตรีต้องปิดหน้าหรือใส่ถุงมือ ซึ่งการกระทำดังกล่าว เป็นประเพณีของชุมชนบางแห่งซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับอิสลามเลยแม้แต่น้อย การคุณศีรษะ(อิญาน) ไม่ใช่จะมีเพียงในศาสนาอิสลามเท่านั้น แต่ก็ยังมีในศาสนาคริสต์อีกด้วย ซึ่งจะเห็นว่าแม่ชีชาวคริสต์แต่งกายคลุมศีรษะและร่างกายอย่างมีคุณธรรม เปิดเฉพาะใบหน้าและฝ่ามือเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะทำการ

ส่วนตน ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นทบัญญัติในคัมภีร์ใบเบิล นอกจากนั้นจะเห็นว่า ภารยาของผู้นำชาติตะวันตกหรือบรรดาคราห์มีชื่อเสียงก็ยังมีการคลุนศีรษะในขณะเข้าเฝ้าสันตะปปา

2. อิสลามไม่ได้เป็นศาสนาที่จำกัดสิทธิของสตรีทางด้านการศึกษา แต่ในทางตรงกันข้ามอิสลามยังส่งเสริม อิกหั้งยังกำหนดให้เป็นหน้าที่หั้งหญิงและชายในการไฟห้าความรู้ ดังที่พระศาสดามุ罕มัด ได้ทรงครั้งไว้ว่า “การศึกษาหาความรู้นั้นเป็นหน้าที่หนึ่งของมนุส民ทั้งชายและหญิง” ประวัติศาสตร์อิสลามได้จารึกผลงานของบรรดาศตรีมุสลิมที่โดดเด่นในสาขาวิชาต่างๆ เช่น วิทยาศาสตร์ ศาสนา วรรณกรรม เป็นต้น เมื่อครั้งที่พระศาสดาทรงอภิเษกสมรสกับพระนางขันเจาะห์ นั้น พระนางฯ ยังอยู่ในระหว่างการศึกษา การอ่าน การเขียนอยู่ด้วย พระศาสดาจึงวนให้อัลชาฟี อัลอาดาวี เป็นผู้สอนวิชาการเขียนและการอ่านให้แก่พระนางอีกด้วย พระนางอาอิชะห์ ภารยาของท่านศาสดาก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีความรู้ความสามารถทางด้านศาสนาอย่างดีเยี่ยมกว่าผู้อื่นหลายคนร่วมสมัยกับพระศาสดา ซึ่งเป็นเรื่องที่ทราบกันดีในหมู่สาวกของพระศาสดา และพระองค์ยังทรงส่งเสียสาวกของท่านด้วยตัวเองว่า ให้สอบตามหรือหาความรู้เรื่องราวด้วยที่เกี่ยวศาสนาได้จากตัวพระนางอาอิชะห์ นอกจากวิชาความรู้ทางด้านศาสนาแล้ว พระ

นางยังมีความเชี่ยวชาญทางด้านวรรณคดี ประวัติศาสตร์ของแผ่นดิน
อาหรับ ซึ่งถือว่าเป็นสาขาวิชาที่สำคัญในสมัยนี้อีกด้วย

3. อิสลามมีได้ห้ามสตรีประกอบอาชีพ เนื่องมีสิทธิ์ที่จะ^{จะ}
ทำงานเมื่อมีความต้องการ และควรเลือกประเภทของงานที่เหมาะสม
กับประสบการณ์ ความสามารถ และคุณวุฒิของเธอ นอกจากนี้
อิสลามก็มีได้ห้ามน้ำให้สตรีทำการศึกษาและประกอบอาชีพ ในสมัย
ที่พระศาสดายังมีชีวิตอยู่นั้น มีสตรีหลายคนที่มีบุคลากรสำคัญใน
กองทัพ โดยทำหน้าที่ในการรักษาพยาบาลทหารผู้บาดเจ็บ นอกจาก
เหนือจากการปฐุงอาหารให้แก่เหล่าทหารหาญที่ทำการสู้รบอีกด้วย

4. อย่างไรก็จะต้องแยกแยะกฎหมายอิสลามซึ่งปกป้องและ
คุ้มครองความมีศักดิ์ศรี ความปลอดภัยของสตรีออกจากเรื่อง
ประเพณีที่มีมาในบุคคลก่อนอิสลาม ประเพณีดังกล่าววนนี้ ก็คันนิให้
ผู้หญิงได้รับการศึกษา หรือมีส่วนร่วมในการประกอบกิจการใดๆ
อันที่จริงแล้ว อิสลามให้เกียรติแก่สตรีและให้พวกเธอเสริมสร้าง
บุคลิกภาพของตนเอง เพื่อที่จะได้อบรมคุณบุคคลที่ดี ให้อย่างถูกวิธี
ทั้งนี้สตรีจะได้มีบุคลากรในการร่วมพัฒนาสังคมต่อไป

หมวดที่ 7. จริงหรือที่การแต่งชุดอิฐฯ ไม่เหมาะสมกับการใช้ชีวิตสมัยใหม่

1. ทุกชาติย่อมมีลักษณะเฉพาะและมีวิถีการดำรงชีวิตที่แตกต่างกันออกไป โดยจะมีขนบธรรมเนียมประเพณีในการรับประทานอาหาร การดื่ม การแต่งกายตลอดจนการมีที่อยู่อาศัย ฯลฯ เป็นของตนเอง สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นการสะท้อนถึงการมีอารยธรรม วัฒนธรรม และความเชื่อของตน พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีความแตกต่างกันหลายด้าน และความแตกต่างเหล่านี้ก็จะยังคงมีอยู่ต่อไปชั่วนิจนิรันดร์ ดังนั้นสิ่งซึ่งชาติฯ หนึ่งยอมรับ ก็อาจจะไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับชาติหนึ่งก็ได้ ดังเช่นการแต่งกายด้วยชุดส่าหรี ของศตรีชาวอินเดีย มีลักษณะเด่นเฉพาะตัว ซึ่งจะเห็นว่าไม่มีใครจะดำเนินดีเดียนพากเรอเลย แม้แต่ชาติใดวันตกก็ตาม ทั้งที่ประชาชาติอื่นๆ ไม่นิยมกัน อย่าว่าแต่ศตรีธรรมศาลาในอินเดียเลย แม้แต่คืนนายกรัฐมนตรีนางอินธิรา คานธี ก็แต่งกายด้วยชุดดังกล่าว และไม่มีใครดีเดียนหรือดำเนินว่าชุดส่าหรีเป็นชุดที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานและการพัฒนาประเทศ

2. เมื่อต้นศตวรรษที่ยี่สิบ ศตรีชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่แต่งกายด้วยชุดยาวๆ ที่พันและมีการคลุมผม หรือเครื่องแต่งกายที่ใช้คลุมศีรษะในขณะที่ออกจากบ้าน โดยไม่มีใครดำเนินพากเรอเหล่านี้

เลย รูปแบบการแต่งกายของสตรีได้พัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละยุคแต่ละสมัย จนกระทั่งปัจจุบัน และมิได้อยู่ในกฎหมายที่องแฟชั่นใดๆเป็นพิเศษ ซึ่งการออกแบบชุดแต่งกายนั้นก็เปลี่ยนแปลงไปตามจินตนาการของผู้ออกแบบไปตลอดเวลาฯ

3. อิสลามไม่ได้กำหนดรายละเอียดที่เกี่ยวกับรูปแบบการแต่งกายให้สตรีมุสลิม เพียงแค่บัญญัติให้เป็นเครื่องแต่งกายที่ดูเรียบร้อยเพื่อมิให้มีการบั่วบุหรือเข้ายวนจากเพศตรงข้าม ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้เหล่าสตรีรู้ด้วยพื้นจากการเกี่ยวพาราสีจากพวกผู้ชาย ยังกว่านั้น การแต่งกายที่เรียบร้อยไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการทำงานของสตรีมุสลิมแม้แต่น้อย จะเห็นได้ว่าในหน่วยงานต่างของรัฐบาลฯ จะพบเห็นสตรีวัยต่างๆ กันที่แต่งกายด้วยชุดชิโนyan สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างปกติเช่นเดียวกับสตรีที่ไม่ได้คลุมชิโนyan ดังนั้น ข้อกล่าวหาที่ว่า การแต่งกายด้วยชุดชิโนyanนั้นเป็นอุปสรรคต่อการทำงานและล้าสมัย จึงเป็นข้อกล่าวหาที่ไร้เหตุผล

ข้อเท็จจริงที่ชาวตะวันตกต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นว่า วิถีชีวิตบนบธรรมเนียมประเพณี และชุดแต่งกายของตนนั้น มีความเหมาะสมเหมือนกับบธรรมเนียมประเพณีของผู้อื่น ในทุกสถานการณ์ ย่อมเป็นสิ่งที่ขัดต่อธรรมชาติ เนื่องจากทุกชาติมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัวตามที่ได้กล่าวมา แล้ว ดังนั้นสตรีมุสลิมจึงมีสิทธิในการภูมิใจ

ประเพณีดังกล่าวที่ลักษณะอนุตตบุญ ซึ่งแม้แต่ในเรื่องการกำหนดจำนวนภารยา ก็ตาม

2. อิสลามได้จำกัดจำนวนภารยาให้เหลือเพียงสี่คน จากเดิมซึ่งไม่จำกัดจำนวน ดังหลักฐานปรากฏอยู่ในคัมภีร์ อัล กรอ่าน ชูเราะห์อันนิชาอ์ โองการที่ 3 มีความว่า “ สู้เจ้าทั้งหลายจะทำการสมรสกับสตรีที่พวงท่านประ oran สอง สาม หรือสี่ ” อย่างไรก็ตาม การอนุญาตดังกล่าวนั้น จำเป็นต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ภารยาทุกคน จะต้องได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันอย่างเป็นธรรมในทุกๆ ด้าน โดยไม่มีการยกเว้น พระศาสดามุ罕มัด(ซ.ล.) ได้ทรงกล่าวเตือนเกี่ยวกับเรื่องนี้ซึ่งมีความว่า “ชายได้ที่สมรสกับสตรีสองคนและมีความถอนอุ้ยงไปยังคนใดคนหนึ่ง โดยไม่มีความยุติธรรมแล้ว ในวันสอบสวน(วันสิ้นโลก)ร่างของเขากริ่งหนึ่งจะหายไป”

3. คัมภีร์อัลกรอ่าน ได้กล่าวเตือนถึงการให้ความยุติธรรม ยุติธรรมระหว่างภารยานั้น เป็นเรื่องที่ยากยิ่งหรือเกือบจะเป็นไปไม่ได้เลย แม้ว่าผู้ชายคนนั้นจะใช้ความเพียรพยายามสักปานได้ตามที่ไม่สามารถที่จะให้ความยุติธรรมดังกล่าวได้ ดังปรากฏในคัมภีร์ อัล กรอ่าน ชูเราะห์อันนิชาอ์ โองการที่ 129 ได้ชี้แจ้งไว้มีความว่า “พวงเข้าทั้งหลายจะไม่สามารถที่จะให้ความยุติธรรมในระหว่างภารยาได้ถึงแม้ว่าพวงเขาจะเพียรพยายามสักปานได้ก็ตาม” ด้วยเหตุดังกล่าว

ในเครื่องแต่งกาย ในกริยานุรักษากองคน เสมือนกับสตรีชาว
อินเดียและชาวญี่ปุ่นที่มีลิทธิ์ในเรื่องดังกล่าว

4. ปัจจุบันสตรีมุสลิมที่มีตำแหน่งสูงและสามารถทำงานได้
คือ ก็ยังแต่งกายด้วยชุดชิษฐา เช่น นางเบ็นนาซีร บุตโต อดีตนายก
รัฐมนตรีปากี สถาน ซึ่งยังแต่งกายที่คล้ายกับชุดชิษฐา เช่นกัน โดย
ไม่มีใครกล่าวหาว่าท่านบกพร่องในหน้าที่การทำงาน นายกรัฐ มัตตี
หุยิงแห่งบังคลาเทศเป็นอีกด้วย อายุ่งหนึ่งที่แต่งกายคล้ายกับชุด
ชิษฐาในอิسلام

หมวดที่ 8. เพราะเหตุใดอิسلامอนุญาตให้มีภารยาหลายคน
ได้

1. อิسلامไม่ใช่ศาสนาแรกที่อนุญาตให้มีภารยาได้หลายคน
และไม่ได้เริ่มเรื่องนี้ขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามอิسلامเป็นศาสนา
แรกที่วางระเบียบการสมรสและจำกัดจำนวนภารยาภายใต้เงื่อนไข
ที่เข้มงวด การมีภารยาได้หลายคนนั้น มีมาก่อนที่อิسلامจะเกิดขึ้น
นานนับโลกนี้เสียอีก และไม่ใช่เฉพาะชนเผ่าอาหรับเท่านั้น เพื่อเอื้นๆ
ก็มีเช่นกัน อิسلامจึงจัดระเบียบใหม่ โดยยกเลิกประเพณีที่ผิดๆ ใน
สังคมสมัยนั้น ซึ่งเป็นการยกที่จะยกเลิกประเพณีที่สืบทอดมาอย่าง
ยาวนานในคราวเดียวกันทั้งหมด ดังนั้นอิسلامจึงได้ทำการยกเลิก

ทางออกที่ดีที่สุดคือการมีภารยาเพียงคนเดียว ดังหลักฐานในคัมภีร์ อัลกุรอานในชูเราะห์ อัลนิชาอ์ โองการที่ 3 ความว่า “หากพวงสูเจ้าไม่สามารถให้ความยุติธรรมได้ ก็จงสมรสกับสตรี เพียงคนเดียว” บทบัญญัติดังกล่าวของอิสลามเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้มี นานานมากกว่า 1400 ปีมาแล้ว

4. จึงเห็นชัดเจนว่า อิสลาม ไม่ได้เป็นศาสนาที่นำระบบการมี ภารยาหลายคนมาใช้ ซึ่งระบบดังกล่าวมีมาก่อนอิสลามเสียอีก แต่ อิสลามต้องการที่แก้ไขปัญหานี้ในทางปฏิบัติ เพื่อป้องกันวิกฤตใน สังคม และประสงค์ที่จะให้ผู้ชายมีภารยาได้เพียงคนเดียวเท่านั้น โดยถือว่าการมีภารยาหลายคนนั้นเป็นเพียงข้อยกเว้น เช่นผู้ชาย จำนวนมากซึ่งเสียชีวิตในยามสงคราม ทำให้เด็กและสตรีจำนวน มากขาดผู้ดูแล ในภาวะกรณีเช่นนี้ อนุญาตให้ผู้ชายแต่งงานกับ สตรีที่สามมีเสียชีวิตในสมรภูมิได้หลายคน เพื่อเป็นการดูแลและปัก ป้องสตรีเหล่านั้นไม่ให้หันหน้าไปในทางที่ผิดๆ

หรือกรณีที่ภริยาเจ็บป่วยเรื้อรัง และไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ พันท์สามีภารยาได้หรือไม่สามารถให้กำเนิดบุตรสืบสกุลได้ การมี ภารยาหลายคนจึงได้รับการอนุญาตภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว และผู้ ชายก็จะต้องให้สิทธิ์ต่างๆ แก่เธอเมื่อกับภารยาคนแรก ทั้งนี้ อิสลามประสงค์ที่จะป้องกันไม่ให้เกิดความสัมพันธ์ที่ต้องห้าม

เกิดขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อสังคมอย่างร้ายแรง แต่ทว่าในเรื่องดังกล่าวไม่ได้เป็นข้อห้ามในสังคมตะวันตก

หมวดที่ 9. อิสลามห้ามไม่ให้สตรีมุสลิมสมรสกับคนต่าง ศาสนิก และการกระทำดังกล่าวถือเป็นการกีดกันทางศาสนา จริงหรือ

1. เป็นเรื่องจริงที่อิสลามอนุญาตให้ผู้ชายมุสลิมสามารถ
แต่งงานกับสตรีที่ไม่ใช่มุสลิมได้ (เช่น คริสต์ หรือiyah) ในขณะ
เดียวกันก็ห้ามมิให้สตรีมุสลิมแต่งงานกับคนต่างศาสนา ซึ่งเรื่อง
ดังกล่าวคุณเมื่อนจะขัดต่อหลักแห่งความเสมอภาค แต่ทว่า หากมีการ
ทำความเข้าใจต่อทัศนะอิสลามอย่างถูกต้องแล้ว ก็จะเห็นว่าบันญ
ญดูดของอิสลามทั้งหมดได้คำนึงถึงสวัสดิการ และผลประโยชน์ต่อ
ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

2. การสมรสในอิสลามเป็นเรื่องที่ต้องยุบบพื้นฐานแห่งความ
รัก ความเอื้ออาทรและการเข้าใจซึ่งกันและกัน ตลอดจนการเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันทางด้านความรู้สึกและจิตใจ อิสลามมุ่งมั่นที่จะ
ให้การสมรสตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความมั่นคง ที่มีความต่อเนื่องและ
ประสบผลสำเร็จ ซึ่งถือได้ว่าเป็นหลักประกันชีวิตสมรส ยิ่งกว่านั้น
อิสลามเป็นศาสนาที่เคารพและให้เกียรติต่อศาสนาที่นับถือพระผู้เจ้า

และยังมีบันทัญญัติให้มุสลิมทุกคนศรัทธาต่อบรรดาศาสตราองค์ก่อนๆ ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการศรัทธาในอิสลามอีกด้วย เมื่อข่ายมุสลิมสมรสกับศตรีชาวคริสต์หรือยิว ชายผู้นั้นจำเป็นที่จะต้องให้ความเคารพต่อหลักการศรัทธาและความเชื่อของนางด้วย จะห้ามไม่ให้ครอบครองศาสนกิจตามหลักศาสนาของเชอตัวยการไปโน่นไม่ได้ ซึ่งถือได้ว่าอิสลามปกป้องและให้เกียรติหลักการศรัทธา และการประกอบศาสนกิจของเชอ ทั้งนี้ถือได้ว่าเป็นการประกันและคุ้มครองชีวิตสมรสไม่ให้ล่มสถาบันอีกด้วย

3. ในกรณีที่ศตรีมุสลิมแต่งงานกับชายต่างศาสนานั้น การให้ความเคารพต่อหลักความศรัทธาของบรรญาจจะหายไป ทั้งๆ ที่มุสลิมทุกคนศรัทธาต่อศาสนาก่อนๆ และยังศรัทธาต่อบรรดาศาสตราองค์ก่อนๆ ของพระองค์อัลเลาะห์ อีกทั้งยังให้เกียรติแก่พวกเขาเหล่านั้นอีกด้วย แต่ทว่าในขณะเดียวกันผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมกลับไม่เชื่อในศาสนาอิสลามและไม่เชื่อในศาสตร์มุ罕มัด (ซ.ล.) ซึ่งชาวต่างศาสนากลับนั้นมีความเชื่อว่าเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม และศาสตร์มุ罕มัด(ซ.ล.)เป็นเรื่องเท็จ แต่กลับเชื่อถือเรื่องเดลีอิหงhalbayที่ต่อต้านศาสนาอิสลามและศาสตร์มุ罕มัด(ซ.ล.) ว่าเป็นจริง

อย่างไรก็ตี ถึงแม้ว่าสามีต่างศาสนายอมรับเรื่องนี้ต่อหน้าบรรยาของเขา แต่ทว่าบรรยาจะมีความรู้สึกเสมอว่าสามีของเชอคุ

ถูกศาสนาของคน และมีความรู้สึกเช่นกันว่าเขาไม่ควรพ่อการการ
บีดมั่นของเชอ การคาดพช่องกันและกันระหว่างสามีภรรยานั้นเป็น
พื้นฐานของความสัมพันธ์ในชีวิตคู่ และหากขาดพื้นฐานดังกล่าวแล้ว
ก็จะเป็นผลให้เกิดการห่าร้าง หรือการใช้ชีวิตคู่ที่ไร้ชีวิตรวมถึงความสุข

4. อิสลามห้ามไม่ให้ชายมุสลิมแต่งงานกับสตรีต่างศาสนานี้ ไม่ใช่คริสต์ หรือขัว ทั้งนี้ด้วยกับเหตุผลเดียวกับการที่ห้ามไม่ให้หญิงมุสลิมแต่งงานกับชายต่างศาสนา

โดยที่มุสลิมจะไม่สร้างชาติอิสลามาอีน นอกจากศาสนาที่
ศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ดังนั้นศาสนาอีนจึงถือเป็นศาสนาแห่ง^๑
มนุษยชาติ จะนั้นหากมุสลิมแต่งงานกับชาห์ดั่งศาสนาแล้ว การให้
ความเคารพต่อหลักการยึดมั่นของหล่อนก็จะหมดไป ซึ่งถือได้ว่า
เป็นสิ่งที่ไม่คิดต่อความ สัมพันธ์ในชีวิตคู่ ความรัก ความเอื้ออาทรซึ่ง^๒
กันและกันก็จะไม่บังเกิดขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งใน
ความสัมพันธ์ของชีวิต

* * * * *

บทที่ 6

เสรีภาพในการเชื่อถือ ความเป็นเอกภาพของประเทศมุสลิม และความล้าหลังของมุสลิมบางประเทศ

หมวดที่ 1. จริงหรือท้อสลดามต่อต้านเสรีภาพในการเชื่อถือ

1. ศาสนาอิสลามมีหลักประกันในการให้อิสรภาพเสรีเกี่ยวกับความเชื่อถือ โดยมีหลักฐานยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างเด่นชัดในคัมภีร์อัลกุรอ่าน ในซูเราะห์อัล นา góะเราะห์ โองการที่ 256 ความว่า “ไม่มีการบังคับใดๆ ในศาสนาอิสลาม” ดังนั้นไม่มีผู้ใดที่จะถูกบังคับให้ละศาสนาของตนเพื่อหันมานับถือศาสนาอื่น เสรีภาพของมนุษย์ที่จะเลือกในการนับถือศาสนาใดศาสนาหนึ่งนั้น เป็นเงื่อนไขพื้นฐานสำคัญความเชื่อของเขาร ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้ได้ถูก Jarvis ในอัล กุรอ่าน ซูเราะห์อัลกะฟี โองการที่ 29 ความว่า “ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็องครัพชา ผู้ใดประสงค์ก็องปฏิเสธ ”

2. การยอมรับเสรีภาพในการเชื่อถือ หมายถึงการยอมรับในการที่มีหลากหลายศาสนา ในเรื่องนี้ พระศาสดาได้ยืนยันในรัฐธรรมนูญ

ฉบับแรกของรัฐอิสลามแห่งเมือง อัลมาดีน่าห์ โดยได้ประกาศว่า ชาวบุญและชาวมุสลิมในเมืองมาดีน่าห์นั้นเป็นชนชาติเดียวกัน

ตัวอย่างของการที่ศาสนາอิสลามให้เสรีภาพในการนับถือนั้น ได้แก่การที่ ท่านอุมาร อินน คอตตอน (คอลีฟะห์คนที่สอง) ได้ปฏิบัติ ต่อชาวคริสต์ในกรุงเยรูซาเล็ม ที่จะได้รับความปลอดภัยในชีวิต ศาสนาสถาน และจะไม่ได้รับอันตรายใดๆ จากการนับถือศาสนา

3. ศาสนາอิสลาม ได้ให้สิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ทราบเท่าที่การหารือเกี่ยวกับสาระของศาสนา และมิใช่กระทำไปเพื่อเป็นการอับพรangในการต่อว่าผู้อื่น เรื่องดังกล่าวได้มีหลักฐาน แน่ชัดปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอ่าน ซูเราะห์อัลนะล์ โองการที่ 125 ความว่า “จงเรียกร้องสู่แนวทางของพระผู้เป็นเจ้าของสูเจ้าด้วยความสุขุม และการตักเตือนที่ดี และจงโต้แย้งพวกราษฎร์ด้วยสิ่งที่ดีกว่า” ดังนั้นมุสลิมและผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมจึงสามารถที่จะร่วมหารือกันได้ อัล กุรอ่าน ได้เรียกร้องให้มุสลิมปรึกษาหารือในเรื่องต่างๆ กับบรรดาชาวคัมภีร์ (คริสต์ และบิว) ดังปรากฏในอัลกุรอ่าน ซูเราะห์อาละอิน รอง โองการที่ 64 ความว่า “ จงกล่าวเตือนมุ่งหมาย ว่า โอบบรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ จงมายังถ้อยคำหนึ่งที่ท่านเที่ยมกัน ระหว่างเราและพวกร้าน คือว่าเราจะไม่ควรพลักการระนองจากพระองค์ท่านนั้น และเราจะไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระองค์ และพวกราก็จะไม่ยืดอ้อ

สิ่งอื่นใดนอกจายะองค์อัลเจาะห์เท่านั้น แล้วหากพวกราษฎร์ที่ดัง
ให้ ก็จะกล่าวเดิมว่า พวกราษฎร์เป็นพยานด้วยว่าแท้จริงพวกราษฎร์
เป็นผู้น้อมตาม” ทั้งนี้ก็เป็นที่เข้าใจกันว่าในกรณีที่การหารือไม่
ประสบผลสำเร็จ ผู้ที่ร่วมหารือก็จะยังคงนับถือศาสนานี้ของตนได้
ต่อไป ในกรณีดังกล่าวจะมีพระศาสดามุ罕หมัด(ช.ล.)ได้เคยปฏิบัติต่อ
พวกราษฎร์ที่นับถือพระเจ้าหล่ายองค์ ในครั้งแรกจะต้องประพฤติในอัลกุ
ร่าน ซึ่งเราเห็นถึงภาพในโครงการที่ 6 ความว่า “สำหรับพวกราษฎร์
คือศาสนากองพวกราษฎร์ และสำหรับผู้นับถือศาสนากองฉัน”

4. ความเชื่อถือเป็นพื้นฐานของการกระทำโดย และความ
ศรัทธาที่แท้จริงขึ้นอยู่กับความเชื่อถือ และความมั่นใจซึ่งไม่ใช่เป็น
ผลของการเลียนแบบ หรือการถูกบังคับให้เชื่อในสิ่งนั้น ๆ มนุษย์
ทุกคนมีเสรีภาพในการเชื่อถือของตน และมีสิทธิในการแสดง
ความคิดเห็น แม้แต่ผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องพระผู้เป็นเจ้าก็ตาม โดยไม่มีการ
มีสิทธิแทรกแซงความเชื่อของเขาราษฎร์ และจะต้องเก็บความเชื่อถือ
ดังกล่าวไว้กับตัวเองและไม่เผยแพร่ไปยังผู้อื่น เพื่อไม่ให้เกิดความ
สับสนในเรื่องคุณค่าทางคุณธรรมของผู้อื่น อย่างไรก็ดี หากเขาลง
ใจที่จะเผยแพร่ความเชื่อที่ผิดๆของเขาราษฎร์ ซึ่งขัดต่อความเชื่อและ
คุณธรรมของคนทั่วๆไป บุคคลผู้นั้นย่อมเป็นบุคคลที่ฝ่าฝืนระเบียบ

ของประเทศที่เข้าอาศัยอยู่ และสร้างความสับสนให้เกิดขึ้นในจิตใจของคนทั่วไป ผู้ที่ปฏิบัติตนเช่นนี้อาจถูกกล่าวหาว่าเป็นบุคคลที่ทรยศต่อชาติซึ่งอาจจะถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิต ไม่ใช่ เพราะเหตุว่าละทิ้งความเชื่อ แต่เพราะความคิดของเขายังได้สร้างความวุ่นวายในรัฐที่เข้าอาศัยอยู่

นักวิชาการมุสลิมบางคนเห็นว่า ผู้ที่สละความเชื่อของตนจะไม่ถูกลงโทษในโลกนี้ แต่จะถูกลงโทษในวันพิพากษา เขาไม่ความเห็นว่าผู้ที่สละความครั้ทราต่ออิสลามจริงๆ แล้วไม่ได้ถูกลงโทษ เพราะเขาสละศาสนาอิสลามแต่จะถูกลงโทษ เพราะเป็นศัตรุกับอิสลามบนโลกนี้

หมวดที่ 2. ท่าทีของมุสลิมที่มีต่อนายชัลมาณ รูชดี เป็นเรื่องที่ขัดต่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นหรือไม่

1. สิทธิเสรีภาพในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น เป็นหนึ่งในบรรดาสิทธิต่างๆ ที่อิสลามให้ความคุ้มครอง แท้จริงจักรวาลทั้งหมดท้องฟ้า และแผ่นดินตลอดกาลสิ่งที่อยู่ระหว่างฟากฟ้าและแผ่นดิน เป็นสิ่งซึ่งมนุษย์จะต้องคิดและตระหนักรถึง ดังปรากฏในคัมภีร อัลกุรอ่าน ชูเราะห์อัลญูซัยห์ โองการที่ 13 ความว่า “ และพระองค์ทรงทำให้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน

เป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า ทั้งหมดนี้มาจากการของค์ แท้จริงในการนั้น แหน่อนอย่อมเป็นสัญญาณสำหรับหมู่ชนผู้ไคร่ครวย” อัลกุรอ่านเห็นว่ามนุษย์ที่ไม่ใช้สติปัญญาไว้ เป็นผู้ที่มีคุณค่าต่ำกว่าสัตว์ทั้งหลาย เช่นกันมีหลายโองการในอัลกุรอ่านที่สนับสนุนให้มนุษย์ไฟห้าความรู้ และส่งเสริมให้มนุษย์รู้จักใช้สติปัญญาและเหตุผลในการวินิจฉัยเรื่องต่างๆ นอกจากนั้นอัลกุรอ่านยังเรียกร้องมนุษย์ให้เพิ่มประชากรในโลก และทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความอุดสาหะเพื่อที่จะได้มารชั่งความพากของมนุษย์ชาติ การค้นคว้าทางวิชาการเป็นเรื่องที่ศาสนาส่งเสริม ทราบเท่าที่สิทธิเสรีภาพดังกล่าวเป็นไปเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

2. ชาติทุกชาติมีค่านิยมและความเชื่อถือที่ตนยึดถือ อันสะท้อนถึงลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมในชาตินั้น การละเมิดค่านิยมและความเชื่อถือดังกล่าว เท่ากับเป็นการละเมิดต่อประเทศชาติและรัฐบาล ดังนั้นชาติทุกชาติย่อมมีสิทธิที่จะปกป้องค่านิยมและความเชื่อถือของตน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าเหตุใดชาวมุสลิมจึงมีทัศนะคติที่เป็นปรปักษ์ต่อนายชัลман รุชดี เพราะเขาเชื่อว่านายชัลман รุชดีได้เหยียบย้ำสิ่งซึ่งชาวมุสลิมเข้าเคราะห์กัน รวมทั้งการคุกคามประชาชน ดังนั้นเป็นเรื่องธรรมชาติที่ทัศนะคติของชาวมุสลิมที่มีต่อนายชัลمان รุชดี เป็นทัศนะคติที่ชอบด้วยเหตุผลทั้งปวง

ไม่มีหลักฐานประการใดที่เกี่ยวกับนายชัลман รุชดี ว่าเป็นเรื่องที่ตั้งอยู่บนหลักการของสิทธิเสรีภาพ เพราะมีการใช้สิทธิเสรีภาพในทางที่ผิด โดยเหยียดหายน กล่าวว่าข้อป้ายสีและสาดโคลนซึ่งไม่มีชาดีสามารถยอมรับได้ ดังนั้นพวกราในฐานะที่เป็นชาวมุสลิมที่ยอมรับนับถือบรรดาศาสดาของศาสนา ที่พระผู้เป็นเจ้าประทานการคลาย (วชี) จะไม่เหยียบยำดูหมิ่นมุชา (โนเสส) อีชา(เยชู) และศาสดาองค์อื่นๆ

3. เป็นที่แน่นอนว่า เรื่องที่เกี่ยวกับนายชัลман รุชดี ไม่เกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เพราะเป็นการสนับประมาท การบิดเบือนข้อเท็จจริง และการดูหมิ่นศาสนา หรืออิกลับหนึ่งก็คือ เป็นเรื่องของการใช้สิทธิเสรีภาพในทางที่ผิด เนื่องจากเราชาวมุสลิมทุกคนยอมรับนับถือศาสดาของทุกศาสนา ที่พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานการคลาย (วชี) การกล่าวข้อความในทางที่เสียหายเกี่ยวกับมุชา (โนเสส) อีชา(เยชู) เป็นการดูหมิ่นศาสนา ทั้งนี้มิได้มายความว่า ชาวมุสลิมต้องการให้นายชัลман รุชดี ถูกประหารชีวิต หรือขึ้นศาล เพราะนายชัลман รุชดี ไม่ได้อยู่ในประเทศมุสลิม

4. สื่อสารมวลชน หนังสือพิมพ์และโลกตะวันตกมีทำที่ที่สับสนเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะไม่สามารถที่จะแยกเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นออกจาก การดูหมิ่นศาสนาได้ ในกรณีของนายชัล

นาน รุชดี นั้น บุคคลผู้นี้ได้เลือกที่จะดูหมิ่นศาสนา และละเมิดสิทธิ ในความเชื่อถือ โดยในความเป็นจริงแล้วปรากฏว่า นายชัลман รุชดี ในฐานะที่เป็นผู้เขียนบทความบันดาลใจ จึงได้เลือกริ่องที่อ่อนไหว ที่สัมพันธ์กับค่านิยมและความเชื่อถือทางศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อซัก ขุนผู้อ่าน โดยมีเป้าหมายที่จะดองดังและมีชื่อเสียงในที่สุด

ในความจริงแล้ว ชาวมุสลิมไม่ควรที่จะให้ความสนใจกับ การที่นายชัลманฯ ดูหมิ่นศาสนา เพราะเหตุว่าเขาไม่ใช่เป็นบุคคล แรกที่ละเมิดค่านิยมอันศักดิ์สิทธิ์ และความเชื่อถือของศาสนา อิสลาม อีกทั้งจะไม่เป็นคนสุดท้าย ขอเชิญด้วยว่า วรรณกรรมของ นายชัลман รุชดี หรือของผู้ใดก็ตามจะไม่มีผลกระทบต่อความ ศรัทธาของอิสลาม ซึ่งมีมาอย่างนานกว่า 1400 ปีแล้ว และจะยังคงมี กระแสที่ไม่เป็นมิตร และการ โน้มตีที่ไม่ชอบธรรมอีกช้านานต่อไป

หมวดที่ 3. จริงหรือที่การลงโทษทางกฎหมายในอิสลาม แสดงถึงความทารุณโหดร้าย

1. อิสลามไม่ได้เป็นศาสนาที่ส่งเสริมการลงโทษด้วยวิธีการ ทารุณโหดร้าย ตรงกันข้ามอิสลามเป็นศาสนาที่เรียกร้องให้มีความ เตต้า กรุณา และขันติธรรม ในขณะเดียวกันอิสลามประสงค์ที่จะให้ มีการรักษากฎหมาย และระเบียบเพื่อพิทักษ์เสรีภาพของแต่ละคน

สิทธิ์ดังกล่าวนั้นรวมถึงสิทธิในชีวิต สิทธิในการเชื่อ ในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น ในทรัพย์สิน และในครอบครัวของตน หากศาสนາอิสลามบัญญัติให้มีการลงโทษ อิสลามก็จะคำนึงถึงปัจจัย 2 ประการ คือ

ก. โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ไม่ใช่ผู้ที่ปราศจากความผิด และจะถูกบัญญัติให้กระทำการความผิดอยู่เสมอ ดังนั้นอิสลามจึงจำเป็นจะต้องบัญญัติการสารภาพผิด

ข. สามารถของสังคมแต่ละคนย่อมมีสิทธิที่จะใช้ชีวิตอย่างปลอดภัยและมีความรู้สึกว่าตน ครอบครัว และทรัพย์สินไม่ถูกถูกความ ดังนั้นผู้ที่มีความประพฤติเยี่ยงอาชญากร ต้องได้รับการปฏิบัติในลักษณะที่ สามารถของสังคมผู้ไฟหานั้นติดจะใช้ชีวิตในภาวะที่ปราศจากความหวาดกลัว

2. อิสลามมีกฎหมายอาญาเพื่อลงโทษผู้กระทำการความผิด โดยเรียกร้องให้มีการพิสูจน์อย่างแน่ชัดว่า จำเลยมีความผิดโดยปราศจากข้อสงสัยใดๆ ก่อนที่จะมีการลงโทษ นอกจากนั้นอิสลามยังเบิดโอกาสให้มีการยกฟ้องบุคคลซึ่งดำเนินคดี เกี่ยวกับเรื่องนี้พราะศาสนาได้ตรัสไว้ว่า “พวกท่านจะพยายามหลีกเลี่ยงการลงโทษต่อมุสลิมเท่าที่สามารถกระทำได้ หากพวกท่านพบว่ามีทางออกก็จะปลดปล่อยเขา ทั้งนี้สำหรับผู้พิพากษาที่ผิดพลาดในการอภัยโทษดีกว่าผู้

พพากษาที่ผิดพลาดในการลงโทษ” คำพูดของพระศาสดาในสาระสำคัญเน้นเรื่องความเมตตาและขันติธรรม

3. การลงโทษเรื่องการผิดประเวณีตามกฎหมายอิสลามนั้น ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขบางประการซึ่งยากต่อการปฏิบัติ เงื่อนไขดังกล่าว ก็คือจะต้องมีพยานรู้เห็นเหตุการณ์ ในประวัติศาสตร์อิสลามมีการลงโทษตามกฎหมายนี้เพียง 2 ครั้ง แต่การบังคับคดีเกิดขึ้น เพราะผู้ทำผิดครับสารภาพไม่ใช่ เพราะมีหลักฐานว่ามีพยานรู้เห็น โดยพระศาสดาพยายามทำให้ผู้กระทำความผิดกลับคำสารภาพ แต่ทว่าผู้ทำผิดยืนคำให้การของตนกับพระศาสดา จึงไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากจะต้องลงโทษ ทั้งๆที่พระศาสดาทรงเสียใจย่างลึกซึ้ง เกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อมจากเงื่อนไขดังกล่าวที่ยากต่อการปฏิบัติ การลงโทษตามกฎหมายนี้จึงไม่เกิดขึ้น

4. อิสลามไม่ลงโทษด้วยการตัดมือผู้ที่ลักทรัพย์เพื่อเลี้ยงด้วยเงินหรือบุตรของตนซึ่งกำลังอดอยาก ศาสนาอิสลามจะลงโทษโจรซึ่งโภยเงิน หรือทรัพย์สินของผู้ซึ่งทำงานหนักในการเลี้ยงชีพด้วยความซื่อสัตย์สุจริต โภยเช่นว่านั้นย่อมเป็นผู้ซึ่งกระชาຍความชั่วร้ายในสังคม และไม่ควรที่จะได้รับความเห็นใจหรือความเมตตากรุณาจากผู้อื่น เมื่อจากตัวเองไม่ได้มีความเห็นใจหรือมีความเมตตากรุณานุคลซึ่งตนได้โภยมา แท้จริงนั้นอาจปรากฏว่าผู้ซึ่ง

เป็นเหยื่ออาจมีความต้องการอย่างยิ่งต่อทรัพย์สินที่ได้ถูกโน้มไปดังนั้นทุกสังคมย่อมมีสิทธิที่จะมีกฎหมายบังคับใช้ เพื่อที่จะได้ให้มีความปลอดภัยและความมั่นคง เมื่อการลงโทษแบบนี้ได้มีขึ้นในสังคมอิสลาม ปรากฏว่าการลักทรัพย์ไม่ค่อยจะเกิดขึ้น พ่อค้าจึงได้ปล่อยทั้งสินค้าของตนโดยไม่ต้องมีคนเฝ้า คนทั่วไปก็สามารถปิดประตูบ้านทิ้งไว้โดยไม่มีการปิดล็อก ในทางตรงกันข้ามการลักทรัพย์จะแพร่หลายในสังคมที่มีมาตรการหละหลวย เป็นผลให้คดีลักทรัพย์เป็นปัญหาร้ายแรงที่เกิดขึ้นในสังคมหลายแห่ง

5. เหตุผลที่มีการลงโทษผู้ซึ่งลักทรัพย์นั้น ก็เพื่อที่จะให้มีความยุติธรรมทางสังคม และเพื่อที่จะขัดความยากจน มีเรื่องเล่าถือกันว่าท่านอุมาร์ บินคอตตอบซึ่งเป็นคอตีฟะห์องค์ที่สอง ได้ยกเลิกการลงโทษผู้ลักทรัพย์ในปีที่ประเทศชาติ ประสบปัญหาความแห้งแล้งอดอย่าง

ในช่วงปีแรกๆ สมัยการปกครองของท่านอุมาร์ บินคอตตอบ การลงโทษผู้ซึ่งลักทรัพย์ เป็นไปด้วยความยุติธรรม อันเป็นผลให้คดีลักทรัพย์และการปล้นสะมวนเสื่นทางเกือบจะไม่มีเลย ดังนั้น พ่อค้าจึงเดินทางค้าขายจากเมืองกะฟ้าไปยังซีเรีย ด้วยความปลอดภัย โดยไม่ต้องเกรงกลัวผู้ใดนอกจากพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่เท่านั้น เพียงแต่ค่อยระวังผู้แสวงของคนไม่ให้ผู้มาป่า

โจนติ เสถีรภาพจึงมีขึ้น เพราะว่าขโนยทราบดีว่าจะถูกลงโทษอย่างใด จึงจำเป็นจะต้องนึกถึงในเรื่องนี้นับพันครั้งก่อนที่จะลงมือปฏิบัติการหรือกระทำการใดอื่น ผลปรากฏว่าการลงโทษเรื่องการลักทรัพย์เกือบจะไม่ปรากฏเลย

ดังนั้น ควรจะตั้งค่าdam ว่า อะไรจะคิดว่ากัน ระหว่างการมีสังคมที่อยู่อย่างสันติโดยปราศจากความกลัว แม้เพียงจะมีอาชญากรถูกลงโทษเพียงเล็กน้อย หรือว่าสังคมที่อยู่ด้วยความสะพิงกลัวที่มีเรื่องจำเต็มไปด้วยผู้ร้าย ดังนั้น การที่จะเห็นอกเห็นใจผู้ใด อาชญากร หรือสมาชิกของสังคม

หมวดที่ 4. อะไรคือสาเหตุที่ทำให้มุสลิมมีความแตกแยกกันๆ ที่อิสลามเรียกรองให้มีเอกภาพ

1. ไม่มีผู้ใดปฏิเสธได้ว่า ขณะนี้ประเทศมุสลิมทุกประเทศขาดความสามัคคี อย่างไรก็ตี เหตุการณ์ดังกล่าววนี้เป็นเพียงข้อตอนหนึ่งในประวัติ ศาสตร์ของชาติมุสลิมทั่วโลก และทุกประเทศก็เคยมีประสบการณ์ถึงแนวทางที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ของตนว่า ไม่เป็นเรื่องดาวรุ่ง บรรดาประเทศญี่ปุ่นหนึ่งเคยมีสภาพที่ไร้ความสามัคคีเป็นผลทำให้เกิดสงครามโลกถึงสองครั้งในศตวรรษที่ 20 ดังนั้นบรรดาประเทศมุสลิมก็จะสามารถจัดปัญหาและข้อ

ขัดแย้งของตน โดยการสร้างระบบที่มีการให้ความร่วมมืออย่างมีผล
ทั้งนี้เพื่อสวัสดิการของสังคมมุสลิมทั่วปวง

ได้มีความพยายามอันต่อเนื่องในเรื่องดังกล่าว จนถึงขณะนี้
แม้ว่าผลลัพธ์ที่ปรากฏออกมานั้นยังมีน้อยก็ตาม ดังจะเห็นได้จาก
องค์การประชุมอิสลาม ซึ่งประเทศไทยเป็นสมาชิก
อย่างไรก็ตี ยังเป็นไปได้ที่จะส่งเสริมและพัฒนาองค์การดังกล่าว
ตลอดจนองค์การมุสลิมอื่นๆ ให้มีบทบาทยิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้บรรลุ
ขั้นตอนที่พัฒนาไปไกล ในเรื่องของการร่วมมือระหว่างประเทศ
มุสลิมด้วยกัน ดังนั้นหลักการและคำสั่งสอนต่างๆ ของอิสลามที่
เกี่ยวกับเอกสารความร่วมมือ ความเป็นอันหนึ่งเดียวกัน ย่อมเป็น
หลักประกันว่าความเพียรพยายามทั้งหลาย ที่จะให้เป็นไปตามนั้น
ย่อมจะบังเกิดผลในอนาคตอันใกล้

2. แหล่งกำเนิดหลักการของอิสลาม ซึ่งได้แก่คัมภีร์อัล กร
อ่าน และหะดีษของศาสดา เรียกร้องให้มีการสามัคคี ร่วมมือกัน มี
เมตตาระหว่างกัน และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ในขณะเดียวกัน ก็
ตักเตือนไม่ให้มีการแตกแยกและทะเลาะวิวาทกัน ซึ่งเรื่องดังกล่าว
นั้น ปรากฏใน อัลกรอ่าน ซูเราะห์ อลาอิมرون โองการที่ 103 ความ
ว่า “และพวกเจ้าจะยึดสายเชือกแห่งอัลเลาะห์โดยพร้อมกันทั้งหมด
และจะอย่าแตกแยกกัน” และในซูเราะห์ อัลอันฟาร โองการที่ 10

ความว่า “ และจะเชื่อฟังอัลเลาะห์ และรอชุดของพระองค์ที่เดิม และอย่าขัดแย้งกัน จะทำให้พากเพียร่อห้อ และทำให้ความเข้มแข็งของพวกเจ้าหมดไป และจะอดทนเดิม แท้จริงอัลเลาะห์นั้น ทรงอยู่กับผู้ที่อดทนทั้งหลาย ” อิสลามเรียกร้องให้มีความเห็นใจผู้อื่น และบรรเทาความเจ็บปวดของผู้อื่นอีกด้วย โดยกล่าวว่า ประชาชาติ อิสลามทั้งหมดนั้นเสมือนเรือนร่างเดียวกัน โดยพระศาสดาได้ทรงตรัสว่า “ หากส่วนหนึ่งของร่างกายได้รับความเจ็บป่วยหรือไม่สบาย ส่วนอื่นๆของร่างกายก็จะมีปฏิกิริยาเรียนเช่นกัน ” โดยการเป็นไข้ และไม่สามารถนอนหลับ ” อิสลามเห็นว่า นุสลิมทุกคนเป็นพี่น้องกัน ดังปรากฏหลักฐานใน อัลกุร อ่าน ซูเราะห์ อัลหุรอจญ์ โองการที่ 10 ความว่า “ แท้จริงบรรดาผู้ครรภานั้น เป็นพี่น้องกัน ” ครั้งเมื่อพระศาสดาอพยพจากเมกะห์ ไปบังมาดีนะห์ นั้น ผู้ที่ร่วมเดินทาง อะพพาร์โอมกับพระศาสดา และชาวเมืองมาดีนะห์ที่ให้แหล่งพักพิงนั้น มีความรักใคร่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยมีความหวังและความเห็นร่วมกัน เรื่องดังกล่าวได้ปรากฏในอัล กุร อ่าน และอะดีyah หลายตอนด้วยกัน

3. มีปัจจัยภายนอกหลายประการที่อยู่นอกขอบเขตของประเทศไทยในปัจจุบัน ได้นำไปสู่กรณีพิพาทและความแตกแยก ระหว่างประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น ปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวที่นี้ มาจากสมัย

ที่ประเทคโนโลยุสติมได้ถูกปกคล้องโดยนักล่าอาชานิคมตะวันตก และแม้ว่า การยึดครองประเทศเหล่านั้น จะหมดสิ้นไปแล้วก็ตาม แต่ปัญหาต่างๆ ยังเกิดขึ้น เช่น ปัญหาเขตแดนระหว่างรัฐต่างๆ นโยบายที่นักล่าอาชานิคมได้ใช้ในการปกคล้องก็คือ “แบ่งแยกการปักครอง” ซึ่งหลักการนี้ทำให้มีการแบ่งแยกระหว่างเชื้อชาติหลายเผ่า หลายภาษาด้วยกัน ยิ่งกว่านั้น นักล่าอาชานิคมได้ขูดรีดและเอารัดเอาเปรียบประเทศที่ตนปักครองอยู่ ซึ่งทำให้ประเทศเหล่านั้น ยากจน และล้าหลัง ซึ่งผลดังกล่าว ยังมีให้เห็นอยู่ตระห่ำทุกวันนี้ แท้จริงแล้วประเทศมนุสติมส่วนใหญ่ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยตกเป็นเมืองขึ้น ยังต้องได้รับทุกข์จากผลของการอาชานิคอม และการปักครองโดยต่างชาติ โดยปัญหาเหล่านั้น ยังฝังลึกอยู่จนกระทั่งปัจจุบันนี้

4. ประเทศมนุสติมที่เคยตกเป็นเมืองขึ้นมาก่อน ได้มุ่งที่จะแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการที่ต่างชาติมาปักครอง และได้พยายามที่จะปฏิบัติตามหลักการของศาสนาอิสลาม ที่เรียกร้องและสนับสนุนให้มีเอกภาพและความร่วมมือ อย่างไรก็ได้ บรรดาประเทศมนุสติม ยังคงใช้ความเพียรพยายามที่จะให้ประเทศมนุสติมทั้งหลายมีความพากสูง ชาวมนุสติมทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ในประเทศใดก็ตาม ย่อมมีความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุสติมที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือตกอยู่ในความทุกข์ ความรู้สึกเช่นนี้ อาจจะนำไปสู่การจัดตั้งพื้นฐานที่ส่งเสริมให้มีความ

สามัคคี ประสานงานกัน และความร่วมมือระหว่างรัฐมุสลิมด้วยกัน ความเพียรพยายามร่วมกันในการวัฒนธรรม เศรษฐศาสตร์การเมือง และความมั่นคง ตลอดจนการแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ย่อมจะเกิดประโยชน์แก่โลกมุสลิม ซึ่งจะช่วยให้ประเทศเหล่านี้ มีประสิทธิภาพประสิทธิผลมากขึ้น ขึ้นในอันที่จะมีบทบาทในทางบวก และสร้างสรรค์ในการสถาปนาหลักการแห่งสันติภาพ และความมั่นคงของโลกต่อไป

หมวดที่ 5. จริงหรือที่อิสลามเป็นสาเหตุให้มุสลิมบางประเทศล้าหลัง

1. ประวัติศาสตร์ ได้ยืนยันแล้วว่า อิสลามสามารถสร้างอารยธรรมอันยิ่งใหญ่ในระยะเวลาอันสั้น หลังจากกำเนิดอิสลาม โดยอารยธรรมดังกล่าววนี้ เป็นอารยธรรมที่มีความยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในประวัติศาสตร์ ดังจะเห็นได้จาก หลายสาขาของวัฒนธรรม อิสลามที่ได้ลงตัว ในด้านภาษาศิลปะ และวรรณคดี ทราบจะกระทั่งทุกวันนี้ ห้องสมุดทั่วทุกมุมโลก จะมีความถูกต้องตามแบบภาษาอาหรับนับเป็นพันๆ ชิ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของวัฒนธรรมที่ได้เกิดขึ้นจากความครั้งคราวในศาสนา อิสลาม โดยเริ่มจากเบตเคนของเปอร์เซียที่ติดกับอินเดียตะวันออก

จนถึงอันดับสุดท้าย ที่เรียกกันในปัจจุบันว่า สเปน ในด้านตะวันตก อิทธิพลของความเชื่อใหญ่ ของอารยธรรมอิสลามในสเปน ยังสามารถ พนหนึ่ง และไม่อาจปฏิเสธได้ ในศตวรรษที่ 12 และ 13 ยุโรปได้ ริเริ่มที่จะเปลี่ยนผ่านของวัฒนธรรมอิสลามในทุกสาขาวิชา และ ผลงานเหล่านี้ ได้เป็นพื้นฐานของอารยธรรมยุโรปตะวันตก สมัยใหม่ในปัจจุบัน

2. กัมภีร์อัลกุรอ่าน หลายโองการที่แสดงถึง การเคารพต่อ วิชาความรู้ และบรรดาที่ไฝหัวความรู้ อัลกุรอ่านได้เรียกร้องให้ มุสลิมไคร่คิรุณพิจารณาเรื่องจักรวาล และการกำหนดของจักรวาล การกำหนดโลกที่มีผู้คนอาศัยอยู่ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร มี 5 โองการแรก ที่พระศาสดาให้ความสำคัญซึ่งเน้นถึงความสำคัญของความรู้ การ อ่านและการพิจารณาไคร่คิรุณ ดังปรากฏในชูเราะห์ อะลักษ โองการ ที่ 1-5 ความว่า “จะอ่านด้วยพระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรง บังเกิด ทรงบังเกิดมนุษย์จากก้อนเลือด จะอ่านเด็ด และพระเจ้าของ เจ้านั้นผู้ทรงใจบุญยิ่ง ผู้ทรงสอนการใช้ปากกา ผู้ทรงสอนในสิ่งที่เขา ไม่รู้”

3. ดังนั้น ชาวมุสลิมจึงได้ให้ความสำคัญต่อการศึกษาและ การวิจัยตื้นแต่แรกเริ่ม ความล้าหลังของชาวมุสลิมบางคนในปัจจุบัน ไม่ใช่เป็นเพียงศาสนาอิสลาม เพราะเหตุว่า อิสลามปฏิเสธ การเมือง

ชาทุกรูปแบบ ทั้งนี้เป็นเพราะชานมสลิมบางคน ไม่เข้าใจเจตนาและ
คำสอนของศาสนาอิสลามโดยแท้จริง จึงไม่สามารถที่จะก้าวทันกับ
พัฒนาการของโลก ที่เพิ่มทวีมากขึ้นทุกวัน นักคิดชาวอัลจีเรียที่มี
ชื่อเสียงท่านหนึ่งได้เสียชีวิตไปแล้ว ชื่อนายมาเล็ก บินนาบี ได้
อธิบายว่า ความล้าหลังที่ชานมสลิมประสบอยู่ทุกวันนี้ ไม่ได้เกิดขึ้น
 เพราะศาสนาอิสลาม แต่เป็นการลงโทษของอิสลามที่มิตรต่อมุสลิมที่
 ไม่ยอมปฏิบัติตามศาสนา และไม่ใช่เพราะชานมสลิมเหล่านั้น ปฏิบัติ
 ตามศาสนา ดังนั้น จึงไม่มีความเกี่ยวพันใดๆ ระหว่างศาสนาอิสลาม
 และความล้าหลังของชานมสลิมบางคน

4. อิสลามเป็นศาสนาที่สามารถก้าวไปกับสภาพของอารย
 ธรรมได้ทุกที่ และจะยังคงเป็นแบบอย่างนี้ต่อไปเพื่อประโยชน์
 ของมนุษยชาติ เมื่อชานมสลิมกินหาสาเหตุที่แท้จริงว่า ทำไม่ดีนอง
 จึงล้าหลังนั้น เขาถึงจะรู้ดีว่าจะมีการ โทษศาสนาอิสลามไม่ได้
 เลย นอกจากนั้น ก็ยังมีปัจจัยหลายประการที่ข้อหลังไปถึงบุคคลที่
 ประทekนุสลิมเพิ่งพ้นจากภาระการเป็นเมือง ขึ้นใหม่ๆ ที่เป็น
 อุปสรรคต่อการพัฒนาการและความก้าวหน้าของโลกนุสลิม ปัจจัย
 นี้ รวมทั้งปัญหาภายในของประเทศเหล่านี้ ทำให้ชานมสลิมละเลย
 และลืมมองค์ประกอบที่สร้างสรรค์ และจำเป็นสำหรับพัฒนาการ
 และความก้าวหน้าตามที่ศาสนาอิสลาม ได้เรียกร้อง

5. ศาสนาอิสลามจะไม่มีส่วนที่จะต้องรับผิดชอบต่อความถ่วง
หลังของประเทคโนโลยุสลิมในปัจจุบันเป็นอันขาด เราอาจจะถือได้ว่าการ
ที่มุสลิมบางประเทศล้าหลังนั้น เป็นเพียงข้อตอนหนึ่งใน
ประวัติศาสตร์ ซึ่งจะไม่เป็นเช่นนี้ตลอดไป ในทำนองเดียวกันความ
ล้าหลังของลาตินอเมริกานั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจากศาสนาอิสลาม ดังนั้น
การศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของอิสลามต่ออารยธรรมนั้น ควรจะเป็น
การศึกษาที่เป็นธรรม และไม่ลำเอียงต่อหลักการของอิสลาม โดย
การศึกษาดังกล่าวนั้น ไม่ควรที่จะตั้งอยู่บนเรื่องเล่าลือ ข้อกล่าวหา
อคติ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง

*****

บทที่ 7

คำถามนางประการที่เกี่ยวกับบทัญญัติอิสลาม

หมวดที่ 1 จริงหรือที่การถือศีลอดเป็นอุปสรรคต่อการผลิต

1. การถือศีลอดเป็นการปฏิบัติศาสนาที่ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะศาสนาอิสลาม คัมภีร์อัลกุรอ่านได้ระบุว่า ก่อนที่จะมีอิสลามนั้นชาติอื่นๆ ก็ถือศีลอด เช่นเดียวกัน ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่านซูเราะห์อัลนากอเราะห์ โองการที่ 183 ความว่า “บรรดาผู้ครัวท่าทั้งหลาย การถือศีลอดนั้น ได้ถูกกำหนดให้พากเจ้าแล้ว เช่นเดียวกับที่ได้ถูกกำหนดแก่บรรดาผู้อยู่ก่อนหน้าพากเจ้ามาแล้ว เพื่อว่าพากเจ้าจะได้ยำเกรง” อย่างไรก็ได้การถือศีลอดในอิสลามมีความแตกต่างกับการถือศีลอดของศาสนาอื่น การถือศีลอดในอิสลาม จะมีข้อเฉพาะในเดือนฯหนึ่งตามจันทรคติของทุกๆปี เรียกว่าเดือนรณะ ตอนซึ่งจะงดเว้นการกิน การดื่ม และสิ่งยั่วยุกิเลสต่างๆ โดยจะเริ่มตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้น และสิ้นสุดเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า ชาวมุสลิมจะต้องถือศีลอดในช่วงระยะเวลาของการทำงาน ด้วยเหตุนี้จึงมีคนบางกลุ่มมองว่า การปฏิบัติศาสนาเป็นอุปสรรคต่อการผลิต

2. ข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่มีมูลความจริง เพราะการถือศีลอดเป็นการฝึกฝนทางจิตที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ ดังนั้นผู้ถือศีลอดจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยใช้พลังงานมากกว่าผู้ที่ไม่ถือศีลอด เพราะต้องระวังไม่กระทำสิ่งที่อาจทำให้เสียศีลอดได้ เช่น สงกรานต์ บัดดhist ทหารมุสลิมได้รับชัยชนะเหนือศัตรูในการสู้รบ ในขณะที่ทหารมุสลิมถือศีลอด เหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดขึ้นในสมัยที่พระศาสดาบั้นเมชีวิตอยู่ ทหารอิยิปต์ที่ทำการบูรณะในเดือนตุลาคม ปีค.ศ. 1973 ซึ่งตรงกับเดือนรอมฎอนและได้รับชัยชนะ ซึ่งจะเห็นว่าการถือศีลอดไม่ได้บั้นทอนกำลังใจพวกรเขามาเลย แต่กลับเสริมสร้างกำลังใจ

3. มุสลิมบางประเทศมีผลผลิตในเดือนรอมฎอนลดลงนั้น ทั้งนี้ไม่ใช่สาเหตุมาจากการถือศีลอด แต่เนื่องจากในเดือนรอมฎอน คนส่วนใหญ่จะอยู่กันจนดึก จึงอ่อนเพลียและเนื้อยาในวันรุ่งขึ้น เนื่องจากการอดนอน ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการถือศีลอดโดยแม้แต่น้อย จะสังเกตได้ว่าความเนื้อยานั้นมีตั้งแต่เช้าแล้ว ซึ่งหากเกิดจากการถือศีลอดก็จะต้องเนื้อยาในช่วงเย็น

4. มีการพิสูจน์แล้วว่า การถือศีลอดคนนั้นมีประโยชน์มากmany ทั้งด้านการแพทย์ ด้านจิตใจ สังคมและการศึกษาอีกด้วย เพราะการถือศีลอดเป็นโอกาสสำหรับผู้ปฏิบัติตามได้พิจารณา วิพากวิจารณ์ และตรวจสอบด้วยเองว่า ได้กระทำอะไรไปบ้าง เพื่อที่จะหลีกเลี่ยง

ความผิดในแต่ละปี ทั้งนี้การถือศีลอด ไม่เพียงแต่บังเกิดผลดีแก่ ตัวเองอย่างเดียว แต่ยังเป็นผลดีต่อสังคมซึ่งคนเองเป็นส่วนหนึ่งอีกด้วย

หมวดที่ 2. จริงหรือที่การอออกชาตินั้น คนรายจะมีโอกาส ที่ดีมากกว่าคนจน

1. ชาติเป็นระบบการเก็บภาษีที่เป็นระเบียบแห่งแรกใน ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจโลก ก่อนอิสลามผู้นำแคว้นต่างๆ ทำการ เก็บภาษีตามอำเภอใจ ซึ่งในการพินิจส่วนใหญ่เก็บไปเพื่อผล ประโยชน์ของตัวเอง การเก็บภาษีในลักษณะนี้จึงเป็นเหตุให้คนจน ต้องแบกร้ำรอยย่างหนัก ในขณะที่คนรวยกลับเป็นผู้ซึ่งได้รับการ ยกเว้นภาษีในหลายกรณี

เมื่ออิสลามเกิดขึ้น ได้มีการวางรากฐานและจัดระบบการ เก็บเงินเพื่อบริจากแก่คนจน โดยเก็บเฉพาะคนรายและคนมั่น มี เหตุนี้ การเก็บภาษีทางกฎหมายอิสลามดังกล่าว ไม่เพียงแต่เป็น การจัดระบบการคลังอย่างเดียว แต่ถือว่าเป็นภารกิจทางศาสนา อิสลามที่มีความสำคัญพอๆ กับการละหมาด การถือศีลอด และการ เดินทางไปประกอบพิธีชั้ยที่เมกะห์ ดังนั้นบรรดาบุตรหลานที่ สามารถเลี้ยงดูได้ ก็ยินดีที่จะจ่ายชาติส่วนหนึ่งจากทรัพย์สิน

ของตนให้แก่ผู้อื่น ทั้งนี้ไม่ใช่เพระกลักษณ์หมายที่มีผลบังคับใช้ แต่ เพราะว่าได้กระทำการดังกล่าวด้วยความเต็มใจ และควรต่อพระผู้เป็นเจ้าและคำสั่งสอนของศาสนาเพื่อต้องการคุณงามความดีจากพระผู้เป็นเจ้า

2. ในสมัยที่พระศาสนามีชีวิตอยู่ บรรดาคนจนมีความรู้สึกว่า พวกคนไม่สามารถบริจากชาตได้เช่นเดียว กับบรรดาคนมั่งมี เพราะเชื่อว่า การบริจากชาตคนนั้นคนรวยเท่านั้นที่จะสามารถบริจากได้ ซึ่งเป็นผลให้คนมั่งมีได้ใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้ามากกว่า ทั้งๆที่ไม่ใช่ความผิดใดๆ ของพวกเขาที่เกิดมาจน ดังนั้นพระศาสดาจึงได้แนะนำให้พวกเขากล่าวสรรเสริญความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า 33 ครั้งหลังการละหมาด 5 เวลาทุกวัน เพราะการกระทำดังกล่าวจะทำให้เขามีสถานะเช่นเดียวกับการที่คนรวยบริจากชาตให้แก่คนจน

3. มาตรฐานที่อัลกุรอ่าน ระบุถึงความเหลื่อมล้ำระหว่างมนุษย์โดยทั่วไปนั้น ก็คือ ความยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้าและการประกอบคุณงามความดี ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่าน ซูเราะห์ อัลหุฟรุอัด โองการที่ 13 ความว่า “แท้จริงผู้ที่มีเกียรติในหมู่พวกเจ้า ณ ที่อัลเเละหนัน คือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า” ความยำเกรงนั้น หมายถึง ทุกๆการกระทำของมนุษย์ ไม่ว่า การกระทำนั้น เพื่อผลประโยชน์ในโลกนี้ หรือโลกหน้า หรือเพื่อความใกล้ชิดต่อพระผู้

เป็นเจ้า หรือหัวผลาญประโภชน์จากมนุษย์ หรือเพื่อปกป้องภัยจากตัวเอง ส่วนความโกรธชัคค์ต่อพระผู้เป็นเจ้านั้น ไม่เพียงแต่การแจ้งจ่าขยะกារดหรือการปฏิบัติศาสนกิจต่างๆ เท่านั้น แต่รวมถึงการกระทำอื่นๆที่มนุษย์ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน โดยพิจารณาจากการกระทำและคำพูด อิสลามถือว่าขึ้นอยู่กับความตั้งใจ พระศาสดามุ罕์หมัดได้กล่าวไว้ว่า “แท้จริงการกระทำทุกอย่างนั้น ขึ้นอยู่กับความตั้งใจ และแท้จริงสำหรับทุกๆ การงาน นั้น คือสิ่งที่เขาตั้งใจ” ซึ่งมีความหมายว่า คนงานที่ไม่มีความสามารถจะแจ้งจ่าขยะกារ แต่มีความตั้งใจว่า หากวันใดที่มีทรัพย์สมบัติเพียงพอ เขายังคงคิดที่จะจ่ายชzagกາດ เขายังไให้รับผลตอบแทนแล้วแก่เพียงตั้งใจเท่านั้น แต่สำหรับคนรายที่แจ้งจ่าขยะกារ และหัวผลาญเพื่อต้องการให้คนอื่นรับรู้ เขายังจะไม่ได้รับผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น

หมวดที่ 3. เหตุใดอิสลามจึงห้ามมิให้รับประทานเนื้อสุกร

1. อิสลามมิใช่ศาสนาแรกที่ห้ามรับประทานเนื้อสุกร ศาสนาอิวักห้าม แม้กระทั้งปัจจุบันชาวอิวิโนยุโรปและอเมริกาจะไม่รับประทานเนื้อสุกร ยกเว้นคนหมุ่นน้อยเท่านั้น และไม่มีคริวิพากษ์ วิจารณ์พากษา ในทางตรงกันข้ามชาวตะวันตกต่างยกย่องพากษา ด้วยว่าเป็นผู้ที่เคร่งครัดต่อบัญญัติทางศาสนา การเดินทางโดย

เครื่องบินในสหรัฐอเมริกา ชาวจิวส่วนใหญ่จะขอรับประทานอาหารที่เรียกว่า Kosher (อาหารที่ไม่ได้ปูรุ่งด้วยเนื้อสุกร) และจะได้รับการตอบสนองโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ เพราะชาวตะวันตกต่างให้ความเคารพต่อหลักความเชื่อของศาสนายิว พระเยซูทรงประกาศว่าพระองค์มีประกายของคืนในโลกนี้ มิใช่มาเพื่อที่จะแก้บนบัญญัติของศาสนายิว ดังนั้นเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลที่การห้ามรับประทานเนื้อสุกรก็เป็นเรื่องที่ต้องห้ามในศาสนาคริสต์เช่นกัน

2. อิสลามห้ามรับประทานเนื้อสุกร เช่นเดียวกับศาสนาที่นับถือพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ดังที่คัมภีร์อัลกุรอ่าน 4 โองการมีบทบัญญัติห้ามรับประทานเนื้อสุกร ดังปรากฏในชูเราะห์อัลนากาเราะห์ โองการที่ 173 ความว่า “ที่จริงพระองค์ทรงห้ามพวกเจ้านั้นเพียงแต่สัตว์ที่ตายเอง และเลือด และเนื้อสุกร และสัตว์ที่ถูกเปลี่ยนเสียงที่มัน เพื่ออื่นจากอัลเลาะห์ แล้วผู้ใดได้รับความค้นขัน โดยมิใช่ผู้เสาะแสวงหา และมิใช่เป็นผู้ละเมิดขอบเขตแล้วใช้รัก ก็ไม่มีนาบีใดๆ แก่เขา แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์ทรงเป็นผู้ซึ่งอภัยโทษ และผู้ทรงเมตตาเสมอ” ในชูเราะห์อัลมาอีดะห์ โองการที่ 9 ความว่า “และพระองค์อัลเลาะห์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาผู้ครรภชา และประกอบสิ่งที่ดึงงามทั้งหลายว่าสำหรับพวกเขานั้นคือ การอภัยโทษ และรางวัลที่ยิ่งใหญ่” ในชูเราะห์อัลอันอาณ โองการที่ 145 ความว่า “จงกล่าวว่าเดิม

(มุ่งหมายด้วย) ฉันไม่พบว่าในสิ่งที่ถูกให้เป็นโครงการแก่ฉันนั้น มีสิ่งต้องห้ามแก่ผู้บริโภคที่จะบริโภคมัน นอกจากสิ่งนั้นเป็นสัตว์ที่ตายเอง หรือเสื่อมที่ขาดออก หรือเนื้อสุกร แท้จริงมันเป็นสิ่งโสม” และในชูเราะห์ อัน นะหลี โองการที่ 115 ความว่า “แท้จริงพระองค์ อัลเลาะห์ทรงห้ามพวกเจ้า เพียงแต่สัตว์ที่ตายเอง เสื่อม เนื้อสุกร และสัตว์ที่ถูกเปลี่ยงเสียงขณะที่ถูกเชือดจากพระองค์อัลเลาะห์ ดังนั้นผู้ใดที่อยู่ในภาวะคับขัน โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ และไม่เป็นผู้ละเมิดแล้ว แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์เป็นผู้ทรงให้อภัย และผู้ทรง เมตตาเสมอ”

นอกจากเหตุผลทางศาสนาแล้วยังมีเหตุผลอื่นๆ อีกหลายประการที่ห้ามรับประทานเนื้อสุกร มีบรรคนักวิทยาศาสตร์ชาวมุสลิมหลายคนสามารถพิสูจน์ได้ว่า การรับประทานเนื้อสุกร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเขตเมืองร้อนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพได้ นอกจากนั้นโองการในคัมภีร์อัลกุรอ่าน ยังบัญญัติห้ามรับประทานเนื้อสุกร สัตว์ที่ตายเอง รวมถึงเสื่อมอีกด้วย เนื่องจากสิ่งดังกล่าวอาจมีเชื้อโรคและมีสารที่เป็นพิษตกค้าง เป็นที่น่าสังเกตว่า นักวิทยาศาสตร์ได้กันพบโรคต่างๆ ในสุกร ถึงแม้จะใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์เพื่อขัดเชื้อโรคในสุกรก็ตาม พระผู้เป็นเจ้าได้สร้างมนุษย์ขึ้นมาเพื่อ ให้รับรู้ว่า สิ่งใดดี สิ่งใดไม่ดี ดังปรากฏในอัล

กร อ่าน ชูเราะบูฟ โครงการที่ 76 ความว่า “**และเห็นอุทกฯ ผู้ที่มีความรู้คือผู้ทรงรอนรู้**”

3. อิสลามยังได้คำนึงถึงความจำเป็นซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในบางสถานะการณ์ ภาวะความจำเป็นและอนุญาตให้สิ่งดังห้ามซึ่งรวมถึงการรับประทานเนื้อสุกร ดังปรากฏในอัลกรอ่าน ชูเราะห์อัล นาเกะ ราห์ โครงการที่ 173 ความว่า “**แล้วผู้ใดได้รับความกับขัน โดยมิใช่ผู้เสาะแสวงหา และมิใช่เป็นผู้ละเมิดของเขตแล้วไชร ก็ไม่มีนาปิคๆ แก่เขา แท้จริงพระองค์อัลเคาะห์ทรงเป็นผู้ซึ่งอภัยโทษ และผู้ทรงเมตตาเสมอ**”

หมวดที่ 4. เพราะเหตุใดอิสลามจึงห้ามมิให้ผู้ชายสวมใส่เครื่องประดับที่ทำจากทองคำและเสื้อผ้าที่ทำจากไหม

1. การห้ามมิให้ผู้ชายใช้เครื่องประดับที่ทำมาจากทองคำและส่วนเสื้อผ้าที่ทำมาจากไหมเป็นเรื่องสืบเนื่องมาจากการประเพณีที่มีคำบอกรเล่าในสมัยพระศาสดา ซึ่งบรรดาคนปราชญ์มุสลิมส่วนใหญ่ยอมรับกันตามทัศนะของบรรดาคนปราชญ์เหล่านั้นว่า ผู้ชายไม่สมควรแสดงออกซึ่งความอ่อนแอด และการใช้เครื่องประดับที่ฟุ่มเฟือยย่อมนำไปสู่ความอยุธิธรรมทางสังคม ผู้ชายสมควรเป็น

บุคคลที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยว โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสถานะนรเพื่อปกป้อง
ศรัทธาและมาตรฐานของเขามิใช่การใช้เครื่องประดับที่ทำจาก
ทองคำและเสื้อผ้าที่ทำจากไหมนั้น เป็นสิ่งสะท้อนถึงความฟุ่มเฟือย
และไม่ได้รับการยอมรับจากศาสนาอิสลาม แต่อิสลามไม่ห้ามศรี
สวยงามใส่เครื่องประดับที่ทำจากทองคำ หรือการใส่เสื้อผ้าที่ทำจาก
ไหม เพราะเป็นธรรมชาติของผู้หญิงที่ชอบแต่งตัว และรักสวยรัก
งาม

2. ถึงแม้การใส่เสื้อผ้าที่ทำจากไหมเป็นสิ่งที่ต้องห้ามโดย
ทั่วๆไปในอิสลามก็ตาม แต่ทว่าก็มีข้อยกเว้นหากเป็นการรักษา
สุขภาพ พระศาสดามู罕หมัด (ซ.ล.) ทรงเคยอนุญาตให้ อับดุล
เราะห์มาน บินอาฟี และอัล ชูเบร บิน อัล อะวาม สวยงามใส่เสื้อผ้าที่
ทำจากไหม เพราะบุคคลทั้งสองเป็นโรคภูมิแพ้ที่ผิวนัง.

3. ท่านอีหม่าน อัล เชากานี ซึ่งได้เสียชีวิตเมื่อประมาณปี
ค.ศ. 1840 ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราว และข้อเท็จจริงของเรื่อง
นี้อย่างละเอียดลึกซึ้ง สรุปได้ว่า การใช้เครื่องประดับที่ทำจาก
ทองคำและเสื้อผ้าที่ทำจากไหมนั้นไม่เป็นเรื่องต้องห้าม แต่เป็นเรื่อง
ที่น่ารังเกียจ ซึ่งแสดงว่า ไม่ใช่เป็นเรื่องต้องห้ามโดยเด็ดขาด ในการ
นี้ท่านอีหม่านให้ความเห็นว่า เหล่าสาวกของพระศาสดาจำนวนไม่
น้อยกว่าสิบคนก็ยังสวมใส่เสื้อผ้าที่ทำมาจากไหม เพราะถ้ามีการ

ห้ามอย่างจริงจังแล้ว บรรดาเหล่าสาวกก็คงจะไม่สามารถส่วนได้
หรือแต่งกายเช่นนั้นได้

4. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการส่วนแหนนที่远离ทางคำนั้น
บรรดานักปราชญ์มุสลิมส่วนใหญ่มีความเห็นว่า เป็นสิ่งต้องห้าม
สำหรับผู้ชาย แต่ก็มีนักปราชญ์อีกกลุ่มนึงมีความเห็นว่า การส่วน
แหนนทางคำเป็นพฤติกรรมที่น่ารังเกียจ โดยให้เหตุผลว่าผู้ซึ่งเคยใช้
ชีวิตร่วมสมัยกับท่านพระศาสดามุ罕หมัด (ซ.ล.) เช่น อะอัด บิน
อะบู วา哥อส ตอลชา บิน อุบัยดิลลา ต่างส่วนได้แหนนทางคำซึ่งถือ
เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจแต่ไม่ใช่สิ่งที่เป็นของต้องห้าม